inimă de jivină

emanuel
pope

Acest volum
prietenilor mei Sasha şi Laurenţiu

Inimă de javră

2015-2019

în loc de introducere

omul mic gândeşte:

„Eu sunt Omul de Stâncă născut nicăieri, călcând pe drumul ăsta de maculatură nu am fraţi şi sub greutatea mea cuvintele celorlalţi vor scrâşni şi se vor frânge.

Eu nu-mi împărtăşesc setea cu nimeni şi mă adăp numai din apa izvoarelor proprii ce-mi susură prin vene. Cum stau aşa, prins între *Alfa* şi *Omega*, structura din care sunt făcut nu-mi permite niciun fel de renunţare. Vântul, câteodată, îmi aduce din valea gleznelor mele zvonul unor insecte chemându-se oameni, însă platoşa mea de fildeş îl respinge şi acesta se-ntoarce întodeauna la ei sub forma unui ceas zdrobit de perete. Şi e corect!

Ce munte se ocupă cu studiul insectelor? Entomologia este un exerciţiu inventat numai şi numai pentru insecte, cum e şi iubirea sau alte asemenea goange. Nu datorez nimănui nimic – *meditează pentru sine omul mic* – şi

aerul pe care sunt nevoit a-l respira cu ceilalţi îmi este suficient pentru a da conţinut conceptului de “umanitate”.

Câteodată, scuturând din umeri, din plictiseală mai mult decât dintr-un sentiment înălţător de milă, trimit spre ei semne ale dărniciei mele: cuvinte preschimbate-n stânci de gheaţă.

Asta este arta mea — o artă minerală — egală şi neîndurătoare pentru ei toţi. Cu misticismul ei strivesc insectele din vale.”

I.

Voinicul în piele de javră

(2015)

Robinson Crusoe

Nu am mulţi fraţi
doar o mare albastră
sub cortul ei de lumină
stau cu Vineri la masă.

Căderea

Din nou
firimituri pe coaja albă de hârtie,
din nou
moartea târându-şi trupul prin albia lunii
privită ca renunţarea
umbra sa pare o năframă voievodală.
La durere însă se participă fără zgârcenie,
nu-i aşa?
din tot sufletul,
cum numai voinicii ştiu s-o facă
la vreme de beţie şi de nuntă
vin toate deodată
cu neamuri şi scroafe,
până şi judecăţile au modul lor elegant de
a-şi da arama pe faţă
sigur,
fiecăruia i se va dărui numai atât cât a
înţeles
după sunetul inimii sale de javră
cât a adunat şi cât a iubit
zbaterea, trecerea, înălţarea
pe sânii lumii, pe propriile braţe, pe faţa
tuturor celor ce nu au contenit
a contempla nepăsători, în tăcere,
căderea

şi apoi,
în câtă pâine să te preschimbi Tu,

Doamne,
când viaţa, aici, nici vie nici moartă,
umilă
prihană,
ca o pasăre plânge în mâna vânătorilor
ei?

o haită de lupi cât o mie de săbii îmi
aleargă
prin sânge!

...am călătorit

apoi am călătorit mult,
până la capătul pământului şi până la capătul
zilelor mele,
călătorind cum călătoresc zmeii vara sau
câinii sălbatici turbaţi de foame
ori licuricii zănatici prin întunericul unei carcase putrezite de cal
şi auzeam peste mine venind din afară
zgomotul unor neobosite perechi de aripi,
nenumărate aripi,
şi cum eram trist ca o lebădă albă
noaptea visam asemenea unui gutui rodind
speranţe împrejurul lunii:
„Sunt îngerii, băiete!", îmi spuneam
„...sunt îngerii veniţi să te ajute!"
altfel, nu eram idiot pe de-a-ntregul şi
dimineaţa, când îmi spălam faţa în izvorul
propriei lucidităţi,
ştiam că nu era decât murmurul nepotolitei
pofte de sânge
muşte, numai muşte,
dând târcoale universului meu.

„un arhanghel niciodată nu şi-a lipit urechea sa sfântă de inima frântă a unui stârv de cal"

şi porneam din nou la drum
cu jumătăţile mele de om şi de fiară abia
respirând înăuntru.

... am mers mult,
până la capătul pământului şi până la
capătul
zilelor mele
cum, odată, numai marii pustnici însetaţi
de
suferinţă obişnuiau să meargă,
ori licuricii zănatici prin întunericul fără
milă al unei carcase putrezite de cal
rugându-mă,
– tot mai mare greaţa –
privind scârbit spre nodul din cuvinte
şi azi şi mâine insidios şi crud
orice-ntreb mi se reverberează-n oase
pustiul şi el
nu-i prag pe care să mă aşez
nu-i uşă-n care să mă-ncred
toţi caii au obosit să mai aştepte
şi câmpul este tot mai nins de oase
între cadavre nu există nicio formă
de comunicare
doar o empatie sumară, surdă
ca o licoare curgând tăcută dintr-o parte-
n
alta
neconvingător ca-n filme

sau cum vedem că se-ntâmplă între
lumea
vieţuitoarele mării şi lumina plăpândă a
lunii
sau cum există între lumea pietrelor şi
lumea
metalelor
sau între lumea de-aici şi lumea de-acolo
şi atât

... am mers prea mult
aş spune
atât de mult, încât de-acum aud lumina
cum
se frânge,
geme ca o tablă-ndoită în mâna celui ce a
plămădit pământu'
cutie a unei rezonanţe amare
e greu de-nchipuit, dar nici nu simt vreun
fel
de milă
din plânsul ei mă cheamă tot drumul
străbătut
sfârşitu-mi e aproape.
şi-ncep să râd cum n-am mai râs de
mult...

din peripeţiile Sfântului Gulliver

Haideţi să vorbim despre lucrurile
noastre
sfinte
particulare şi intime
punând mâna pe rană, mâna când e cuţit,
când e pradă
haideţi să ne simţim acasă, concitadini
cetăţeni puternici
împreună cu 96 % dintre noi
care sunt antisemiţi, rasişti, şovini.
Nu e uşor
patria niciodată nu s-a dovedit a fi
o plapumă moale
să ne aşezăm, aşadar, lângă focul din
vatră
al strămbunilor noştri
şi să ne privim în ochi fără prea multe
cuvinte:
eu sunt singur, tu eşti ungur
imediat se face frig!
când ultimul ţigan ar putea deveni
vers iubit într-o lume de proză
Ce luciri capătă absenţa!
în România cuvântul ori e gheaţă, ori e
piatră
parcurgând aerul dintre noi cu plumbul
în
vene
Cineva îmi şopteşte că sunt plecat dintr-o

directivă greşită
şi că Bucureştiul tolerează altfel de
gesturi
acum
deci mult mai bine ar fi să vorbim despre
gay
şi despre viaţa lor intimă

moment în care toţi, dar absolut toţi, ne
vom
jura de complezenţă
că avem cel puţin doi prieteni printre ei.

Şi toate parcă-s desprinse
din peripeţiile Sfântului Gulliver
noul secol ne va înghiţi cu fruntea
deschisă
Eu beau neîncetat din paharul
neîncrederii
îmi cunosc bine conaţionalii
nici un român n-ar trăi liniştit lângă
farfuria
„murdară" a unui hindus
şi câţi nu s-ar strânge de gât
dacă li s-ar permite

Vai! vouă
vai nouă – lume închisă
alfabetul iubirii se-nvaţă din casă
pragul e trist
crucea-i pe masă
plopul urăşte salcâmul din preajmă...

Altfel
toate sunt cum au fost
„şi plângă poeţii poema lor vană”(1)
banul e viu, e isteţ
în inima noastră iubim rotunjimea
maxim profit, deplin interes
ce mai contează?
aceiaşi stăpâni infailibili acasă.

1. George Bacovia, *Poemă finală*

ascunde, poete, întristarea

Ascunde, poete, întristarea
acceptă nevolnicia fiinţei tale,
cum ai accepta orice plecare
din pliurile existenţei tale
a venit timpul să ieşi în cetate
măsurând întristarea cine să mai creadă
în
tine
soarele o vară numai despre asta ţi-a
vorbit
dar tu, nu
nu şi NU!
Singur umblând prin spaţiul timpului tău
cu valijoara de hârtie şi cele câteva
gânduri
care abia mai amintesc de tine
te consolezi (deşi viaţa pare că îţi
derutează
paşii)
cu privirea pierdută înspre buchetul tău
de
femei galbene
din glastra închipuirii neastâmpărate
se revarsă peste pieptul tău numai ţărână
e pamânt, dar tu strigi şi te bucuri: apă,
APĂ!
„florile au întrecut eternitatea”, îţi spui
şi ăsta ţi se pare un vers reuşit,
suficient într-atât încât cu dor şi pasiune
nu

încetezi
a măsura nepăsarea
ascunzîndu-le tuturor gustul tău pentru
oameni

Iubitorule, păcatul tău de moarte are
de-acum un nume exotic: webul

Ai devenit de nerecunoscut,
Ce tigru flămând se hrăneşte cu ceară?

tu, cel mai bun dintre toţi extratereştrii,
va purta minciuna şi numele tău?
ori... ba!

Odată, puteai aşeza pe culori şi reflexii
toate
frunzele toamnei
încrezător în spiritul dovedit temerar
acum scufundându-se, acum revenind de
sub
ape
Ce e iubirea, poete?
stau pânzele tale în văzul tuturor
acoperite de cuvinte
doar geniul te desparte
de Toulouse-Lautrec
însingurat mincinos
cu lentila ta şlefuită în piaţă nu mai poţi
încânta nici o umbră
cariu în lemnul iubirii
ascuns, singur, tăcut
din ce în ce mai politicos cu durerea

pe neauzite
rabzi şi râzi cu visele şi cărţile tale
când plângi, vorbele te trădează
Of, falsificatorule de cuvinte
Dumnezeu te-a luat chiriaş din milă
invenţie teribilă a rafinamentului în artă
eşti tu,
Poetul, care a uitat de cetate
amarul tău de fiinţă nevolnică,
priveşte-te în semenul tău de pe stradă
şi învaţă.

am autor, caut text

ce norocoşi sunt unii plecaţi în căutarea autorului!
O, Doamne, ce norocoşi sunt
viaţa, sigur, nu e o femeie cinstită
şi mă-ntreb oare ce mănâncă
dimineaţa, la prânz şi seara
– oh, nu! nu, viaţa!
ei îi cunosc bine meniul
şi colţii înfipţi adânc din umăr până-n inimă
oare ce beau ei,
cei cu textul mereu la îndemână?
ce beau ei când este lună plină?
şi lună plină e în fiecare vineri
– mie aşa mi se-ntâmplă –
şi inimii mele de javră străină
mereu, numai şi numai vineri
ca-ntr-un carusel
cineva se ocupă
de tot ce urmează chenzinei
şi e musai „de verde”
cum verzi îmi par cuvintele toate
coborând peste mine
în şuvoi de lumină
necoapte
virgine
în fiecare vineri
când e lună plină.

azi a lovit din nou...

Azi, România supusă m-a lovit din nou
peste
faţă
cu braţul ei de utilaj greu balcanic
universul mi s-a înclinat la cel puţin 30
de
grade
şi pe chip mi-a apărut mira
stam mut şi cineva de sus hotărât deversa
acum toate lucrurile nefolositoare unei
societăţi
peste lumina unei mări mustind de inimi
calde.
asta mi-a readus în memorie, fără efort,
întreaga mizerie a unei adolescenţe
batjocorite
şi toate jurămintele ce se năşteau atunci
în
mintea tinerelor fire de iarbă
şi pe obrazul pe care mi-l pregăteam
a-l întoarce vieţii
mi-a înflorit din nou ca un stigmat
ruşinea.
îmi era silă de mine şi de toţi care veneau
să mă asigure că şi-au rupt
din trupul lor de zăpadă
cu propriile mâini
câte o bucată de pâine
şi că e un gest de nespusă tandreţe
rostogolirea muntelui de gheaţă peste

oameni.
vorbele lor aveau toate darul de-a ucide
ca napalmul

şi sub imperiul pustiitor al aceluiaşi soare roşu
numai cei născuţi din părinţi luceferi
mai puteau scăpa doar cu semne
până şi ecoul tăia afară în carne vie ca briciul.

– ... de câte răni e nevoie, tată, pentru a zidi
o cetate? dar o conştiinţă?

şi tare mult mi-aş fi dorit să am azi, sub ochii
mei, o lupă
ca în livada pomilor odată tineri,
odată visători,
să pot privi mai bine spre vechiul meu cerc
de prieteni
acum îngustându-se din ce în ce mai mult
brutal... ca viaţa

King Kong, ascultă-mă bine

King Kong, ascultă-mă bine
am veşti mari pentru tine:
„vremea maimuţelor a trecut!”
asta-i vestea cea bună
când vremea trădării se coace
cine trădează sau pică nu mai contează
deloc
dar tu asta o ştii cel mai bine!

Acum vine vestea prea bună:
„ziua ta s-a pornit”
şi din lăcaşul ei de sub lună,
de ieri, alergând hămesit
speră-n curând să te-ajungă din urmă.
Căţelul Pământului numai asta
o noapte-ntreagă mi-a spus
pe struna viorii plimbându-şi cu sârg
limba şi colţii de plumb.

De aceea îţi zic: timp nu mai este deloc,
strânge totul în grabă
tot ce n-ai tăvălit prin făină,
arde, amanetează:
scrisori, documente...
de mâine te urc în caleaşcă
spre locul unde o salvă de tun te aşteaptă.
Nu plânge şi nu-ţi fie teamă,
gorilele crapă mereu ca în filme:
tot cu pieptu’ săltat înainte

tot cu ochii pizdiţi de lumină.

Eu voi veni să te salt cum am spus
– ce termen de odată :)
la câţiva ani după stingerea gărzii
la câţiva ani după moarte
când trupul tău va fi ajuns într-atât
cât să-mi încapi în valiză.

Cu tine aşa comod aşezat
efeb-naripat sub soarele vieţii celei
adevărate
voi zbura fericit
spre Câmpia Libertăţii Depline
unde nemuritori mă aşteaptă
să jucăm miuţa cu sfecla ta seacă.

P.S. *mama voastră de comunişti, tatălui vostru liber-cugetător din cerul vostru de*
securişti!

în final toţi veti muri şi peste ani... un nepot
sau un strănepot din neamul oamenilor drepţi tot va juca fotbal cu craniile voastre
seci pe Câmpia Libertăţii Depline.

... ca norocul de rar

de câte ori reuşesc să prind o fărâmă
din cel care sunt
de sub tăişul de umbră al apelor murdare
şi reflectez cu ochi ieşiţi ca de melc
printre zăbrelele colţilor de rechin
la lumea ce acum mă ascunde, acum mă
aruncă
pentru a mă frânge
deasupra talazurilor vieţii
nu pot mulţumi îndeajuns zeilor
şi plâng de fericire!

Zilnic,
pe nemâncate,
delicat,
meticulos sub ghilotina lunii
ca un grădinar cu trandafirii săi
plivesc răbdător din blana mea de javră
firele lăsate-n urmă de hoarda hienelor
cu
faţă de om.
-ce spaima ciudată despică apele?! -
sub greutatea lor inima mi se frânge
ieftină şi
proastă ...ca pâinea

... dintre noi câţi or mai fi în viaţă?
cât abur tot atâta sânge.

dar eu am o patimă uriaşă, de pământ
norocos în mijlocul furtunii

şi ca o insulă
fără astâmpăr mă simt

nu mă opresc
la zgomotul valului
şi continui să dansez subţire
elegant pe marginea asta de hârtie
îngustă ca o lamă de cuţit
într-o lume dezlănţuită
într-o lume născând neîntrerupt valuri
numai valuri,
şi hiene...
în spectacolul naufragiului de trupuri
desprinse
şi de vise
dansez, dansez, dansez
şi nu pot mulţumi îndeajuns zeilor
pentru că ştiu şi văd cât de sigur mă-
ndrept
spre tine-
Promontoriu al Prieteniei Veşnice!

geaca galbenă de fâş

viaţa se anunţa radioactivă
îşi îmbrăcase iarăşi geaca ei de fâş
galbenă
nu mă întrebaţi care
când a trecut pe lângă mine ploua teribil
eram pe stradă,
veneam de la muncă
şi nu dădeam un ban pe ea
i-am auzit doar materialul impermeabil
trecând pe lângă mine
fâş, fâşşş,
un sunet pe care îl ştiam de demult
apoi,
oricât m-am străduit, n-am mai auzit
nimic

câine de soi,
caut un stăpân mai bun!

Nu ştiu din ce pricini dar m-am calificat
şi pot, azi, să vă confirm
– în deplinătatea facultăţilor mele
mintale –
că sunt ogar
pe scurt, ogarul lui Dumnezeu
şi, deseori,
Acesta mă foloseşte în „petrecerile” Sale
juvenile
recunosc – deloc frumos,
şi de cele mai multe ori rânjesc prosteşte
cu
buza umflată în lumina lumii
dar asta nu ar fi nimic
se spune că dincolo de „toate” ar exista
ceva
inedit,
un fel de pedigree umblând năuc prin
venele
mele,
vedeţi bine,
de aceea şi sunt cotat ca un ogar de soi
Eu vă iubesc! – iertaţi-mi dezinvoltura –
a devenit ca un instinct,
unii îl numesc „falsitate”,
alţii îi spun „sentiment de apartenenţă,
corelativ la umanitate”,
nu ştiu,
precum confraţii mei canini

sunt tot ce s-ar
putea numi mai „dulce”

Un lucru însă mă face... oare să vă spun?!
TRIST, da’ trist rău...
Că tot ce ademenesc,
tot ce iubesc
– aşa fără de prihană
(cum pică bine la unele texte),
iertate, fie-mi păcatele de câine! –
Domnul, stăpânul meu,
ucide şi-şi aduce în casă
pradă.
E plină sala de trofee
răsună de triumful său de vânător.

câinele Dingo

Ai venit, Doamne, în pustiul meu şi mi-ai
poruncit să nu mă vând oamenilor
sufletul mi l-ai hărăzit să se hrănească
din
singurătate ca o fiară
lumina să mi-o culeg din ceaţa zilelor
obositoare şi grele ca anii
şi trupul să mi-l apăr împovărat sub
haina
umilinţei.
Iar pentru a mă feri din calea
trădării cuvintelor
la plecare, ai luat cu tine şi graiul meu.
A fost prima şi ultima oară când
te-am adulmecat, Doamne
şi când mi-am îndreptat spre
umbra picioarelor Tale gura mută şi ochii
umezi
Tu nu mai erai
deşi mă iubeai,
desi, dinainte, ştiai tot nesomnul din
ascunzişul inimii mele

nările mele spre suflarea-Ţi cerească se roagă

De ani de zile vieţuiesc înconjurat numai
de
pustiuri

ele nu mă văd şi nu mă miros
însă eu le cunosc pe de rost fiecare
meteahnă,

fiecare aromă, fiecare umbră
fiecare colţişor, fiecare adiere a inimii lor
de
plumb
şi am încetat demult să mai sângerez
la întunecare
aerul fierbinte al deşertului a devenit casa
mea.

nările mele spre suflarea-Ţi cerească se roagă

Acoperit de praf, batjocorit, bântuit de
coşmaruri,
pâine încinsă eu însumi în cuptorul roşu
al
deşertului
îmi rod singurătatea ca pe o piatră
şi nenumărate zile fără hrană trec
ca somnul topindu-se în blana mea de
vise.
Adulmec şi aştept,

nările mele spre suflarea-Ţi cerească se roagă

„Doamne, nu-l îndepărta pe câinele Tău de la miezul pâinii Tale!”

inima mea

zorii au fost azi aşa: negri
dacă-mi plimbam un singur deget pe sticla
fumurie a ferestrei ca să privesc afară
la urmă îmi rămânea agăţat de el un om mic
negru
cum mi s-a mai întâmplat odată jucându-mă
pe geamul unei cârciumi la Copşa Mică
ochii îi erau mari, de cărbune, trupul rotunjor
şi era tot numai şi numai zâmbet
ar fi semănat cu un om de zăpadă
dacă zăpada ar fi fost neagră
ori,
dacă zăpada ar fi fost roşie
ar fi semănat tot cu un om de zăpadă
cum am văzut că păţesc sfinţii şi pruncul Isus
în Ţările Americii de Sud
dar eu eram trist
şi nu înţelegeam ce motive avea să-mi zâmbească aşa,
taman azi când zorii erau atât de negri
şi ca să mă-nveselesc puţin
am făcut ce fac toţi copiii: l-am luat cu mine
într-o călătorie
şi împreună am desenat pe geam o inimă

mare

vai! n-o să vă vină a crede
primul care a venit să ne vadă isprava a fost
cerul
şi era atât de albastruuu!

iar imediat după el, în mijloc, a apărut şi soarele
... şi toate astea în pofida conturului negru al
inimii mele.

sub atâtea mări

Sub atâtea mări
numai distanţe
sub atâtea ape
numai noroi
mergeam amândoi
prin sălile goale
îngenunchiaţi aproape
în silă
respirând greu
unul în altu'
cu feţe lungi
ceara stâlpilor de lumânare
aerul ni se lipise de spate
şi de zidul încăperilor joase
răstignit pe tavan cineva picta cerul cu
smoală
din penel picura
imobilul nu era încă dat în folosinţă
se lucra la detalii
la izolaţii
la instalaţii
geana lumii muşca cu teamă
zilele se uscau nespălate
pe mal
ca sacii
rând pe rând
uitate
femeile şi ele

„Odată apele mergeau
braţ la braţ cu poemul
şi vara pe bulevarde vedeai
o mare de umbreluţe albastre”

îi spuneam asta cât să nu moară de foame
sau de ruşine
dracu ştie ce era mai rău

el da semne de oboseală
din ce în ce mai des se-ncurca în lucruri
mărunte
de frică eu mă rugam
înlăuntrul lui
ca un peşte în alt peşte
şi când nu plângeam
mă temeam de viaţa lui
de viaţa mea
de viaţa lumii toată
asta ne îngreuna mersul înainte
şi-n plus din aval,
rejectate
ne loveau
valurile
la dreapta apă
la stânga apă
el înjura
se-mpiedica
lupta cu ele
la dreapta apă
la stânga apă
pe unele le mustra
pe altele le acoperea cu inima lui bună
cădea cu vorbele mele

se izbea de silabe
la dreapta apă
la stânga apă
auzeam lumina cum se frânge ca vreascul
în jurul lui

...deşi-l salutau vechi galioane
deşi mai primea din trecut scrisori de
iubire
deşi cu noaptea trecând
sirene-i şopteau duios pe la gene.

Cântec

Nu am avut prieteni... ştii bine
doar cuţite la masă
stându-ne alături cu aerul cel mai
nevinovat
şi furculiţe şi linguri din prun uscat
urmate de zeci de confeti
un carnaval
asta ne amuza teribil
aşteptam umăr lângă umăr
odată cu noi
lumea să explodeze dintr-o clipă în alta
dar nu...

am crescut săraci într-un cartier bogat,
hrăniţi de mistere
nici azi şi nici ieri nimic nu era la fel...
ne minunam în fiecare dimineaţă
ca doi feţi-frumoşi
de forţa lucrurilor în viaţă
pe-atunci nu ştiam cum se nasc visele,
părinţii nici ei
ca plopii pe stradă
nevinovaţi şi drepţi
îmbătrâneau cu mâinile-n sus
toamna prin oraş îşi anunţau dispariţia
fire albe purtate de vânt
pierdute
ne intrau în gură
scuipam,
uitam

şi eram iarăşi veseli

– Priveşte acolo! îmi spuneai
...Oh! ai mai văzut aşa ceva? da uite...
– Unde? ..
– Acolo! oamenii încă mai dau semne de viaţă...
– Wow!
– Vinoooo!

şi câte minuni nu se iveau chiar din marginea
blocului!

BOGAT ORAŞUL TOT SE ÎNVÂRTEA!

noi încercam să prindem din fugă cât mai multe sensuri
ca într-un puzzle, cât mai multe sensuri
tu purtai un echipament special
– un fel de costum de astronaut gen Sputnik
din care ţi se vedeau numai ochii verzi ca marea
eu înotam în lumina lor ca Omul din Atlantis
fără să-mi pese
steaua Chinei strălucea galben
cusută pe buzunarele jeanşilor mei evazaţi
Pământul abia de se zărea
Dunărea ni se mutase şi ea în călcâie
peste oraş plângea ca o salcie proastă

şi toate ar fi trebuit să ne obosească
nespus
dar nu...

la cinematograful din cartier rula filmul
indian „LANŢUL AMINTIRILOR”

nu aveam timp de minciună
nici de ură
dar nici de iubire
altfel, desigur, citisem amândoi în acel
aer
tot ce se putea citi şi ne simţeam zei...

Oh, Van Gogh!
tu cu florile tale precum chiparoşii
de semeţe
cum n-ai putut să laşi neatins mitul?
cât te urăsc
venind după tine,
ce-i mai pot dărui acum iubirii mele?
fiară hulpavă...
pînă şi tu m-ai trădat!

singurătate, planetă „rotundă”

Alla breve,
mi-am parcurs jumătate din spaţiul
singurătăţii
ca să pot ajunge în această Siberie surdă
autoexilat din aburul copilăriei
nu am luat cu mine decât un nume de
câine
aici... drumurile pier... dintr-odată
iar poveştile par să-şi fi smuls demult din
vorba lor ispita,
e un continent de o melancolie fără
margini
fără porturi,
fără catarge,
de jur împrejur numai uitare

cândva, uşor ca un poet,
mă înălţam să privesc peste crenelurile
de ceaţă ale cetăţii în formă de soare
...prea uşor s-ar putea spune

Prietene, nu te-ntrista pentru mine
extremitatea firească a singurătăţii mele
îţi este veşnic aproape
nu-ţi fie teamă,
ca să te recunoască e suficient să-i întinzi
mâna
pentru tine ea e atât de blândă...
Ah! altfel nu m-aş simţi atât de singur.

lecţia de istorie

Am construit o casă: *„Itaca”*
ultima baricadă
ultima fortăreaţă
azi şi pentru viitor
pereţi mari, camere multe... ei, nici chiar
aşa
de multe
şi în pod l-am îngropat pe bunicu’:
Doamne,
iartă-mă!
în sicriu de nuc şi cu cruce celtică la cap
din piatră
din piatră neagră şi dură
fără sunet, fără apă
ca pe un rege nordic.

Mâine,
va fi duminică
duminica bunului Dumnezeu în care El s-
a
odihnit
Da!... dar eu nu sunt El
şi la orice nuntire a neamului meu nu a
căzut

nicio stea
ba, dimpotrivă,
toate au stat ţepene şi vii, cu ochii ieşiţi

din
orbite
ca becurile de 12 V din instalaţia electrică
a
pomului de Crăciun
de aceea,
încă din zori voi începe a bea amarnic
şi voi mânca flămând,
flămând ca un lup fără lună, ca un lup
fără
haită, până în noapte
în noaptea curvă – mireasă nepoftită
cu neamurile şi surorile spiritului din
care
mă trag şi pe care nu i-am cunoscut
şi nici nu i-am înţeles vreodată
iar din prispa casei, precum câinii în
prăsilă
pruncii lor mă vor privi uimiţi
dornici vor plânge înainte să-nveţe lecţia

lecţia unchiului lor,
unchiului lor brun
iezuitul cel mare, conchistadorul
îngâmfat
şi plin de galbeni zornăitori întors din
înalta
străinătate,
a cărui urmă se umple ,
clipă de clipă,
ceas de ceas ,
de-o pulbere fină, de-o mireasmă de aur.

Am dormit
somn fără vise

somn greu
fără dobândă
nu am nimănui de dat niciun raspuns

şi luni înainte de răsărit m-am trezit ca nou
botezat şi am turnat gaz

Gazzzz,
pe vorbele toate
pe vorbele lor

pe vorbele mele cărora le uitasem şirul
pe vorbele tuturor cărţilor mincinoase
şi pe papura casei mele dobrogene care arăta
ca o fată în zori trecută în zapisul de divorţ
iar în grădină,
pe când mă plimbam cu restul de gazolină,
am dat nas în nas cu visele mele din adolescenţă
şi ca să scap le-am semnat şi lor în grabă un cec,
pe care am scris cu litere de tipar doar atât : GAZZZZZ!!!

Soarele nu m-a trădat
şi exact la 6 şi 28 de minute
a fost acolo cum mi-a promis
şi mi-a zâmbit
i-am zâmbit şi eu

ne simţeam amândoi liberi sub cerul
mare,
albastruuuuu
ca doi tâlhari într-o răscruce a Deltei
– numai Panait ne mai putea auzi-
ca deh, eram prieteni vechi de 40 de ani
şi de emoţie clipper-ul meu occidental
văzându-l s-a pierdut cu firea
s-a scăpat pe el, ce mai tura-vura
şi la toate astea a răspuns printr-un fior

magnetic
şi gata a fost
flacăra a cuprins ca într-un joc toată
băşcălia

.....

Itaca a devenit trecut,
eu, emigrant
şi timpul n-a mai găsit alt loc pentru
mine
decât făgaşul lipsit de onoare şi fără
vinovăţie al istoriei postrevoluţionare a
României.

Ţipăt... unu, 01, 1!

Imaginează-ţi pentru o clipă că lumea ar fi
aşa cum ai visat-o
imaginează-ţi, apoi, cum vine cineva şi-ţi loveşte cu brutalitate visul,
lumea visată,
de o mie de ori o loveşte
şi încă de o mie de ori o izbeşte
o înjoseşte, îi spulberă tonalităţile
dacă nu reuşeşti nici aşa, atunci gândeşte-te
la un vas de porţelan de Sèvres
ori mai bine la un vas de ceramică veche
Cucuteni ori Ferigele
1000 de ani, 2000, 3000 de ani de cultură
şi acel cineva încă de o mie de ori loveşte
şi încă
şi încă...
la urmă, fă un ultim efort
şi imaginează-ţi mâinile tale încleştate
cu furie surdă, neştiută şi oarbă pe mânerul
obiectului dur care loveşte
(ştiu! tu nu poţi fi acela, dar imaginează-ţi te
rog!)
imaginează-ţi cioburile împrăştiate
peste tot

bucăţile lor de viaţă risipită
tristeţile lor toate
speranţele lor spulberate
dezamăgirile
şi sentimentul de ireparabil care te va
copleşi
la sfârşit;

.....

dacă nici aşa, atunci, priveşte-ţi în ochi
indiferenţa zilnică
jumătăţile de măsură
calculele, târguielile meschine
succesele asemeni
hrănindu-te
oră de oră,
secundă după secundă

şi toate astea se-ntâmplă
sunt extrem de reale

disperarea copiilor tăi
într-o lume de cârpă
niciun glas al bucuriei nu va mai putea
izbucni

şi toate astea se-ntâmplă
sunt extrem de reale

în timp ce în inima ta caldă de javră
sinele tău plânge
neauzit de nimeni

cum numai îngerii ştiu
singur
oh! şi până la suflet mai e mult...
foarte mult mai e până la suflet
iar un simplu exerciţiu de imaginaţie,
sincer,
niciodată n-ajunge !

ultima noapte albă
a muzeelor lumii

lui Panait Istrati

În noaptea asta am fost plecat
şi pe drum am descoperit o nouă formă
de
singurătate
mai nebună şi mai sinucigaşă decât cea a
unui far maritim pe care l-am privegheat
într-un amurg de toamnă ploioasă
pe o coastă părăsită din county Kerry
după o sută de ani de solitudine
la marginea mării
bâtrânul far se pregătea să moară
şi nu trebuia să fii un geniu să-nţelegi
că un ochi de pradă îl pândea
din slava cerului
Ah, să fi fost un paramedic acolo,
ca-n umbra unui mucenic aş fi sărutat
nisipul de sub talpa picioarelor sale
şi o supradoză de morfină ar fi curmat
chinul
bătrânului ostaş
Cine nu are urechi să asculte
mai bine să tacă,
pentru tot atâtea ziduri există tot atâtea
inimi.

Ţie, noapte bogată îţi datorez toate
luxaţiile
astea

şi fracturile mele
şi această dureroasă desprindere de şold
de data asta chiar am căzut adânc în tine

şi niciodată nu mi-a fost mai greu
până şi figura cu mersul pe brânci pare a da
semne de oboseală

Când am plecat nimic nu anunţa o *călătorie*
spre capătul nopţii
şi lucrurilor dragi le-am spus să mă aştepte
cuminţi lângă vatră
asta bănuiesc că într-un fel anume
a mai liniştit cumva spiritele
altfel gândul şi inima mea de javră nu m-ar fi
însoţit adânc în noapte
de suflet nici nu putea fi vorba, pe el demult
nimic nu-l mai mişcă din casă.

Nu vă fie teamă,
le spuneam tovarăşilor mei de drum
noaptea asta e aşa mai mult o metaforă a zilei
pe calea aceasta
nimeni nu s-a simţit în beznă
sau singur vreodată
veţi vedea, pregătiţi-vă !
ceasul eroic îşi va bate monedă
chiar aici sub chipurile voastre

şi ca undele fine de apă ne vom revărsa
cu toţii curând în marea pelerinilor lumii
să-ntâmpinăm deci cu bucurie deplină
Marile Sale Talazuri!

Dar nu a fost aşa să fie,
mama ei de viaţă nu a fost
şi niciodată noaptea nu a fost mai
întunecată
şi în acelaşi timp mai albă pentru mine

şi cel mai tare,
mai tare chiar şi decât ecoul sălilor goale
şi liniştea atâtor coridoare lipsite de
oameni
înspăimânta scrâşnetul de dinţi
şuierând de la rădăcina etichetelor
muzeale
ca şi când un întreg popor
s-ar fi târât în genunchi pe un drum de
sticlă
pisată

şi asta mi-a amintit de farul acela
cu raza lui de lumină ce obosise
călătorind
peste ape
şi, jenat ca niciodată, am simţit nevoia
simplă de a-mi culca obrazul în culcuşul
acela de pradă vânată
unde coşmarul îşi are numele sale
extrem de sonore
şi unde îşi da duhul noaptea sălilor
muzeale

din lume

Of! nu credeam că se poate şi mai singur
decât singur pe lume
stam strânşi unii în alţii şi fiind noapte ne
priveam toţi trei ca într-o oglindă
în singurătate
inima mea de javră începuse a tremura ca
varga
întunericul parcă îmbătrânise un pic
şi odată cu el, alături de noi ... cu ochii
uimiţi
ieşiţi din orbite
se stingea fără vise şi ultima noapte albă
a
muzeelor lumii.

despre viaţa ca spam
sau cum doriţi dvs.

tuturor celor ce mi-au scris,
zi de zi, în ultimii 15 ani,
o listă foarte lungă...

Ce aproape vă simt
şi cât de mult vă iubesc dragilor
cu toate că nu vă cunosc
dar cum altfel?! ... mai ales pe dvs.
stimată doamnă/dommnişoară
ştiţi, ieri v-am zărit id-ul pe facebook
strălucind ca un blitz peste o mare de
like-uri
aveaţi aerul unui copil răsfăţat
...sau poate doar mi s-a părut

şi ce nume exotic, ce nume frumos aveţi
cu el odată aţi fi putut culca la pământ o
pădure-ntreagă
ca-n depărtata Tunguskă
cine nu v-ar fi urmat atunci şi cu ochii
închişi
când eram cu toţii rebeli
la auzul unui singur cuvânt
tremuram ca plopii de şoapte cu noaptea
pe
noi
şi dintre toţi cea mai sensibilă rămânea
ea
de frică nici nu ştiam cum să-i mai

vorbim
trupul ei transparent şi lichid ca apa
din nimic exploda ca dinamita la soare
eu abia de mă puteam abţine să nu ţip de fericire
zburam amândoi oriunde

cine de-acolo s-ar fi întors pradă şi viu înapoi?!

...oh! cât de greu îmi este să ascund
încă şi-acum
viaţa de viaţă s-o ascund!

Nu, nu! nu vă gândiţi
stimată doamnă/dommnişoară
cărţile în sine n-au nicio vină
în ţara asta fiecare s-a hrănit flămând şi a crescut sărac
– mărturia cea mai grea vine întotdeauna la
urmă –
cu tot ce s-a ivit
acum e târziu
şi-n ani regretele şi-au pierdut din poezie
noi n-am citit când trebuia
literatură bună!

de aceea şi oftez de fiecare dată, citindu-vă
email-ul:
– How do you do, my love?
„Vă mulţumesc frumos!” – răspund în gând

cutremurat ca un poet citit
„azi sunt puţin mai bine!”
Stimată doamnă/dommnişoară,
atâta duioşie cum e cu putinţă?!
de atâţia ani vă ascult uimit
— ...fancy a tea, my angel?
şi eu încă, încă, nu vă pot răspunde!

vorbind despre fluturi
(Blue Eyed Sailor)

Suntem **RARI**, FRUMOŞI,
MAIESTUOŞI,
TRIMBULINZI...
albinele de dragul nostru fac miere şi mor
suntem inimaginabil de rari
ceva între gâze şi spiriduşi
cu degetele de la o singură mână putem
struni
ca pe o harpă
umbra întreţesută în adânc a zecilor
de suflete ascunse

suntem **frumoşi**
nu cerşim
indescriptibil de frumoşi
suntem ca Frida şi Diego
numai ca tu nu ai mustaţă,
iar eu nu mă înfrupt din cadavre
dar chiar şi aşa.... în ciuda acestor carenţe
se pare că o lume întreagă ne divinizează
şi tu bucură-te, bucură-te Eva nopţilor
mele albe
că atâţia credincioşi ne poartă chipul
tatuat pe cochiliile lor de sidef
noi care am respirat aerul ăla îmbâcsit
de praful de puşcă al archebuzelor
spaniole din vecinătatea zeului
Montezuma

la Tenochtitlan
şi am făcut dragoste în timpul revoluţiei
din

Mexic, zece ani cu aceeaşi pasiune,
când cu doi pesos orice gringo îşi putea
cumpăra un cal, un Wincester , o
bandulieră
grea de păcate şi sufletele a două sute
de ţărani umbrite sub sombrero de
foame...
Viva Zapata!

şi suntem **maiestuoşi**, vezi bine,
din moment ce în fiecare dimineaţă
ca să ne putem dezmorţi oasele reumatice
reuşim cu siluetele noastre să ridicăm
puţin
câte puţin, milimetru cu milimetru
tulpana cerului dezvelind picioarele
Domnului
mama ei de anatomie divină şi lirică !
mai mult o broderie transparentă de
sânge şi
nervi fără scăpare
nu degeaba se spune că de grija noastră
tremură sub smalţ cobaltul porţelanului
Sevres din serviciul reginei Angliei
da, da, ai auzit bine! nu e o poantă
aşa, bătrân şi cu mintea rămasă printre
curcubeiele de lumină ale secolul
al XVIII-lea
el încă mai denotă o remarcabilă
conştiinţă

(avea dreptate Proust când povestea)
de aceea ţi-am şi spus să căutăm
după moarte găzduire în una din marile
colecţii ale lumii

suntem **trimbulinzi**
si daca n-am avea o inimă atât de grea
o singură vocală ne-ar putea arunca
taman la
limita universului

într-atât suntem de uşori, vulnerabili şi
pe cale de dispariţie!

dar ţie nu-ţi pasă
zău, că nu-ţi pasă
râzi, râzi şi cu nonşalanţă risipeşti
prin pulberea oricărui drum
şi în dreptul oricărui drumeţ argintul
slovelor tale
toţi şi-au făcut coliere de piatră din
secundele timpului tău
chiar şi atunci când te invit să muşcăm
din
norii de gheaţă
– privindu-ţi pofta de viaţă – mi-e frică
să nu te pierd
într-atăt îmi eşti de dragă, copilă nebună
şi ăsta e un sentiment mai rău ca după
moartea lui John Lennon, dacă îţi mai
aminteşti

Şi ... da,
lumea a început cu noi şi cu noi odată îşi

va
face şi ea valiza în grabă
iar universul de care aminteai într-un
poem
va înceta să mai tuşească
se va subţia începând de la bază
şi în numai o vară
pământul va arată deplorabil
ca o gară deraiată cu trupul bătrân
schilodit
printre şine

FERICIŢI ...
„oamenii mai curând ne vor ierta o crimă
decât ...”

de aceea îţi zic: „Hai, s-o facem !”
(suspansul mă disperă, niciodată nu am
avut

răbdarea să privesc un film cap-coadă)
putem termina acum ... într-un mod
festiv
cu lumânări şi cu tacâm de argint
plămân rablagit lângă plămân tabagic
vom
muri spate în spate
aici, pe masa asta de disecţie a poemului
cu o unică şi ultimă respiraţie vom apăsa
fre-
donând butonul fast-forward până la
capăt
...ca dintr-o icoană făcătoare de minuni
sub bisturiu

din piepturile noastre

– al tău din marmură albă ca zăpăda
eternă a
muntelui Salkantay din Peru
– al meu din marmură neagră ca durerea
învinsă a lui Makeba trăind departe de
Africa

vor ţâşni numai zboruri.... zboruri
Multiple, Desăvârşite şi Împerechiate
Zboruri
toţi zeloţii vor spune "Ooh ! ...oh!"
şi "Oh! " se va numi toată înţelegerea lor
existenţială
de-acum îi vom lăsa să se adape
noi nu le vom mai spune nici pâs

cuminţi şi zâmbitori
...NE VOM URCA PE GENUNCHII BUNICILOR NOŞTRI.
din nou
tu vei avea trei ani, eu şase

o vârstă numai bine aleasă
Si bemol- urilor cântărilor din noua Casă.

un pohem cât un pachet de ţigări

nu-mi aduc aminte nici când şi nici cine
mi-a azvârlit pachetul ăsta de ţigări sub
nas
pe vremea aceea nu începusem să mă
gân-
desc serios la fumat
nici măcar aşa, ca la o posibilitate:
să stau întins pe iarbă, vara sub un copac,
să fie duminică, tot soarele afară,
raiul aproape
şi eu să-mi imaginez totul ca şi cum m-aş
fi
gândit la o femeie
cum altfel abia înfiinţat să mă pot
apropia de
o idee absolut necunoscută
...să facem cunoştinţă :
— Bună! eu sunt Manuel,
(întind mâna)
tu cine dracu eşti de trebuie să-mi pari
necesară?
Doamne, înnebunesc ...trecut în şeptelul
tău
de fumători şi nici măcar nu mi-am dorit
sau măcar să fi ştiu la ce mă pot aştepta
chiar şi aşa, fără iubite şi fără fanfare
tot ar fi trebuit să ştiu

dacă e de bine sau dacă e de rău
dacă e moral sau imoral
dacă i-aş putea face faţă fără să plâng
ori,
dacă aş putea plonja gol-goluţ în matca
fierbinte a zilelor mele
direct şi fără fisuri de menisc
Ah, dacă aş fi ştiut, dacă aş fi ştiut!
ori dacă aş fi putut măcar alterna
fără regrete, fără durere
fumatul intens cu jogging-ul pe coridorul
de
zbor al unui aerodrom în plină viteză
sau cu o porţie de vid
sau cu o bucată mai dulce dintr-un cais
sau cu pierderea prietenilor, ori a soţiei şi
a
tuturor normelor revoluţionare
sau cu „băgatul în vene”
ori cu băutul în pauzele de masă şi dintre
blocuri
înainte şi după
sau dacă măcar aş fi putut ‘’ trage pe nas”
încât să pot da frâu liber unor extrem de
reuşite cerculeţe de fum fără să supăr pe
nimeni în jur
şi asta să fi fost toată Olimpiada mea pe
viaţă
ori
să fi putut cumva fenta şi să fi tras mai
puţin
în piept
fără riscul acestor puternice acumulări
de noxe în alveolele căptuşite cu piele de

căprioară ai plămânilor mei
poate atunci şi Universul s-ar fi
poziţionat o
ţâră mai bine (vorba ştiu eu cui)
chiar dacă în inimă aş fi primit în
continuare

deversarea stupidă a surplusului de
nicotină
noapte de noapte, cu tona, numai
chimicale,
şi pe deasupra scâncetul ăla de hienă al
reproşurilor înlănţuite şi al orelor înecate
din
exasperare în fum până la obnubilaţie
Ah, dacă aş fi ştiut, dacă aş fi ştiut!
sau măcar dacă aş fi înţeles de la bun
început
ce dezastru provoacă dependenţa
precum visul utopic, mila şi indiferenţa
asociată la răutatea lumii,
sau măcar dacă nu mi s-ar mai fi umplut
zilnic tolba cu deziluzii până la cota de
avarie:
depresie, nebunie si crimă
şi aş fi putut opta la final de act între
două
variante de cancer şi o doză ‘’strung” de
amfetamină
dar nu! prea multe sunt la care Tu spui:
Nu
şi Nu
la toate câte sunt de gândit, de rezolvat şi
de

suportat
şi asta dintr-o dată şi fără resurse
Of!, sunt un sărman fumător ! cu o
singură ‘’
unghie” pe zi
jocul ăsta lipsit de fairplay o să-mi
macine
nervii până vor deveni pudră
şi nici măcar nu mi-ai imprimat pe
ambalaj
numărul de cuie disponibile
- nimic nu mai poate fi adăugat
doar consumat-
şi eu cum să-mi pot organiza viaţa
orele de muncă, pensia şi tot ultragiul
şi ce să aleg şi ce să las deoparte
„sentimentul tragic al vieţii”?

...de el aş putea uşor să mă dispensez ca
şi de
multe alte gogoriţe intelectuale
de parca eu şi cu animalul inimii mele am
fi
dispuşi să murim, aşa, politicos şi lipsiţi
de
rezerve!

apoi imaginea aceea sinistră şi insinuarea
din textul anti-reclamă :

„Fumatul dăunează grav libertăţii şi
frumuseţii
mersului bun al circulaţiei în jos şi în sus
la stânga şi la dreapta

şi mersului pe loc
precum şi sentimentelor
fiilor
părinţilor, nepoţilor şi chiar şi
ale stră-strănepoţilor în egală măsură”

şi asta în timp ce Tu continui să-mi
vorbeşti
tainic,
despre rostul unor lumi suprapuse
şi despre asumarea singurei libertăţi
posibile

.....fuck (text missing) ....

Ah, Doamne! Dumnezeul meu nedrept,
ar fi
trebuit să te naşti copil şi nicidecum
bătrân
atunci şi numai atunci am fi avut
amândoi
un numitor comun.

II.

suntem cameleoni

(2016)

Acvila timpului Tău o cer!

dă-mi, Doamne, acvila timpului Tău
secunda dintâi ţi-o cer
cu ea să-mi pot spăla ochii
şi auzul
de minciunile lumii
să pot şlefui
suprafaţa tuturor lucrurilor
care m-au lovit
sau iubit şi urât
până când totul va deveni
din nou
cuib curat din marmură albă
pentru pasărea Ta.

aprins pe marginea scrumierei

mă uitase de toată sila şi mila
aprins pe marginea scrumierei
mirosind a pământ reavăn
şi a moaşte de sfinţi
nu era zi în care să nu-i strig cât mă ţinea
pieptul şi gura:
"boşorog senil, nu-ţi mai bate joc!
fumează-mă
ori stinge-mă odată cu pompieristica ta
cântare de îngeri "
se prefăcea că n-aude
eu eram sigur de vocea mea
el nu zicea nici mâr
deşi locuiam în aceeaşi odaie.
chiar şi cei mai încăpăţânaţi dintre noi
înţelegeau cum vine treaba asta
cu figurile de stil
şi cu reinventarea în cuşcă a frumuseţii
lumii;
ardeam neauziţi toţi,
batjocoriţi, minţiţi, în chinuri,
neştiutori până la demenţă
emoţiile ne părăseau şi ele
ca un abur se ridicau din carnea noastră
având aerul jignit al unor poeme ucise.

Bătrânul mayaş
de culoarea mării închise

de câte ori visez
de atâtea ori te pierd
de câte ori te pierd
de atâtea ori suspin
acelaşi sentiment
ţara mea - salamandră de lut-
ochii tăi de jad
peşte captiv al tăcerii
prin rănile tale trec înot
seceta trupului tău
ucide orice foc.

de câte ori trăiesc
de atâtea ori blestem
de câte ori blestem
de atâtea ori te pierd
acelaşi sentiment
insula mea de comori şi vânt
salamandră de lut
ochii tăi de jad
pieptul ofilit
zorii arşi de vin.

de câte ori mă-mbrac
de atâtea ori te pierd
de câte ori te pierd
de atâtea ori tu taci

doar hainele-şi vorbesc
salamandră de lut
ochii tăi de jad
zâmbetul tău
culoarea mării închise

...

bătrâne mayaş,
paznic neînfricat
al iubirii şi inimii mele,
spune-mi:
de câte ori se moare
şi de câte ori
se-ngroapă un om lipsit de ţară?

Bătrânul mayaş nu scotea niciun cuvânt. Şedea îngândurat pe-o piatră cu moartea dezgolindu-l bucată cu bucată, fâşie cu fâşie, vertebră cu vertebră. Îmi asculta doar paşii cum se duc şi revin, atent. Extrem de atent. Sub tălpile-i goale, înnebunite de lumină, prin nisip, călătoreau ca mercurul, banchize rubinii de sânge. Aici îi era mâna, aici îi era şi jungherul. Şi inima: a lui şi a mea... cine să spună care va ceda prima?!

Coridă cu lună

să iau taurul de coarne mi-am spus
hotărât
azi există atâtea motive,
lună plină
lumina pare şi ea un pic mai decisă
" *altfel la ce bun poetul în vreme de*
secetă?!" (1.)
şi de ce numai ei
când ar trebui lăsaţi mai degrabă
în câmp deschis
ori rezemaţi de ziduri de piatră
să cânte mereu numai şi numai femeia
aşa că am pus mâna pe lună
şi am coborât-o la mine-n ogradă
la început mă privea ironică,
strălucitoare,
din jumătatea ei blondă, dar i-am arătat
eu ei
"cum se leagă ciobanii,
şi se pradă cârlanii" (2.)
îmi doream nespus să o chinui
ca pe hoţii de cai să o chinui
cumplit
pentru toate insomniile mele
pentru toate verbele mele nereuşite
să-i pot privi în ochi natura învinsă
-dacă avea vreuna temătoare-
parşiva se făcuse mică, mică
din ce în ce mai mică
de puteam s-o dau de-a dura prin curte.
-asta am şi făcut-

din jumătatea ei nevăzută
se auzi muget ca de valuri izbindu-se-n piatră
şi bănuiesc
toată era numai şi numai un cocktail pe dinăuntru
iar eu aveam o sete haiducească de sânge
de-o săptămână numai apă
numai apă băusem
chestia asta o simţea şi el acolo, sunt sigur,
bâltâcâind turbat de furie
înecându-se în propria-i lume
şi ca să fiu cinstit
nu numai pământul
dar şi genunchii îmi tremurau un pic
însă ce mai contează
când vrei cu adevărat să prinzi taurul de coarne,
i-am strigat:
"Bestie de carne
ascunsă în trupul de umbră al lunii mele,
arată-te!"
bravam, evident,
înapoi oricum nu puteam da
întunericul se lăţise la piciorele mele ca o blană
şi eu rostogoleam trupul ei de lună
peste ierburi si case, peste coline şi sat
luna mea ca ţara mea,
cred că deja măturasem de cinci ori peisajul
când ea a pocnit ca un pepene
şi din inima ei peste piept mi s-a revărsat

cu putere
o mare verde de umbre şi lacrimi
asta m-a dezechilibrat
şi-n cădere m-am lovit **drept în inimă**
când mi-am revenit lângă mine horcăia
un copil
culoarea feţei schimbându-i-se repede.
....
''Şi la urma urmei la ce bun poeţii ?!"
am mai apucat să îngân înainte de-a
leşina din nou,
-copilul semăna leit la chip cu mine-
Of, luna mea ca ţara mea!

1. Scrisoare domnului Holderlin, autor Octavian Paler
2. Salga (baladă populară culeasă de Vasile Alecsandri)

Mi-a murit munca

azi mi-a murit stăpâna
nimic nu anunţa dispariţia ei
s-a trezit cu acelaşi chef de viaţă
cum obişnuia în fiecare dimineaţă
nimic nou până aici...
şi-a pregătit cafeaua ei neagră, înfiorător de neagră
pentru ea înviorătoare, pentru mine dezgustătoare,
de câte ori îi simţeam aroma
mi-aş fi vărsat şi maţele din mine
însă nu-i arătam, aşteptam cuminte la picioarele ei semnalul
pîinea de zi cu zi eliberatoare
din când în când îi dădeam de-nţeles că sunt viu
doar cât să ştie că mă pot umili cu entuziasm în viaţă.
banii-mi erau calculaţi la săptămână
şi ritualul ăsta ar fi ucis pe oricine
fuma întotdeauna numai ţigări fine
pe mine mă privea ironic
pe fereastră privea melancolic
peisajul era acolo, întreg, dispus, gata de tot efortul,
nimic care să-i dea de bănuit, niciun semn
sau poate era,

dar creierul ei rula deja în altă parte
gândindu-mi plenar ziua de trudă,
cât va cheltui şi cât va agonisi cu mine
pieptu' -i tresălta de bucurie
cu fiecare idee strălucită care-i venea
fumul, şi el, ce să facă?!
desena în jurul ei, reverenţios, doar
cercuri olimpice
ca o inimă slabă
auzeam scrumul zbătându-se în cavitatea
scrumierei
şi nu vă mai spun ce reverberaţie
producea
tot acest consum în mine
ştiam că până la impact mai aveam exact
3 minute
încercam să le folosesc cât mai bine
visând stânjenei şi un parfum delicat de
femeie.
deodată
Doamna a început neobişnuit să se agite
nu-nţelegeam ce-mi spune, scotea sunete
noi
(viaţa mereu şi-a găsit primul novice în
mine)
am ridicat privirea,
ţigara miraculos îi dispăruse pe undeva
bătrâna horcăia.
nu ştiam dacă era nimerit să latru sau nu
căuta un sprijin în masă
înregistram totul fără niciun sentiment
la fel şi ceasul din bucătarie: 6:28 a.m
lucrurile se-ncăpăţânau a avea
greutate chiar şi aşa
mai ales pentru ea

după un timp s-a prăbuşit la podea
puţin a lipsit să nu mă lovească
m-am ferit
6: 29 de minute
acolo am mai privit-o
pentru ultima oară cred
timp de câteva secunde
(ceasul nu avea secundar)
după care ţeasta i s-a desprins de trup
şi din motive misterioase
s-a rostogolit spre mijlocul încăperii
cu zgomotul unei anvelope uzate
ceasul 6 şi 31 de minute
timpul era singurul de faţă
care nu se pierduse cu firea
asta-mi insufla curaj
6 şi 45 de minute
nu cât să-mi pot schimba poziţia
stăteam înţepenit şi încercam să-nţeleg
7 si jumătate sau opt fără un sfert
eram liber
11 şi 55 de minute
să mor flămând
trecut de ora două din noapte
în libertate.

jurnal de motociclist al cerului

- prin ţara soarelui ce arde şi a poporului ce minte (I)

Hei, iată-mă, din nou, gata de drum
gata de o nouă cădere
de o nouă revoluţie ca de o îmbătrânire rapidă
în neamul şi ţara mea jucând neîncetat şotronul sau leapşa.
Tu, doamna mea dragă -iubire nebună de poet,
îmi vei îmbrăţişa iarăşi spatele ca un miriapod puternic
şi de forţa atâtor iubiri arse
hainele-mi vor mirosi a kerosen şi eu voi simţi că iau foc
:de la viaţă până la moarte
doar o nanosecundă ne desparte
şi-n mijlocul limbii ce o vorbesc peltic
vom tura amândoi motorul la maxim
cum bine obişnuiam odată:
fără frică sau milă dar şi fără de minte
zburând ca zeii acasă
ori ca doi navigatori interstelari
înnebuniţi fiecare după diorama celuilalt
muşcând şi făcând dragoste unul din altu'
cu sălbăticie

printre stânci ascunse de curcubeie
şi printre roiuri aprige de meteoriţi.
: zvârrrr -bum-bumm
sau poate numai bumm!
Pe drum vor fi din nou poveşti de iubire crudă
răsărindu-ne în faţă ca iepurii
ori ca stâlpii de telegraf cu firele smulse
tu -panaceu suferinţelor şi dorinţelor
unui popor de moluşte-
te vei vinde tuturor, fără deosebire, la bucată
eu voi fredona un...un fel de blues
vechi de când e lumea
despre înţelegere şi uitare
şi cu el voiniceşte
îmi voi şlefui speranţa până la lacrimă
-va suna fals
dar cui îi pasă în concertul păsărilor migratoare?!
motocicleta, şi ea, ce să facă?!
va dudui ca o locomotivă de bronz pe
marginea unui basm albit de spaime (1)
sub o cupolă de gheaţă
la fel şi toate plaiurile tinereţii mele fără bătrâneţe
din foi de Havană cubaneză şi esenţă de rom de Jamaica
soarele ne va sfida al naibii de sus, roşu, extrem de roşu
cum doar el ştie s-o facă

printre hultanii norocoşi de pe cerul
melancolic de albastru
arză-i ogorul!
‘’Frumoasă ţară ai, băiete!” îmi vei spune
atunci
prinzându-mi spatele şi mai cu tărie ca
într-un cleşte de pară
şi cuvintele-ţi vor pleca cu ultimele adieri
ale serii
şi cu soarele către miazănoapte
nimeni nu le va mai auzi, numai eu şi
numai pe jumătate
restul va curge silnic ca pleava pe Dunăre
şi de acolo mai departe
până-n veninul cobrei din Munţii
Stâncoşi
oricum vom fi o pereche reuşită
eu tânăr, tu de o eternitate agăţată de
şaua oricui
şi de spatele meu pe motocicletă
cine călătoreşte
călătoreşte numai şi numai cu moartea în
contrapartidă
ca printr-o ţară ce arde de la începuturile
ei poporul
sau invers
iar unde nu vom fi ajuns încă
oamenii vor inventa poveşti despre noi:
" spun unii că ar fi trecut şi pe aici"
ori "a fost unul care ar fi văzut-o, dar şi
acesta a dispărut demult"

însă pe el, pe Motociclist, nu l-a văzut
nimeni vreodată
deşi din cer mai răzbate
în nopţi de furtună
coborând peste sate
sunet surd de motor.
...şi din nou vor fi numai şi numai poveşti
cu iz de kerosen
şi din nou tu, doamna mea dragă -iubire
nebună de poet,
îmi vei îmbrăţişa spatele ca un miriapod
puternic cu o mie de braţe
amândoi vom arăta ca-n poze interesanţi
şi senzuali pe aceeaşi motocicletă
ca Yin şi Yang zburând
şi muşcându-se în oglindă
printre roiuri aprige de meteoriţi
neştiind deloc ce ne aşteaptă....
acolo...
în inima ta cititorule: ţara mea, poporul
meu!

(1) din poemul" Hanibal" de Eugen Jebeleanu

Cocktail colectiv

se ia un mojar cât inima ta de mare
se răstoarnă în el toţi anii de şcoală,
de muncă
şi cam tot ce ai învăţat de la viaţă
se amestecă bine apoi totul până la
disperare
... până se face pastă
după care se adaugă un gram de pulbere
fină
din toate replicile dragi de prin filme,
câteva refrene, bip-uri ...poate să fie şi un
cântec întreg,
primul sărut de asemeni
jurămintele de care-ţi mai aduci aminte,
mersul împreună cu prietenii la bar,
prima ta băutură şi aura aerului de acolo
se taie-n în bucăţi cât mai mici
alături de fotografia bunicului căzut în
război
-te rog, nu-i spune asta mamei!-
din zgomotul tăcut al coridoarelor morţii
din puşcăriile comuniste
poţi culege tăcerea (adăugă şi imaginea
lui Arsenie Boca dacă-ţi face bine)
toacă mărunt înăuntru câteva titluri din
"Scânteia"-oricare număr-
câteva versuri d-ale lui Ciurunga
şi o bandă de magnetofon cu ordinele de
foc de la Timişoara,

plânsul mamelor îngropându-şi copiii
în decembrie'89
urletul pieţei la kilometrul zero,
nu uita IMEDIAT DEASUPRA
să torni în formă lichidă
rânjetul lui Iliescu şi toată politica de mai apoi,
toată batjocura LOR precum şi câţiva dolari sau euro dacă ai prin casă,
(nu în sume mari) primiţi de la părinţi prin western union
stai liniştit infracţiunea ta va fi mică.
adaugă fără să tulburi conţinutul, cu grijă, şi ceva culoare albastră
nu din steag şi nici din cerul zilei de-afară -ştiu albastrul de Voroneţ este inimitabil-
ia şi o bucată din rochia femeii bătută la mineriadă (acum în vârstă de 64 de ani)
eşecul tău în prima zi de şcoală va fi astfel şi mai puţin comestibil
din candelele Lunii adună mirosul de carne ucisă, arsă,
zilele tale toate ...strânse cu uşa până la pragul sinuciderii colective
amestecă ÎN FINAL totul repede,
până dai de CULOARE,
apoi cu o pensulă printre lacrimi
scrie pe faţa unui ambalaj găsit la tomberonul din spatele blocului
atât:
colectiv
după care ieşi în stradă şi strigă cât poţi de tare

către toţi cei ce se ascund prin case şi pe sub id-uri false pe facebook:
FUCK YOU ALL!

Colosul

voi nu v-aţi petrecut cu mine nopţile pe aceste înălţimi
şi din spinarea acestui uriaş de fier
n-aţi privit, cu mândria celui ce n-are ce pierde, spre bolta de stele
n-aţi dormit în braţele lui protejaţi de întuneric
şi nu v-aţi trezit la kilometri distanţă de casă
cu spaima unei zile noi
tensiunea din osatura lui voi n-aţi simţit-o
şi n-aţi văzut nici aburul ridicându-se în zori din carnea sa
fără efort, cu aripi de înger
voi nu i-aţi auzit scrâşnetul măselelor de oţel în soarele verii de august
şi nu i-aţi admirat modul de-a purta fără un cuvânt, maiestuos, oraşul
ca într-o palmă de sfântpeste mări de ceaţă
nu v-aţi lipit obrazul umezit de lacrimi de fruntea sa
şi n-aţi ascultat ecoul ce-l adăposteşte pântecul său de ani buni
ca pe o ispită privind însingurarea serii.
nu v-aţi întrebat de unde şi până unde i se poate întinde aşteptarea
nici viaţa

şi nici dacă din umerii lui
poezia ar putea zbura pentru totdeauna,
cel mai bine
voi n-aţi ascultat zbuciumul râului de
lumină curgând prin inima sa
de aceea, nu vă aparţine acest poem!
el va rămâne poemul unei singure iubiri
cu tot ce a cuprins ori nu
poezia din el
-iubirea şi prietenia dintre un pui de om
şi uriaşul său de fier-
poezia aceasta, viaţa mea ca un zmeu de
hârtie
călătorind printre toate lucrurile pierdute
...abia de te zăreşti de aici şi mai c-aş râde
de tine
-ca un nu-dai- doi- bani- pe- el ce sunt-
dacă n-aş privi cu inima strânsă de milă
şi frică
la făptura prietenului meu, aşezată ferm,
drept pe picioarele sale
ca un uriaş pod răsucit peste moarte

poem ...de condiţie "sumară"

"Eu sunt un poem în chiloţi!"
faptul că tu nu mă vezi în timp ce mă citeşti
sau dimpotrivă...mă judeci cu prea multă "simţire"
spune mai mult despre tine decât despre mine
sau despre cel ce m-a scris
vorbeşte mai mult despre istoria
neamului tău sărăcit, dacă vrei,
dar aproape nimic despre mine
eu însă continui să mă confesez ţie,
pentru că deşi te ştiu orb şi ucigaş de fandosit privitor la modă
eu te caut chiar şi aşa
în felul meu indecent,
dorind să te regăsesc şi
să te îmbrăţisez ca pe un frate
alături în singurătate
să putem sta cuminte de vorbă
fără să uităm unul de celălalt,
şi fără să ne îngrijorăm de sănătatea mintală a fiecăruia dintre noi
...cel puţin deocamdată ?
doar aşa...

ca şi cum ne-am ASCULTA unul pe altul
vorbind peste un gard proaspăt vopsit
pe o uliţă strâmtă,
privind cerul albastru
şi înţelegând CLAR
de ce eu îti vorbesc în chiloţi
de ce tu mă asculţi mereu în costumul tău
pregătit de înmormântare
în timp ce pe AMÂNDOI,
ne adulmecă o armată voioasă de
costume Armani,
ca pe o pradă uşoară
leoparzi unul şi unul
şi ei vorbind peste acelaşi gard proaspăt
vopsit
şi ei privind acelaşi cer albastru al patriei
îmbrăcată sumar
ca şi poemul de faţă.

Alzheimerul inimii

Poate ar trebui
mai întâi să ne naştem
numai pe jumătate
sub o pojghiţă fină de gheaţă
febrili şi ascunşi
la un milimetru distanţă de viaţă
acolo să ne privim
câteva sute bune de ani
fiecare
faţă în faţă
înainte de-a creşte copii
înainte de-a iubi şi înălţa piramide
înainte de-a vorbi
şi de-a trăi poeme în faşă
...ar trebui.

sau poate toate astea deja,
se şi-ntâmplă:
mai înainte de-a ne naşte întregi
mai înainte de-a ne creşte unii pe alţii
copii
mai înainte de-a ne iubi şi înălţa
mai înainte de-a vorbi
şi de-a trăi poeme deplin,
veşnici în Viaţă

...şi eu aparţin acestei lumi:

DA,
n-am ars de viu
şi sângelui meu nu i-am dat năvală
spre pieptul tău, Poezie,
venele mele n-au purtat spre laguna ta
tot ce inima mi-a suportat
şi nu m-am lăsat ucis pentru tine.

Numai noaptea, uneori, izgonit din
iatacul iubirilor tinere
am revenit ca la o femeie bătrână
şi te-am hrănit cu firimituri
...ca pe păsări.
Altfel mereu mi-am luat mult timp liber
faţă de tine.

Dar şi eu aparţin acestei lumi
acestei confrerii de înfumuraţi,
de gigolo parnasieni, depresivi...
deşi

n-am plâns la căderea părinţilor tăi
n-am acoperit câmpiile tale de secetă
cu trupul meu de ceaţă
pe obrazul lunii n-am lăsat urme de obuz
şi n-am adăpostit cu mâinile mele china
împotriva mongolilor.

Însă de azi sunt năruit, mi s-a umplut
paharul
şi acum din ce în ce mai des la buza lui

adăst
nu mai am mult-
curând voi fi şi eu "legat"...la un sistem
de verbe
mini-hidrocentrală preluând propriul
venin şi pizmă
dintr-un pahar de vorbe,
lumină dând
doar cât să-i ajungă de-o respiraţie.

La Belle Époque s-a sfârşit!

Eu rămân aici, pe terasă, lângă curvele
mele
de partea neagră şi ostracizată a
baricadei,
să mă bată viforul iernilor de sărăcie
şi ploile acide ale oraşului
printre munţi de pet-uri
şi animale bolnave
să pot respira încă aerul din decolteul
acestor frivole,
bâtrâne domnişoare, ucigător de nociv
amintind de parfumul unor vremuri
apuse
şi de orgasmul unui om liber.

“ La Belle Époque s-a sfârşit! “
-prietenii ştiu ce zic-
voi, însă, plecând dintr-o lume perfectă
în care le-aţi rezolvat al dracului de bine
pe toate
mergeţi, aşadar, de vă aşezaţi
sănătoşi...dincolo de morminte,
pe porţile raiului nu poţi intra, desigur,
decât cu un maxim de alveole curate
şi cu o formulă dentară completă.

“Bon Voyage!”
eu rămân de cealaltă parte, mirosind urât
asemenea vremurilor pe care le privesc şi
mă privesc

întotdeauna oripilat de sănătatea bolnavă
a oamenilor
într-o lume dementă
Voi, însă, mergeţi sănătoşi
şi vă aşezaţi înăuntru
dincolo de morminte
...la masă.

Estate agency

o doamnă ceva mai în vârstă m-a rugat
să-i prezint noua proprietate
şi-n după-amiaza aceea de iunie, din
timiditate, probabil,
eu arătam mai tânăr decât eram în
realitate, casa şi ea
înfăşurată cochet cum era în kimono-ul ei
de Pyracantha
şi nu departe de zidul din piatră al unei
mânăstiri seculare
părea desprinsă din pelicula unui film din
anii ’50 nemasterizat încă
ori din povestirile cărţilor decupate ale
fraţiilor Grimm
treceam amândoi cu paşi mici dintr-o
odaie în alta
păşind prin broderia pereţilor de mucava
ca două generaţii tăcute după un război
mondial
şi-o briză a unei neştiute insule pierdute
ne-nsoţea pretutindeni
asta se simţea mai cu seamă-n galerii,
acolo draperiile fremătau uşor
din când în când doamna se oprea
şi-mi atrăgea atenţia asupra vreunui
obiect
pe care îl cunoscuse cândva
sau de care nu se despărţise emoţional
încă
eu ridicam din umeri jenat
şi de fiecare dată primeam în schimb un

surâs
doamna arăta o deosebită înţelegere a vieţii
şi aşa mergeam mai departe
în urma noastră se-auzea un sfârâit ca de celule primare arse
culorile se estompau
cu suflete calde ardeam cadru după cadru
-n-avusese loc nici în secolul ăsta a doua sosire a Lui-
şi ca din rana unui butuc de vie din fotografii şi tablouri
curgea acum o pastă albă, lăptoasă:
toată hrana timpului viitor.

Când am ajuns în grădină seara-şi
vărsase deja printre nori vitriolul,
şi amândoi eram mai bătrâni cu o viaţă,
doamna-n baston îmi admira trandafirii
şoptea numele lor ca pe o mantră în taină:
"Ana-bell, Ani-ta, Lo-li-ta, Eli-sa-beth, Co-chet"
niciodată nu văzusem florile acelea mai frumoase,
şi înţelegeam că odată petalele lor
crescuseră din hrana mâinilor ei
nu îndrăzneam să spun un cuvânt...
numai şoapta serii visa între noi
aşa am mers până la capătul din umbră al aleii
sau poate aleea alerga sub noi vrăjită
acolo îmi îngăduisem puţină libertate
şi printre ferigi bogate plantasem
cea mai iubită dintre flori

de aceea am şi rostit
cu un glas ce dorea să o imite:
„Pe –o – ny”
doamna m-a privit uimită
n-a priceput de la-nceput
apoi privind spre floarea-mbujorată a înţeles
şi printr-un gest de o nebănuită mânie
a retezat-o folosind bastonul.
„vremea bujorilor a trecut, cavalere!” mi-a spus răstită
şi s-a-ntors cu faţa flămând de bătrână
spre casa ce ardea lângă zidul mânăstirii de piatră
cochet înfăşurată cum era în kimono-ul ei de Pyracantha.

Stare de plumb

pe aici plouă de ani buni
numai cu plumb
tone de plumb se revarsă
sfinţii golesc în cer zeţăria
Domnu' priveşte şi tace
curge-n şuvoi peste bord
nemurirea
aripi de apă-n coşciuge de plumb
toţi cedri se-nclină
lucind prin frunziş se ivesc noi halebarde
hipnotic femeia arabă dă ţâţă soldaţilor
orbi.

cântându-i morţii din "Grădina Paradisului"

"şi moartea nu va stăpâni nimic"(1)
va veni în urma mea şi va trăi ce am trăit şi eu
înjurându-şi nopţile: cumplită dezolare
orele ei de gumă - propria-i linişte
propriul ei ţipăt
infernala minciună
bulevardele goale
copacii refuzând să-i vorbească
oraşele îngenunchiate
şi oamenii.

va veni moartea şi va trăi cum am trăit şi eu
ascunzându-şi zilele sub cerul de smoală
al singurătăţii
cunoscând aceeaşi iubire
aceeaşi prietenie
-numai păsări de ceaţă

va veni moartea şi va deveni alcoolică
şi ca orice animal bolnav de casă
pentru o bucată de pită
va trebui să ucidă:
om viu.

va veni moartea în urma mea
.... şi va culege ceaţă.

1. Dylan Thomas

Cum se scriu
40 de poeme pe pâine

Se scrie un singur poem şi se acoperă cu pâinea din ziua respective

A doua zi se citeşte poemul cu voce tare,
se mănâncă întreaga bucată de pâine
-până şi firimiturile-
şi se mulţumeşte Domnului
după care se mai scrie unul şi se acoperă cu pâinea mâncată

A treia zi se citeşte cu voce tare poemul din ziua precedentă, se roade doar un mic colţ din bucata de pâine care-l acoperă şi se mulţumeşte din nou Domnului, iar restul de pâine se aşează cu grijă peste poemul scris în ziua a treia

după care se continuă aşa până trec 40 de zile

Apoi se înalţă ochii şi se moare.
Atât Domnul cât şi Diavolul vor înţelege mesajul tău!

nopţile şi zilele
de mai ale pământului

memoriei Nadejdei Mandelştam

Seara bună, Nadejda, seara bună ecou
inima ta vie
în mormântul de ceară
tot mai aşteaptă veşti de la noi?
e aici un domn ca o stare amară,
Cristoforovici îşi spune...
se interesează de tine
destul de afabil
ţi-a adus un cadou
o statuetă din lemn, artă orientală
drăguţ ca un kitsch
zice: "asta în amintirea vremurilor de
odinioară"
un Budha mic, necioplit,
interesat de domeniul artei şi el
dar mai mult culinare.
mi-am amintit ce mi-ai spus:
‘’ la urma urmei poeţii sunt şi ei oameni”,
cameleoni
cât despre restu’ce să mai vorbim...
mă-ntreabă cum îţi mai e cu răceala,
cum suporţi frigul pe-acolo,
dar depărtarea?...
altfel pare întru totul un om de bonton,
în timp ce vorbeşte

soarbe elegant din cafea, fără zgomot
îşi revarsă o jumătate de faţă peste furoul iubitei
şi peste canapeaua mea ...cu două braţe cumpărată în rate
asta nu-l incomodează deloc,
nici nu m-aş fi aşteptat,
tocmai el care are...atâtea de-o calitate perversă,
cu unul din ele a îmbrăcat de dimineaţă strada şi casa-n ziare
despre un altul
se spune că ar lucra încă tainic
prin fabrici şi uzine
ori prin baruri
şi alte locuri deochiate
sau prin nu ştiu ce încăperi conspirative
prizează tot ce-i cade în mână,
până şi praful de pe tobă din gândirea urbană;
Până aici nimic nou pentru tine, Nadejda,
trăim toţi ca-nainte,
alături ca-n upanişade
cu zeităţi cu o mie de braţe.
El îmi spune să-ţi vorbesc de onoare şi de frică,
eu, însă, vreau să-ţi vorbesc de iubire,
să te-ntreb cine a mai fost pe la tine,
ce poeţi ţi-au mai scris,
cine ţi-a dăruit o floare,
ce fotografii ai primit de la viaţă
ori vreun ou ori vreo jumătate albă de pâine,
sau
şi pe-acolo se practică,

legea străveche a somnului greu de zgură,
legea sfântă a indiferenţei de-o tonă?
Iată-mi face semne din mână, în tăcere,
să nu-i recunoşti vocea
îmi spune s-o ţin tot aşa...
bla, bla-bla şi aşa mai departe
...până ajung ei la tine,
să-ţi citească puţin printre gânduri,
să arunce o privire prin groapă, după
corpuri delicte
printre frunzele tale mucegăite de ceai.
Eu îi explic că-i târziu şi că eşti obosită
şi că-n "dacea" ta nu e loc de prea multe
manevre
nici nu vrea să audă,
insistă,
răsuflă greoi, gesticulează
ţigara-i uitată cu filtru
deja a ajuns la vatelină în
plapuma albastră a mamei
(şi asta e tot ce-am primit mai bun de-
acasă,)
numai pentru asta şi-ar merita o pereche
de palme
mitocanul meu, musafir -istoric-pe-
nepusă-masă
abia-l mai suport,
tensiune irespirabilă,
a stins până şi focul din vatră.
De aceea, apaşa mea dragă,
ca o vară de sânge ce-mi eşti
primeşte-i la tine, te rog,
pe subversivii ăştia ai vieţii
şi la picioarele tale,
aliniază-i acolo pe toţi...pân' la unu,

indiferent de limbă, indiferent de culoare,
indiferent de sex,
de orientare politică
ori de naţionalitate, clasă sau religie.

.....

Acum, povesteşte-ne Nadejda,
povesteşte-mi nopţile tale,
cum iubeai în acel mai teribil,
şi cât de dragi îţi erau "notele" lui din
exil memorate
cum strigau în tine cuvintele ca-ntr-un
pântec de mamă
cum plângeai după trupul tatălui plecat
''fără adresă''.

Povesteşte-ne!

Povesteşte-ne, dragă Nadejda,
povesteşte-ne zilele tale,
cum creştea tăcerea în jurul tău din apă,
aer şi foc
şi din toate lucrurile ce te-nconjurau
şi din oameni,
se ridica ca un baobab până la cer,
şi cum numai sus, sus de tot,
printre ramurile sale,
cânta şi supravieţuia un popor de lăcuste
metalice,
cu traiul şi cântecul unor pânze de joagăr.

Povesteşte-ne!

Povesteşte-ne, dragă Nadejda,

apaşa mea scumpă,
cum sta iubirea ta suspendată,
la zeci de kilometri distanţă,
şi se-neca acolo aşteptând printre
fumurile Liubiankăi
în aerul de poezie şi proză arsă
al acelor ani de epurare
doar cu speranţa unor veşti firave
ce niciodată n-au mai sosit.

Povesteşte-ne!

Povesteşte-ne Nadejda,
povesteşte-ne ecou al inimii vii
cât de greu îţi era
să-trăieşti-douăzeci-şi-patru-de-ore-
întreagă-la minte,
şi poate aşa ne vom răcori
şi vom scăpa pământul de sub puterea
duhurilor sale roşii.

Povesteşte-ne!

Povesteşte-ne Speranţă!
şi toată "sfiala" lumii ceruită-n morminte
de ceaţă
să se spulbere odată pentru totdeauna
şi dintr-un veac fără cripte
izbăvitor să răzbată,
până la inima şi cugetul oamenilor,
glasul celor neştiuţi, plecaţi dintre noi
cu un glonte în ceafă sau frunte.

Povesteşte-ne Speranţă!

poem la ...patru ani, două ore, treizeci de minute şi dracu ştie câte secunde

dacă aş scrie un poem o dată la patru ani
aş fi poet
şi aş rămâne tânăr
un om tânăr şi nemăsurat
nemărginit în frumuseţea lui
ca un cal sălbatic alergând
cu sângele-n vene fremătând de energie
peste o câmpie mereu deschisă
fără copite
fără şa
călărit veşnic de o amazoană tânără
fără cap şi fără veşminte
(aşa cum visam noi într-o noapte,
prietene drag din Dublin)
dar eu sunt un om simplu
un zilier scriindu-şi zilnic bucata amară
de pâine
pe fire de iarbă cosite prea devreme
... altfel cum să mă pot hrăni
dacă nu din toate aceste încercări ...
nereuşite?!
şi de aceea îmbătrânesc!
şi de aceea îmbătrânesc şi iar
îmbătrânesc
îmbătrânesc ca un cal de povară
zilnic tropăind
de la stânga la dreapta

şi de la dreapta la stânga
într-un ţarc de idioţi
în şa cu muierea asta bătrână,
simandicoasă
plină de zulufi falşi şi giuvaiericale
toată numai figuri de mare artistă
purtând pe cap
nemeritat
coroană regală.

Azi...ne masoară moartea iar

în memoria omului,
scriitorului şi pictorului desăvârşit Nick Sava

Azi, ne măsoară moartea iar
cu limba ei de năpârcă vie
ne măsoară pe ceafa
ne măsoară pe buze
vomităm şi-ntoarcem ochii
ea însa ca timpul îşi vede de lucru
ia moarte tot şi du cu tine
ia moarte tot şi-ngroapă
sub sânul tău de mamă sterilă
strălucitoare, dinamică,
victorioasă mereu
tu, pacoste a vieţii
ia moarte tot
ce eu cretin
nebun idiot,
urându-mă
am iubit
şi mă-ncăpăţânez să văd
frumos
pierzând mereu
MEREU
CHIAR ŞI FĂRĂ SĂ CUNOSC
ia moarte tot şi-ngroapă!
jigodia ta de năpârcă
singură vie
în deşertul omenesc
ia tot!

Jurnalul unei uciderii repetate

- prin ţara soarelui ce arde şi a poporului ce minte
(II)

*

i-am spus duhului meu:
‘’ vino şi fotografiază-mi azi
ziua de mâine!”
îl rugam
‘’Duhule, purtător de mir şi slavă”
asta şi fac răspundea el conştiincios
continuând să fotografieze
aceleaşi clădiri,
aceleaşi străzi,
monumente, cripte comuniste
şi orice statuie întâlnea
prin aerul dens al oraşului
’’Nu astea,
NU ASTEA!”
îi repetam eu
‘’fotografiază-mi azi
doar ziua de mâine, Duhule
ca să n-o pot uita!”
îl rugam,
‘’Duhule, purtător de mir şi slavă”
în vreme ce Moartea spăla
cu limbă ei aspră
suprafaţa tuturor lucrurilor
din jurul nostru
întărindu-le cu bala sa.

**

Mi-a fost dat să străbat deşertul
Egiptului nu antic şi nici geografic
ci pe cel expus privirilor mele uimite
răsărit dintr-o margine de ţară iubită:
Iaşiul e o mare de nisip
cu o mie de biserici scufundate
ca o mie de piramide
din care viii şi morţii
au dispărut demult
şi în piaţa căruia
oamenii locului
pentru o supă de linte
şi un pumn
cu monezi grele de piatră
îşi reneagă religia
cu fiecare răstignire a lui Osiris
apartenenţa şi visele.

Priveam totul
prin sticla groasă
a unei băuturi scumpe

ca să nu mă ardă şi pe mine
soarele orbitor al nesimţirii şi uitării
şi scriam cum scriu şi-acum
morţii îmi alergau speriaţi prin preajmă
singuri
unul încoace, altul încolo
toţi îngrijoraţi de propria viaţă
şi-n capela ordinului lor
pe o targă metalică
cu barba-n piept

adormea
frumos şi gânditor un profet
ca un duh lămurit întrutotul de viaţă.
....
Am văzut munţii petrecându-l spre
groapă
printre crucile cimitirului
"Petru şi Pavel"
lunecând tăcuţi şi pioşi
ca ploia de vară dimineaţa
pe streaşina unei case liniştite de ţară
şi doar ecoul gândului lor de nespus
când şi când
tulbura
oglinda marilor dune.

Nimeni nu mai privea cu mine
şi-mi era RUŞINE
într-atât de ruşine
încât i-aş fi mâncat fără remuşcare
pe cei ce au stat acasă
cu burţile pline
...şi-mi era RUŞINE
văzând Omul
DE VIU
cum singur se-ngropă
după ce îi slujise pe toţi
mai puţin pe sine
ucis acum
încă şi încă o dată
cum îşi trăgea peste trup
de pe margini
ca un rege scit
niciodată răpus
cu mâna duhului său

extrem de puternic
din pâinea amară a pământului
firimitură cu firimitură.

***

Azi m-am întâlnit din nou cu
singurătatea
cu singurătatea mea şi numai a mea
tropăind nerăbdătoare
ca-ntr-o continuă fiestă
cor în preajma cenuşii
am fost în ţara unde
nimeni nu întâlneşte pe nimeni
în ţara în care pentru prima dată
a răsărit apusul
cu susul-n jos
de dimineaţă
Îl privesc cu indignare
ridicându-se sub o singură lozincă
prin mulţimea picioarelor negre
prin turma bovinelor sale:
PRIN FURT, CRIMĂ ŞI PUŞCĂRIE
FERICIŢI PETRECEM ACASĂ!
....
Azi m-am întâlnit cu Nelumea lui Nimeni
cu toată mulţimea picioarelor ei negre şi
deocheate
aflată în plină extensie şi împerechere,
călcând voios peste cadavre:
‘’ne iubim prea mult AZI ca să renunţăm
Mâine!”

....

...şi ca un idiot
eu încă le mai aştept mângâierea
tulburat din ce în ce mai mult
la minte, inimă şi-n literatură
venind şi revenind în ţara
mărturisitorilor de tranzit
în ţara în care
în anii de liceu un prieten
se visa ecologist locuind într-o varză
(ce şanse ar fi avut azi însă fericit a
scăpat)
numai eu mă mai încăpăţânez
de fiecare dată
sperând în minuni ce nu se-ntâmplă
ca şi cum hocus-pocus
peste noapte
împotriva a tot ce legitimează
o turmă turbată
şi-ar putea schimba picioarele negre în
picioare de lapte
şi le-ar creşte în loc de genunchi sâni
curaţi de mamă
şi poveşti de iubire pe glezne
pasul le-ar deveni uşor
ca de pasăre
şi n-ar mai fi atât de greu,
cum îl simt azi
călcându-mi
pe inima-mi goală.
Blestemaţi fie toţi iubitorii puterii
şi siluitorii vieţii!

dreptul la viaţă

Pe Nimeni dacă l-ai fi întrebat şi EL ţi-ar fi răspuns la fel:
nimeni nu ştia de unde venise
şi nici numele ei întreg
cu atât mai puţin cum de alesese oraşul cu salcâmi
şi nici cum de-şi găsise gazdă aşa de repede
în cartierul ridicat pe locul unui fost teren de curse de cai
doar noi băieţii ne-am trezit peste noapte cu ea-n cap
şi aşa au urmat bătăile şi toate povestirile transformate apoi în legende
cum a fost văzută odată bând în parc cot la cot cu soldaţii
cum a petrecut o noapte cu un dezertor pe faleză şi încă una
luând bătaie în arestul miliţiei pentru el
cum la Piticaş a spart arcada unui ţigan
şi de 1 Mai a dispărut cu un lipovean pentru o săptămâna
într-un sat din apropiere de Ciucurova
nici majoratul nu-l mai putea face vreunul dintre noi fără s-o invite
şi sunt convins că mai sunt încă bărbaţi în viaţă care-şi amintesc lucrurile astea
cum râzând de noi dimineaţa lansa de la geamul dormitorului ei baloane ciudate
cum numai la ea fumam toţi BT şi Apollonia

şi probam pe rând în camera de la etajul
unu blugi de import cu etichetă groasă de
piele
nu era unul să nu se laude într-un fel sau
altu' cu ea

şi fiecare puteam spune orice, oricât,
lumea credea

apoi nu ştiu care idiot dintre noi a scornit
o tâmpenie prea mare,
una chiar mare de tot
-că ar fi plecat într-unul din oraşele
importante ale ţării –

şi s-ar fi măritat acolo cu un artist
că ar avea copii
şi că lucra acum la un centru olandez de
ajutorare a copiilor vagabonzi
astea chiar că prostii! cert e că a dispărut
din oraş
şi după 25 de ani ca-n Dumas
s-a auzit că a pierdut un sân
şi după alţi zece ani
s-a îngropat în mormânt
în rest a rămas

Sleep my child- Icar

Azi e ziua neamului meu de zburătoare,
sub cerul lor toţi fraţii mei s-au împlinit
şi-au cunoscut lumina,
doar eu sunt singurul căzut
zdrobit întins pe masa foamei
Icar cu trupu' împrăştiat de carne
tăcut în gura milei şi a vieţii
arzând din seul aripilor slabe
plăpând, murind
ca blânda lumânare.

m#ntuire

Despre tine şi catedralei m#ntuirii
neamului
un singur gând:
CASĂ PUSTIE
să te zideşti cu fiecare cărămidă până la
necredinţă
şi-n umbra făţarnicelor ziduri
păstor hulit de turma mioarelor flâmânde
de iubire
să zaci neîngropat preafericitule-fără-
lumânare
fără de-mpărtăşanie
laolaltă cu oastea ta de slugi netrebnice
pupătoare de cur şi bani
spre înţelepţirea generaţiilor ce vor veni
în timp ce noi copiii sărăciţi
ai unui neam de cameleoni
ne vom juca de mână cu Isus
de partea cealaltă a pietrei.

javră la două capete

BISEXUAL
aprins de focul viu
ce-nsămânţează lumea,
strigoi din neamu' celor făr' de mumă,
un "fătătoi"- cum ţipă-n cor prostimea-
şi mirosind a votcă veche
SUNT SINGURUL POET CÂNTÂND
SEDUS DE CIUMĂ
când mă stârneşti,
mîrşav, îţi nasc direct în gură!
FOTOMODEL
arzând sub zeci de feţe,
călătorind ca duhul alb lipsit de sânge
împodobit în salvie şi pudră
petrec prin spaţiul capilar desprins de rime,
smerit mereu într-o ureche.
LIZZARD ascuns sub fusta toamnei,
acum timid,
acum vânjos nevoie mare,
ca un limax bălos
când mă câştigi îţi stau în poală
când mă desmierzi,
din ce nu am...tot ţi-aş mai da pomană.
VIERME fragil,
nesăţios şi crud din Paradis muşcând
eu mi-am făcut culcuş de spume
şi de mă-ntrebi îţi voi răspunde:
SUNT MIC DAR VREAU

(umflat nespus)
CA UN BALON SĂ MOR POCNIND ....
PE CULME!
Trăgând din pipă opiu gheara-i grea,
la trup croit fiind doar din fumuri albe,
în inimă m-am măsurat numai cu ea
şi cu a cerului ursită.
Of! înfumurare belicoasă curmă-ţi glasu'!
cu detaşare de poet îţi spun:
n-am inventat numai noi doi minciuna
sar ruşii că-nţeleg şi dau bineţe
să curgă votca,
ne împresoară ziua
HERMAFRODIT din stirpe fină
în zori născut din flori
prin flori mă plimb ca roua.

Panama papers
-LAW FOR THE RICH

Inima ei o părăsise plecând de nebună
nimeni nu ştia pe unde îşi dezrădăcina
acum nervii
numai trupul îi creştea
într-o zi cât în două decenii
aproape unidimensional
în grafice, notiţe şi schiţe
avea o tumoare cancerigenă
de 2,6 TB
şi renunţase la viaţa de apoi.

Înghiţea zilnic ca un bolnav bulimic doar cifre
orice nu se putea apăra
aşa păţise şi satul meu şi casa ta
câteva maternităţi şi viitorul unor generaţii
ba chiar şi unele popoare învecinate de mare
Stam toţi înăuntrul ei asfixiaţi ca-ntr-o balenă
şi nu scoteam un cuvânt
aşteptam doar să moară:
ea
dar şi satul meu şi casa ta
şi cele câteva maternităţi
împreună cu viitorul unor generaţii
şi popoare învecinate de mare
...

iar eu sincer n-aş fi vrut să se-ntâmple
aşa
cu tot respectul companiei-n care mă
aflam
să mor înghiţit de balenă
şi cred că aveam o cifră mică *
de care-mi păsa.

Pruncul

Nu ne-am întâlnit niciodată
când eram copil El stătea răstignit
fără să spună un cuvânt
de candela bunicii.
din palmele şi tălpile Sale şiroia zilnic sânge
-tuturor ne era frică de hemoragia Sa -
mama îi tămâia rănile doar în fiecare duminică
-nu ştiu dacă asta Lui îi plăcea, dacă îi facea bine sau nu-
după care toţi ne apucam să mâncăm cu nespusă veselie
de parcă El s-ar fi dat jos de pe cruce şi s-ar fi aşezat lângă noi
muşcând din friptura lu' bunicu'
-dar asta nu!-
bucătăria casei din Chercea încă-i mai poartă pe zid
semnul cotelor Sale de sânge
şi tot orarul meselor noastre....
Unii ani au fost mai buni, în alţii am flămânzit oleacă
iar în alţii ele au înregistrat o uşoară scădere.
.../.

Acum, însă, naiv aflat în pragul
maturităţii,
ca o gară străpunsă de vânt
străbătând un timp risipit
primesc veşti
despre EL
din ce în ce mai des
toate vestind un copil.
Vezi bine! armoniei lumii
eu i-am lipsit în ultimii patruzeci de ani
de viaţă
şi noi doi nu ne-am putut întâlni
niciodată într-un acelaşi timp alăptat de
mamă!

No mercy

...şi eu stam aşa
gândindu-mă ce să fac cu el,
încă se mai gudura pe lângă mine.
cu două sau patru ore înainte
beam încet şi consecvent din pahare
-cu program vreau să zic-
continua să-mi lingă tălpile şi mâinile
şi mă privea cu ochi de zahăr
băiat de lapte,
eu, îngreţoşat pe mai mult de jumătate,
îmi aminteam de cele 12 luni de muncă
silnică
şi de o sumă de tristeţi,
başca
de câteva prietenii schilodite
Pur şi simplu îl asteptam să moară!
să-i treaca timpul şi să dea ochii peste cap
să facă "guiţ" şi să crape
cum s-a întâmplat şi cu alţii
să-l fac şomoiog
şi să-l calc apoi în picioare, la pământ, ca
un rege viu
cu dispreţ să-i împing cadavrul
într-un colţ al camerei mele
lângă celelalte hârtii aflate acolo,
mototolite,
zgâriate,
fiecare cu frânturi de poeme nereuşite,
...cu vise neîmplinite.
AMIN!

Lumina lumii (Omilie)

sau învăţătură de iubire către fiul meu

umanitatea sângerează ... azi, a câta oară?
de mâine vom păşi ţinându-ne de mână,
mergând ca oamenii tăcuţi,
vii prin lucarna unui muribund.

eu, tatăl tău, trecut de patruzeci de ani
tu, vlăstarul meu, de douăzeci de ani,
egali de-acum
Să nu ne temem!
Timpul niciodată n-a risipit nimic
din tot ce-a adăstat pe pământ!

să luăm aminte deci, la glasul celei ce
dintâi se luptă,
celei ce dintâi vorbeşte răului în faţă,
'nainte ca noi doi, tată şi fiu,
să putem culege sau pierde:
" nu fi frumos şi nici iute
nici amar, dar nici leneş
nici urât şi nici zăbavnic
nici vesel peste măsură, dar nici harnic
fără rost
şi fă din orice lucru al tău unul plăcut
inimii: ÎNVAŢĂ!
Nici temător să nu fii şi nici mândru,
nici trădător, dar nici făţarnic,
nici curajos fără rost, nici umil ca sclavii
iar când te întovărăşeşti la bine

ţine credinţa fiecăruia în inimă şi minte
cu bună cumpănire.

Nu iubi mult dar nici puţin,
nu fi cu pizmă, dar nici nu-ţi lăsa
memoria să uite de ea însăşi
nu fi excesiv de darnic dar nici nu muri în calicie,
ca să poţi împărţi ce ai cu fraţii tăi pînă-n ultima ta zi
iar mai presus de toate SĂ NU URĂŞTI, copile.

Fii drept cu inima şi nu tăia cu mintea în carne vie de om
Fii bun şi milostiv indiferent de vârstă
şi în egală măsură
către toate cele cuvântătoare şi necuvântătoare
iar de minciună să te fereşti.

De Domnul tău să nu te temi,
iar când iubirea de cel ce-ţi este străin va cânta în inima ta
tu s-o asculţi
şi să ai mereu către cei mai puţin norocoşi, umiliţi sau bătrîni
o vorbă sau o faptă bună, indiferent cum şi cui se închină aceştia.

Nu fi sfătos cu neştiutorii, dar nici cu tinerii
şi în toţi să răsădeşti la fel atât iubirea de om cât şi de viaţă
fără să-ţi fie frică că-i înşeli.
Numai gândul morţii să-l păstrezi pentru

tine
-puternic lipit de suflet-
ca alături fiind de el niciodată să nu pui
atâta preţ pe viaţa ta
încât trădând să dai la schimb tot ce ai
iubit.

Nu asculta şi nu te pierde în mreaja
vremii, fiule,
pentru că şi tu, asemeni oricăruia dintre
noi,
trăieşti doar în ordinea asemănată
numelui tău ,
care e aceeaşi şi niciodată schimbată
de la facerea lumii pînă-n vecii vecilor
...atâţi câţi 'or veni.

Şi acum, înainte de orice
ţine la mare preţ PRIETENIA
şi să nu-ţi fie frică de timp, aşa cum nu
trebuie să te înfricoşezi de apă
Da, te poţi îneca, dar niciodată nu te vei
putea condamna singur decât greşind în
faţa LUMINII!"

Tatăl tău aşa te vrea, LIBER şi în dreaptă
cumpănire mereu!

IARNĂ (blues)

azi simt cum îmbătrânesc dintr-odată
''mi-am îndeplinit toate profeţiile
politice'' (1.)
doar o vânătoare veche-mi mai tulbură
somnul
dănţuindu-mi prin vene
dragoni petrec curtând cosânzene
sun cornu' ca pentru ultima oară
obosiţi de alarme gonacii mi-i chem
înapoi:
revino acasă Cumplită Iubire,
şi tu, Nepreţuită, Fugară, Prietenie,
renunţă Îndârjită Speranţă,
azi vânătoarea voastră se termină cu
mine
îngheţaţi, aşadar, lângă trupul acesta
...de zăpadă murdară
Merry Christmas you all!

1. *George Bacovia, poemul '' Cogito''*

Paradisului meu
... fără regret, fără ruşine!

când nu voi mai suporta actele
tovarăşilor mei de drum,
şi orice semn al lor va vorbi inimii mele
numai şi numai despre moarte
despremoartealorcadespremoarteaaltora
despremoarteaaltoracadespremoarteani
mănui
fără să le pese câtuşi de puţin de bogăţia
vieţii
câlcându-se unii pe alţii în picioare
minţind, furând, înşelând,
lovind, scuipând, trădând,
urând, violând, ucigând
ignorând,
ca un Ulise atunci
-coborându-şi pânzele corabiei sale în
toiul unei furtuni -
voi prinde cerul de-o margine a lui
şi cu braţe straşnice mi-l voi aduce mai
aproape, viu,
învelindu-mi trupul în mantia lui
ca să mor.

altfel cum?!
când în apa curată a nopţilor nicio
rugăciune simplă de om nu-şi mai spală
demult chipul

şi limbile făţărniciei străbat aerul tuturor
zilelor ca o sirenă nebună cu o mie de
glasuri
altfel cum să poţi naviga corect cu poezia
lumii
când un neam de şobolani îşi duce
veacu' pe coverta ei de vise
şi la ce bun
să tot asculţi îngrijorarea lumii
şi la ce bun
să tot străbaţi atâtea ape
gândind la fraţii tăi din viitor
cu inima străpunsă
într-un final, ajungând la ei
Paradisului tău să-i oferi în dar
toată această menajerie de fiare turbate.

mai bine
uitarea fără vise,
mai bine
tăcând să-mi ascult dumnezeii
respirând vii lângă somnul meu,
fără ruşine!

III.

Voodoo child

(2017)

slava deşartă

Am visat că nu mai visam! ca
într-un somn greu pierdut
eram aruncat printre ape
şi toate numai mie îmi vorbeau cu
limbile lor încâlcite şi lichide într-
un fel cât se poate de mortal.
Mă depărtam ca un trunchi desprins de
mal
când zdruncinat, când scufundat
de vorbele lor,
când aruncat peste vâltoarea vreunei
cascade.
Urcam sau poate doar coboram
şi în tot timpul ăsta uitam, uitam...
uitam locul naşterii dar şi vârful muntelui
ce obişnuia să-mi spună ceva
la fel pădurea... Ce anume? Nu-mi
puteam aminti
şi o mulţime de lucruri se micşorau cu
fiecare clipă în ochii mei,
iar eu tot nu puteam decide
căreia dintre ele să mă ofer total,
căreia dintre ele să mă dedic
şi între timp, putrezeam.
Mai întâi, pe calea apelor înfuriate mi
s-au dus hainele
pe urmă, în ritm neliniştitor
ca într-o leprozerie, strat după strat,
am început să pierd din pieile ce-mi
acopereau trupul

peşti mari sosiţi din cine ştie ce adâncuri murdare
le prinseseră gustul
şi de-acum odată cu ele smulgeau şi
bucăţi bune din carnea
altădată îngrijită cu atâta temei
”Mă lepăd!” ...” Mă lepăd!” strigam eu de frică
şi tinereţea mea odată de poveste
se lepăda şi ea de mine
iar eu, între timp, nici nu muream şi nici nu trăiam
făceam doar aşa, cum s-ar spune, pluta pe oase
şi oasele mele la rândul lor pe alte resor-turi
de nebănuit până la descărnare.
Mult nu mai aveam, ştiam
şi visam că nu voi mai putea visa niciodată
cel puţin până nu atingeam punctul de limită

-de jos sau de sus-
oricum de imponderabilitate,
îmi spuneam eu,
ca să mă-mpac
şi, odată şi odată,
una din curvele astea de ape
din milă sau din silă
tot îmi va face semnul crucii pe spate
şi mă va elibera de mine
cu sau fără oase

cu sau fără unu ori două poeme
(nu foarte bune,
ci numai atât cât să le roadă câinii iuţi din
fire până-ntr-un minut)
vor lua cu toate drumul gârlei
iar sufletul, cristosul lui de suflet!
se va ridica până la urmă
şi va pleca unde are el de plecat
numai că eu tot nu puteam decide
căreia dintre ape să mă dedic total
deşi ceva începusem să pricep cât de cât
din toate câte se-ngrămădeau să urmeze
şi mi-aş fi dorit măcar acum
un stop-cadru undeva, ca
fiecare om speriat când se
simte neputincios,
oriunde în toată această cădere ori urcuş
(cine ar fi putut şti cu siguranţă?) nu
avea importanţă
oricum uitam din ce în ce mai abrupt
mi-aş fi dorit să pot revedea, să mai
pot analiza unde am greşit,
dar devenise imposibil.

În cuprinsul acestor ape
până şi timpul se arcuise
uşor şi era cazul de-acum
să-ncep să arunc peste bord,
din lucrurile aşa-zis ”sofisticate”:
case şi prietenii, frate şi părinţi
-doar nu-i puteam lua cu mine pe o
insulă care se scufundă-
şi toate sentimentele umane şi toată
slava deşartă a încercărilor mele

iubirile, desigur, pe ele oricum le-am
bănuit dintotdeauna că ar avea un
conţinut ridicat de fiere şi plumb, apoi
divorţul şi aşa-numita mea renaştere de
la 40 de ani
apoi imaginea copilului meu şi a
presupusului său viitor.
Gol-goluţ înaintam, însă, cu aceeaşi
viteză şi deja mă-ntrebam dacă nu-mi
scăpase ceva, iar eu încă nu puteam
decide
căreia dintre ape să mă
ofer şi din nou un urcuş
şi din nou o cădere de apă
şi iarăşi un perete crescând lângă tâmpla
mea. Oare cât putea creşte- îmi ziceam-
trecusem şi la lucrurile extrem de
uşoare doar, doar voi mai câştiga
clipe.
Lângă ureche timpul îmi
zbârnâia ca aripile unei
libelule
şi am văzut-o şi pe ea, uşoară,
părăsindu-mă răpită de ape
copilăria mea (...) nu
spun”dulce”, dar fără ea cum
să fi fost restul când doar pe ea
o avusesem;

putrezeam repede, dementţial de repede,
aş putea spune,
şi îmi dădeam seama că, în
definitiv, numai eu mă iubisem

cu o asemenea disperare
(şi poate nişte autori obscuri din secolul trecut)
încât nicio altă greaţă din lume nu mi-
ar fi putut acum îndepărta
noul gust de mine. Şi
vomitam, vomitam
vomitam până şi uitarea,
iar oasele probabil că mi se albiseră des-
tul
- nici vorbă să miroasă a mir-
Şi gândul m-a dus către şobolanul ăla alb
pe care îl găsisem într-o vară la Londra
înecat într-un butoi cu apă, după luni şi
luni de zile de captivitate,
(ce bizară vietate mai e şi memoria asta
în om!
altceva aş fi vrut să-mi pot aminti
poate florile de câmp sau oile păscute
odată pe dealurile de la Mărăcineni)

dar nu!

...urmam eu,
fără nicio diferenţă,
ba, dimpotrivă.
Cel puţin prin moarte şobolanul ăla
se înnobilase cumv

nimic n-a ajutat

fiului meu, Francisc

Nimic n-a ajutat şi acum îmi este clar:
n-am fost un tată bun, copile,
toţi anii mei plecaţi n-au ajutat
cum n-au ajutat nici tribulaţiile mele
în faţa unei cetăţi înnebunite
de bani, indolenţă şi minciună
şi nici obolul crunt plătit
în anii de-nceput ai
urgiei nimic, nimic n-a
ajutat! Nici truda,
nici nesomnul,
nici curajul,
nici inspiraţia,
şi nici ruşinea,
nici umilinţa care a hrănit atâţia ani un dor,
dar nici iubirea, nebunia ei,
şi nici măcar ticăloşia mea...
Greşit a fost
tot ce-am făcut de la-
nceput şi până la sfârşit,
greşit am ars zadarnic la
piept de pasăre zăludă
foc magic care naşte neîntreruptă
viaţă: a Tinereţii Nemurire!

Lumea întotdeauna s-a construit
altundeva,
mereu altundeva,
dincolo de mine
mai repede şi mult mai bine
...pentru tine.

Însă toată viaţa am visat
şi voi visa:
PACEA galbenă şi roditoare a
pământului meu,
florile ei de soare,
oţelul zilelor şi platoşa grea
căpătând rugina narciselor târzii
în umbra vişinului din grădină;
morţii neamului meu împăcaţi
jucând ţintar pe cheiul Brăilei,
iar peste ape şi ape privind n-
am vrut să mai văd
nicio mamă fluturându-şi năframa
sufletului spre copilul ce-i pleacă.

Aşa am visat:
în licoarea vinului cules din bolta casei în tihnă
lumina stelelor să coboare odată cu noaptea
liniştea şi bucuria semenilor mei
fericirea lucrului înfăptuit pentru ţară.

Am visat,
dar nici măcar asta n-a ajutat...
De aceea, îţi spun şi-ţi cer iertare acum:
''*n-am fost un tată bun*''
şi am greşit

crescând la rândul meu,
în trupul patriei mele,
în trupul tău,
un nou conchistador.

Dar nu te întrista, băiete,
de limbuţia unui bătrân
hrănit de seva altor vremuri
e doar taifasul unui om nebun
cu-n timp şi o lume ce-l închide.
Tu arzi şi drept priveşte-ţi zarea,
îndreaptă-te spre nava ta,
LIBER
la bordul ei te aşteaptă VISUL,
un ţărm aflat mereu
altundeva,
departe,

pururi dincolo de mine.

somnul unui faun

IERI, mi-am înfăşurat
cremenea copitelor în blană de linx,
trupul de faun în o mie de piei,
gura spurcată mi-am zidit-o cu lut
şi peste văpaia ochilor vii
am aruncat cu grijă,
fără să supăr vreun rid,
faţa mieroasă
a poporului meu.

Aşa am purces la drum...

Răsfirat peste văi,
Duhul Apelor Domoale respira
ca un glas sugrumat.

...ajuns în coasta Ta de munte,
în zăpada paşilor Tăi mi-am găsit adăpost
şi ca o fiară vicleană m-am culcat acolo ca
să pot asculta,
cu urechi fine de lup, vocea
Pământului şuierând prin
rănile Tale.

Răsfirat peste văi, glas
alungat,
Duhul Apelor Domoale aţipise şi el...

” - De AZI începând,
- l-am auzit vorbind-
lumea se va schimba cumplit:
cerbii cei vii vor fugi în mormânt
cerul va naşte tigri flămânzi,
mamele-prunci în cutii,
prin prundişul izvoarelor seci aurul
vieţii va curge-n zadar, munţii
sleiţi vor cădea în genunchi.
drumurile toate se vor bate în cap,
vor orbi,
năruit va cădea OMUL,
sub umbra din zi.”

Răsfirat peste văi, Duhul
Apelor Domoale amuţise

aerodrom

Numai depărtarea ajută motoarelor
morţii
înstrăinarea şi pierduta
copilărie, călătoriile ucise
şi toate renunţările,
iubirile trădate, prieteniile frânte,
cărţile citite şi uitate
ce ne-au îmblânzit scârba sufletului,
apoi căderile, genunchii slabi,
coloana ramolită,
picturile privite ca-ntr-o zare
la care nimeni nu mai ajunge vreodată,
cântecele fredonate în gând ca izolarea
şi orice poem însoţit de aroma fricii
sorbit dimineaţa pe stomacul gol.

Aţi văzut un sicriu cum aleargă pe stradă?
ca un glonte ieşit pe ţeavă: *vâââjjjjjjjjjjjjj*
!
Ce magic vehicol
capsula asta blestemată!
cum dispar din faţa ei imperfecţiunile,
indecenţa vitrinelor, zgomotul
străzilor, lăsând loc doar zborului.
Wow!
cum ştie moartea să ascundă în aşchiile
sale
(fără să dea nimic de bănuit)

cea mai râvnită dintre tehnologii
cum dorm în răşina nodurilor sale,
învinse, tomurile ştiinţei
şi cele mai aventuroase cuvinte
...
3 minute şi 20 de secunde
ştim toţi că va fi un zbor reuşit
fără escală
2 minute şi 30 de secunde
...
2 minute şi 10 secunde
...
ne apropiem de 55 de secunde
...
am trecut de 44 de secunde
mai avem 30 de secunde
25
am trecut de 20
15
...
12
11
10
9
...
secvenţa ultimei fărâme din viaţă
...
6
5
4
tout va bien!
motoarele morţii se aprind
accelerează
0,0000!

Ce grozav moment!

24 din 24,
o viaţă întreagă
de pregătire asiduă
fiecare în dreptul său
extrem de concentrat
o singură Călătorie
traficul este intens
capsule individuale părăsesc neîntrerupt
Pământul.
Aerodromul- o jerbă de
scântei, dar nicio problemă,
numai durerea,
ca un mic cutremur,
zgâlţâie din când în când,
geamurile unor locuinţe...

Ce vajnică aeronavă e orice sicriu,
cu aerul unei misiuni gen Apollo 11,
„un pas mic pentru om, un pas mare ..."
Mister şi dezgust călător
şi odată cu el
sufletul levitând
neştiut,
ca un sâmbure mic
de astronaut
neaflat,
nevăzut,
negustat
undeva....
unii spun: „*a plecat*",
alţii spun: „*s-a dus*..."

vinul cel mai greu

„ ... omul e mai nemernic decât piatra. Aceasta e incapabilă să refuze căldura.
Omul o refuză."

(Panait Istrati)

După el, se spune,
vine cea mai cumplită tristeţe
şi însingurare
ce seamănă la chip
doar cu semnele idioate de punctuaţie.

După el, nimic nu se mai poate bea...
deşi gura-ţi arde,
deşi inima-ţi urlă,
el e singurul vin
făcut să rămână suspendat
cu un etaj mai sus
ca o mare moartă fără înscrisuri
aşezată în scobitura de javră
a pieptului.

Glasul lui te ascunde
-nu e niciodată unul blând-
şi ai toate şansele
să te îneci
chiar şi aşa
fără prea multă băutură.

Acesta e cel mai greu vin:
vinul prieteniei care se stinge
în faţa ta.

ce-a fost mai greu a trecut

Vă rog, scoateţi mai repede
mortu' ăla de la gheaţă
împodobit ca moş crăciun,
mortul ăla cu un milion de braţe
electorale
însetat de circ, furt, mită şi fum
şi de vieţile noastre toate.
-suspansul întotdeauna ucide poporul
mai ceva ca apa "izvoarelor dulci"-
Canibali, aşadar, începeţi marşul în
stradă
sărbătorind 26 de ani în delir
toţi ca unul şi unul ca ziua de
ieri cine vrea o găseşte
mizilic aşteptând la fiesta unui trib
de golani.

Să vă fie alegerile-n ţară
geamparale în clinchet de bani,
viaţa anunţă că părăseşte România de la
linia întâi
ne priveşte pe toţi printr-un geam
(cum altfel?!)
scârbită!

la unii în obraz, nu de ieri, pielea a-
nceput să crape
....dar crăpătură, frate!
Zău că nu-ţi mai vine să mori cu boul
tău în braţe

1939 -
anul unor ”fructe” ciudate

1939 a fost un an mort înainte de-a se naşte
atât pentru mine, dar, mai ales,
pentru familia mea de maimuţe
şi asta a fost prima mea experienţă de viaţă de care-mi aduc aminte:
eram viu- sau cel puţin aşa credeam-
iar el sta şi mă privea cu minutele sale imobile
drept în ochi ca un ceas de gheaţă
şi nu-nţelegeam defel cum cineva se poate bucura
şi cum se poate juca cu un asemenea monstru.

În schimb,
toţi ai mei păreau fericiţi,
căzuse prima zăpadă şi odată cu ea
din copaci cobora în şuvoi
în ”rod” neîntrerupt: “fructele mâniei”
(le numiseră aşa după opera de inspiraţie a nu ştiu cărui
hidalgo american)
-un fel de rodii din carne şi sânge
împodobite cu pene verzi-galbene de struţ-

unchii şi verii mei alergau după ele hămesiţi
până şi laptele din ţâţa mamei avea de-acum ceva din gustul acelor fructe infecte
Numai eu vomitam nonstop
şi din timp în timp îl auzeam pe tata spunând:
" ţâncul se va obişnui şi el în curând
" Tot atunci, am văzut-o pe Ea
şezând într-o margine a junglei
ţinându-se-n braţe.
Zăpada şi noile fructe nu îndrăzneau să vină până-n apropierea ei
se mângâia şi se alina singură, sărmana,
ca şi cum ar fi alintat sau ar fi mângâiat un copil părăsit
sau cum sta Maica Domnului în icoane şi-l plângea pe Isus.
Trupul îi era învelit cu o pelerină roşie cum numai în poveşti,
rănit, poartă orice împarat roşu
ca să nu fie confundat de cititorii grăbiţi cu împăratul cel rău...verde.
Eu o priveam temător printre ferigi
ca o maimuţică uimită
(ce poate să fie în mintea unui copil?
dar în inima lui?!)
şi nu scoteam un cuvânt.
În jurul meu, încet-încet, zăpadă
se topea

şi fructele alea jegoase întârziau cumva în spatele meu ca într-o
vamă.

Mai târziu, am aflat că nu am fost
singurul care a privit-o atunci
şi încă o dată i-am dat dreptate bunicii:
‘’ niciodată nu ştii ce ochi ascunde o junglă!”
şi un timp m-am bucurat de mărturia celuilalt privitor
peste ani apreciat ca un artist neînţeles
dar numai până azi...
când lucrarea i-a fost achiziţionată de un necunoscut,
prin telefon la o licitaţie,
pentru suma de 8.005.000 $.
.....
Însă eu ştiu cine e misteriosul ei cumpărător:
desigur, e ‘’împăratul verde”!

Acum, mă uit pe cer să văd dacă nu va ninge din nou,
dacă nu va coborî „şuvoiul de rod”
neîntrerupt
peste jungla mea.
-un fel de rodii din carne şi sânge
împodobite cu pene verzi-galbene
de struţ-
cum s-a mai întâmplat şi
nu doar o singură dată.

Curtea miracolelor pustiitoare şi reci

Hai, aruncă-”ţi” şapca în
cinstea viitorului,
dezbracă-”ţi” haina – moştenire de
familie cu petlițe,
cămaşa (n-are importanţă culoarea),
nădragii, restul lucrurilor obosite de tine,
şi, gol cum te-a făcut mumă-”ta”,
scufundă-”te” în masa lichidă a oricărui
bulevard
printre corpurile semenilor tăi
ca să le poţi simţi
într-un mod cât mai eficient
prezenţa.
Apoi, ca nou,
dezinfectat,
de 2500
sau de 4200 de ori
de toate bolile pe care le-ai acumulat prin
tot felul de artificii media
urcă pe clădirea consiliului municipal
ca un înger fără aripi, fără şanse
şi aşteaptă să priveşti de
acolo circul ce va sosi în
oraşul tău în luna iunie:

“Luna dihăniilor
devenite
peste noapte...mici’

Ţes viermii noapte, mamă!

...
Ţes viermii noapte, mamă,
şi-n dudul ţării mele plouă,
plouă de seara până dimineaţa
iar şi iar...
Ca o gogoaşă de mătase e ziua binefacerii lor
cu toate surorile ei curve, cu tot ce va urma
printre fuioarele de întuneric şi de sfadă.
Zâmbesc amar şi mă ascund, cum ştiţi că sunt:
dement şi certăreţ
om de nimic, leneş-naiv, beţiv
între voi beau
neîmpăcat, nemângâiat în dulcele-culcuş,
al vostru de lapte
şi ca în burta mamei mele renegate
îmi adun, zi după zi, rugăciunile o
dată şi încă o dată
-totdeauna pe cele de ieri le-am uitat zilei de azi-
le spun oricum,
aşa cum îmi vin,
deh! solitar! vopsit în albastru, în ultra-marin cu sclipiri de sidef,
iar gura mea e o meduză

expusă-n aerul unui circ
alături de mormintele unor fanarioţi noi ...de tip roman
(ştim, desigur, unde le-a fost şi le este capul
...dar chiar şi aşa
de ce nimeni nu ne spune nimic despre poziţia verticală a picioarelor?!)
Bolind, vomitând,
îmi sprijin fruntea de rămăşiţa de credinţă,
apoi de mobil (nimeni nu poate să-mi reproşeze)
încerc chiar şi numărul de urgenţă: 999
şi de sandalele unui alt "otoman" -
un expatriat de nerecunoscut acum-
rege şi poet al unui alt tărâm
Ovidiu...
şi-mi spun NU!
apoi şi altora spun tot: NU!
şi tuturor apoi -NUşiNU!
bând pe datorie patriotică
am înghiţit destul numai vin acru
barbar cânta... (femeia aceea însă a plecat şi ea demult de la noi din bar
...în străinătate
Italia, Spania, Anglia- excursii)
demenţa mea şi-a celorlalţi eroi din crâşmă
trece lejer de 40 %
fără sentimentalisme uşoare,
asta este şi vârsta mea
nicio invidie
(nebunia ca şi tinereţea nu cunoaşte limite,
poezia, în schimb, e cu totul şi cu totul altceva)

pe cei de 20 de ani îi rog să aştepte puţin
gura asta o mai sorb şi voi fi gata,
întotdeauna treptele m-au obosit teribil
la întoarcere,
pentru că am fost şi rămân un om iubit
toată viaţa,
ca un terorist prins târziu, duminică, în
pânza ziarelor de scandal
am figura ştearsă a unuia care a
murit demult
simt cum mă trec fiorii fericirii alene
şi tuturor le nasc fără nicio greutate,
în absolut,
poeme de la dreapta la stânga
şi de la stânga la dreapta,
-poemele muncii mele de trântor-
Cum dracu să nu mă iubească şi
şi cum să nu se "îngrijească" de mine
când le spun cu atâta sinceritate
cât sunt de parveniţi şi de ipocriţi
de reduşi mintal şi de vânduţi pe o bucată
de zinc
hoţi, parşivi, lipsiţi de sentimente
lingăi, răutăcioşi, neputincioşi în inimă
lor slabă
orbi, cum numai pruncii ar mai avea
motiv să fie:
"-Ţurţuraşul mamei, hoţul tatei,
...sărmanul meu copil născut fără suflet"

.....
Grijania voastră
de puişori de crocodili -
născuţişialăptaţilasânulunorcurve-

cum aţi ajuns voi azi, toţi,
"domnilor"
...nici măcar golani!

viitorul poartă aripi

Tot ce s-a putut vedea s-a văzut:
ne-am îmbătat din nou... cu firea
şi am ales puşcăriaşi!
De-acum nu va mai putea urma
decât un exerciţiu continuu
şi apoi... perfecţiunea:
alţi 26 de ani cu noi metode de jaf şi
acoperire
pe care-i vom termina ca şi azi,
sărbătorind laolaltă, la final, un alt
record mondial:
vom alege-n fruntea ţării UN MORT!
unul împuşcat, bâlbâit
- chiar dacă limba-i de lemn i-a
mai putrezit între timp,
îi vom scoate mai întâi de la odihnă capu'
şi-l vom scutura puţin de praf
şi de alte microorganisme pungaşe,
peste coaste îi vom trece de două, trei ori
peria de sârmă
să-i şteargă urmele de gloanţe,
îi vom pune apoi frumos astrahanul
negru-n cap
şi aşa, cu alai, în consens democratic,
îl vom urca din nou în balconul său.
Mândriei noastre, atunci, din piept,
pe loc îi vor creşte "aripi"

NENUMĂRATE ARIPI...DE MUŞTE !
până şi viitorului îi vor creşte aripi
fiind un copil docil.
.....
Spune-mi, tu, cititorule,
dacă pentru faza asta
nu merită să arunci la gunoi 52 de ani de viaţă?
Pentru faza asta şi atât...
numai când te gândeşti cum se vor scutura de ciudă şi scârbă-n mormânt
Bulgakov, Kafka, Platonov şi Marquez
cum dracu' să nu te mândreşti şi noaptea
că eşti român
în România începutului de secol XXI?!

...mama ei de literatură,
de istorie trăită degeaba,
de oameni şi de viaţă
asemeni!

afară din cetate!

Tot ce am trăit până la 47 de ani nu a fost viaţă,
iar de-acum încolo ...va fi şi mai puţin.
Zeii nu mi-au fost şi nici nu m-au dorit aproape
şi tot ce m-a bucurat sau întristat
sub ochii mei s-a risipit ca o nălucă.
Nu am urmat cortegiul lor până la capăt
iar miezului lumii i-am stat mereu departe,
privirea mea n-a cunoscut lumina
şi nici întunericul
şi trupului meu nu i-a fost dat să simtă
"ca pe carnea lui"
(vorba unui alt poet ascuns)
fierul încins al adevărului roşu
marcând Umanitatea.
Toate lucrurile în care am crezut şi
cred -ieri şi azi-
au fost şi au rămas doar umbre
şi numai umbrei lor m-am
închinat frenetic.
Şi totuşi, iată, încă mă numesc „om viu".
Câtă ruşine!
degeaba mă trezesc acum
în anii bătrâneţii
cercetător şi revoltat
-poetului nu-i este îngăduit nici 30 de ani
să se împlinească -

degeaba rimele-mi sunt azi aşa de bune soaţe
şi ochiul lumii-l fac să mă privească.
Oh! cât de slabă-i e privirea
în versul firii ei dansând
zilnic mă-mbrac ca un cadavru.

Cel care spune şi se simte mort să fie înlăturat
cu pietre din cetate!

Agaţă-mi, Doamne, Tu, clopotul de
gât şi zvârle-mă dincolo de ziduri
porcul, omul şi actorul
cu lepra unei tinereţi fără izbândă
doar pietrelor să le vorbească
şi cu iubirea sa atât de trâmbiţată
prin venele-i deschise
deşertul să-l hrănească.

Aşa să se-mplinească pentru toţi poeţii rodul
ce-au risipit trecând prin apa vieţii tinereţea
fără izbândă pentru alţii!

the Saturday who took me from Somme to Gherla

Today, Saturday evening
I meet a friend in the pub
76 years old fellow, half English- half Irish
a retired rugby player
who this summer went
to Somme, France
with all his children's, cousins
and grandnephews
from England, Ireland, America and Canada
26 of them- to see how their grand-grandfather is doing there now
death at 30 years in 1916
in the trench of mud and humanity battle.
I was listening to him
and all the drink was too short for me
so the music band in the "Whisper Wheel"

Mc Can soldier
was one of the Durkheim Infantry
Regiment left Irish home
with no hope to survive what a
mesmerize story, no? and I heard an
angel
from above the ceiling
with beautiful wings seven of them
talking with me
and I was talking with him:

Zis-a:
-Strigarea e mare şi păcatul
cumplit e de greu.
pogorî-mă-voi deci să văd dacă faptele
sunt cu adevărat
aşa cum s-a suit până la noi strigarea
împotriva lor,
iar de nu, să ştiu.

- Pierde-vei, oare, pe cel drept ca şi pe
cel păcătos,
încât să se întâmple celui drept ce se
întâmplă celui nelegiuit?
Poate în cetatea mea să fie cincizeci de
drepţi: pierde-i-vei, oare, şi nu vei cruţa
tot locul meu
pentru cei cincizeci de drepţi, de se vor
afla în cetate?

Zis-a arhanghelul:
- De voi găsi în cetatea ta cincizeci de drepţi
numind cinzeci de martiri căzuţi în temniţele comuniste
voi cruţa pentru ei toată cetatea şi
tot locul tău.

Şi am a zis:
- Iată, cutez să vorbesc, eu, care sunt pulbere şi cenuşă!
poate că lipsesc cinci din cincizeci de drepţi; poate să fie numai patruzeci şi cinci; pentru lipsa a cinci pierde-vei, oare, toată cetatea mea?

- Nu o voi pierde de voi găsi acolo patruzeci şi cinci de drepţi.
- Dar de se vor găsi acolo numai patruzeci de drepţi?
- Nu o voi pierde pentru cei patruzeci!
- Dar de se vor găsi acolo numai treizeci de drepţi?
- Nu o voi pierde de voi găsi acolo treizeci.
- Poate că se vor găsi acolo numai douăzeci de drepţi.

Şi răspuns-a Arhanghelul:
- Nu o voi pierde pentru douăzeci".
Am insistat deşi nu credeam că vor fi:
- Dar de se vor găsi acolo numai zece drepţi?
Iar Arhanghelul a zis:
- Pentru cei zece nu o voi pierde.

I was tremble after this
and all fears came in my mind
my soul was like an empty shopping bag
on the London's street:
- Please God! give me some hope! My people are so weak!

Trei lucruri despre care azi trebuie vorbit rar şi în şoaptă

Despre trei lucruri trebuie vorbit, azi, cât
mai rar şi în şoaptă:
Pacea să nu o sperie nimeni şi Moartea
să nu o grăbească
vinul vieţii se cere de-acum
băut în altă parte
tot mai departe de pământul ce amestecă
tot
într-o pastă a ruşinii şi neînţelegerii însă
o mie de galioane de s-ar porni cu el pe
mare
mâine s-ar scufunda toate şi niciuna nu
s-ar mai întoarce
...atât e de greu!

Desigur, există şi acolo
cel puţin o mie de primejdii şi o mie
de prădători ai vieţii
şi printre colţii lor uriaşi ridicându-se ca
vertebrele oţelite
ale unor stânci din mare
numai navigatorii cu adevărat sinucigaşi
mai pot avea norocul
unei călătorii împlinite...
Şi dacă nici în văzduh şi nici în apă

atunci unde să-şi mai găsească un loc
Spiritul Omului până la Marea Sa
Trecere
refuzat fiind de Lume?

Despre trei lucruri trebuie vorbit rar şi în
şoaptă:
Pacea să nu o sperie şi **Moartea** să nu
o grăbească nimeni
încrederea de o vei aşeza azi pe o piatră
sub soarele **Omeniei** cine-i va culege
primul lacrimile?

Şi încă prin satele ce-şi sting dogoarea-n
mare
pescari obosiţi mai aduc odată cu
seara
în plasele lor printre alge şi peşti,
prinse cu dinţii, frânturi de poeme
toate vorbind despre cei ce se
sting departe,
pe ape străine,
bând vinul vieţii cel greu,
lustruindu-şi căderea şi moartea
cu finețe şi zel
gândind la semenii
lor neîncetat
ca **Prietenia Omului**
să nu...

Ierusalime, Ierusalime

Ierusalime, Ierusalime,
cetate a mirilor arşi!
ce vierme-ţi adoarme în tâmplă
şi-n casele noastre ce duh rău a-
nnoptat? Ierusalime, cetate în flăcări,
cine a pus stăpânire pe străzile-ţi albe
şi cine chipul cel blând ţi-a-ntristat?
ce monstru aripa şi-a-ntins deasupra
templului tău
şi cine iubirea din leagăn ţi-a luat?

Ierusalime, Ierusalime,
cetate amară ca un dor nealinat cugetul
meu în temniţa tăcerilor tale pe un rug
arde
şi-n umbra ce ne desparte tristeţile
ca-ntr-un blestem
cineva ne câştigă doar cu nopţile noastre
de plâns.
...de ce taci?
copiii îţi pleacă, Ierusalime,
în şir de torţe vii
-ca un abur dintr-o pâine dospită sufletul
lor către cer se ridică-

Ierusalime, Ierusalime, răspunde-mi, tu,
dalbă cetate!
Trupu-ţi măcinat de durere
în cuvinte şi lacrimi în veci să-l spălăm...
dar cum să-ţi vorbim
şi cum să-ţi cântăm,
să ne auzi, Ierusalime, de durere brăzdat?
Plângem şi rămânem singuri...tot mai
singuri
singuri.

dezinfectarea sănătăţii ţării

azi, îngrijorat, am aşezat starea
sănătăţii naţiei mele *
într-o urnă şi fără milă
am turnat deasupra ei un dezinfectant
diluat de 2500 de ori
sau
de 4200 de ori
nu mai ştiu
pentru că totul îmi devenise dintr-
odată nespus de neclar
şi, speriat de efect, am încercat apoi
o lună-ntreagă
să scot apa din ea
...cu pumnu':

Eu sunt copilul nr. Xxxxxxxxx222 trecut
prin dezinfectare
şi am avut 800 de grame la evaporare de
aceea mi-a fost imposibil să las
o urmă vizibilă a trecerii mele
prin spaţiul imaculat

al mapele voastre ministeriale
...deşi mi-am dorit. dar,
într-un fel modest, am contribuit
şi eu la pib-ul ţării mele:
...cu viaţa mea. cineva drag a investit
în ea
altcineva a consumat-o şi altcineva
m-a exportat. dar am adus profit
şi, implicit, prin taxe bani la
bugetul naţional acum vă-ntreb
de aici, de unde sunt ...rece:
INFANTICIZILOR,
vă mai pot ajuta şi cu altceva?

...şi ca într-un final de film
mut am ajuns tot unde eram:
repetitivi fără scăpare
după '89, mineriade şi colectiv,
la aceeaşi impecabilă răsplată,
la pânza albă
a unei memorii înduioşător de gingaşă,
naţională,
ce ne acoperă morţii cu...
ceaţă.
Nimic în plus.
Doar încă un număr misterios ca şi cele-lalte
care nu ne interesează
pentru că dintotdeauna au existat

politicieni cu firi sensibile de
artişti - et non-Deus -
precum şi ţări barbare,
în care pruncii- orfanii aerului -
au fost sacrificaţi şi maceraţi

ca mieii.

** Art. 34 – Dreptul la ocrotirea sănătăţii*
(1) Dreptul la ocrotirea sănătăţii este garantat.
(2) Statul este obligat să ia măsuri pentru asigurarea igienei şi a sănătăţii publice.
(3) Organizarea asistenţei medicale şi a sistemului de asigurări sociale pentru boală, accidente, maternitate şi recuperare, controlul exercitării profesiilor medicale şi a activităţilor paramedicale, precum şi alte măsuri de protecţie a sănătăţii fizice şi mentale a persoanei se stabilesc potrivit legii.
(Constituţia României)

Numai nopţile...

Numai nopţile mi se aliniază la fel-
rimele niciodată, iar iubirile nici atât.
Ca disperarea unor soldaţi în luptă sub
semnul unei înfrângeri continue fiecare
zi pe care o trăiesc nu e decât un rest

pe lângă alte resturi şi o sumă de palavre
de care mă pot lipsi fericit.
Dar nu mă plâng.
Lecţiile mi le-am învăţat trăind
pe lângă propria-mi ghenă de gunoi
şi, de azi, nu mai ating nimic
din ce-i stricat sau pute
şi nici nu mă reped să smulg
prada din gura şobolanilor mei.

Oh, tulbure speranţă,
fără acoolul tău aş fi murit de mult
şi azi când beau de tine
la fel mă agăţ tăcut
ca de iubirea unei curve
cu ea să-mi pot spăla pe ascuns
şi mâinile şi chipul şi năpasta,
dar e din ce în ce mai greu
...inspir, inspir până la greaţă
iar când expir
vomit
vomit, vomit, vomit
până devin de gheaţă.

La moartea lui Umberto Eco

Se spune că la moartea lui Umberto Eco
Conspiraţia Universală ar fi plâns ori ar
fi râs,
dar de nimic nu poţi fi
sigur când vine vorba de ea.
Un lucru însă este cert şi, anume,
declaraţia ei din primele ore de la
dispariţia marelui semiotician:

''Nu v-am spus niciodată nici că sunt
rasistă şi nici antisemită
Pentru ca asta ţine mai mult de structura
mea moştenită prin naştere
şi mai puţin de stările mele de
femeie duplicitară,
Dar n-aş fi crezut că voi ajunge până
aici, încât să recunosc pentru prima oară
că sunt tristă
...Azi mi-a murit cel mai bun prieten şi
singurul
care m-a înţeles.

Vă mulţumesc! ...''

toţi aceşti călăreţi

De azi începând,
vom încăleca norii
-pe cei mai aprigi, mai făţarnici
mai negri şi mai de neîndurat, aici, pe pământ-
şi-i vom călări turbaţi
până vom scoate untul din ei
sufletul şi limba lor de foc
...şi cu ea vom pârjoli pământul.

De umerii lor vom atârna tot mai greu
şi cu noi odată toată greutatea unei civilizaţii
cultivând moartea tacit
zorindu-i mereu, salivând,
le vom lăsa ca semn
cu unghii îngheţate de foame, frică şi vânt
în carnea lor de abur şi fum
numele nostru întreg:
PROSTIA UMANĂ.

Ori ei, ori noi!
-oamenii mileniului trei-
victorioşi dar înfrânţi
dansând ameţiţi
în vârtejul propriilor noastre cuvinte
vom sări apărând ce nu ştim
când apucând coama unuia aici,

când abandonând în alt loc un nor
vlăguit,
şi cu sentimentul datoriei
împlinite toţi, dar absolut toţi,
vom înfige adânc
lancea de foc în inima de jertfă a Omului.

...şi abia atunci,
peste jarul nestins
se va ivi în maramă, plâns,
chipul celor ce au alăptat
toţi aceşti călăreţi.

Ziua decisivă
a Judecăţii Morilor asupra muritorului meu”eu”

Azi au venit morile,
cum vin ele doar de două
sau de trei ori într-o viaţă,
şi la întâlnirea dintre ape
despletite cu trup greu de femei muncite
şi-au săltat pietrele toate,
şi desculţe au aluncat printre
ape. Unele erau mai hotărâte,
altele mai timide
şi de-ndată acolo au început a sporovăi
despre mine:

‘’Ştiu că nu merită - a spus cea mai
fericită dintre ele-
şi mai ştiu că până şi-n universul lui e un
om mic.”
‘’Adevărat- a spus cea care stătea cu
streaşina mai aproape de mal-
dar poate nici noi nu i-am oferit destul
timp.”
’’Aşa este! a sărit cu gura şi cea care
jucăuşă
scotea cu braţele-mpreunate roată
volbura din mijlocul apei-

omul nostru este doar un copil şi atât."
"Copil sau nu, noi, înţeleptele, risipim apa
degeaba cu el !" a concluzionat cea care era
cea mai bătrână moară.
Mult mai bine ar fi să-l frângem şi să-i trecem
peste umeri cât mai iute apa."
"Dar de unde atâta grabă, surioară?"-
a întrebat şi alta
ce părea cumva mai gânditoare.
...Şi eu, în timpul ăsta,
visam cum mă prefăceam într-un
peşte mic, exotic,
într-unul roşcovan si cu pistrui
şi cum eram tare mândru de părul meu coafat
nou într-un coc
vopsit în alb şi ridicat peste solzii mei de aur
ca un turn de fildeş
în care trăia un cerceluş drag de argint viu şi
nevătămat
ca-ntr-un somn absolut hipnotizat
cu el treceam, împreună,
aşa cum ar trece un om beat cu mintea lui şi
cu ochii închişi pe lângă moarte
printre pietrele şi picioarele lor
şi inhalam acolo cu nesaţ prin branhiile toate
căscate ca o gură de copil
un miros puternic de ţâţă şi lapte,
iar creierul meu mic şi lipsit de memorie
zău că-l simţeam cum turba de fericire.

Şi uite, aşa creşteam amândoi
unu' cu altu'
ca doi într-o placentă
...o dată şi încă o dată!

atât de repede...

Cât de repede să mă pot schimba
şi cât de repede să nu mă uit,
câte zile să nu petrec şi câte
nopţi să n-adorm
cât de repede să mă trezesc ţintă privind
spre ea,
viaţa mea, ca o după-amiază de iarnă
trecând
cu ninsorile ei pufăind ca o locomotivă
veche de hârtie,
creponată, dintr-un vis japonez
urcând muntele de-acum din faţa mea
spre locul unde doar un tigru alb o mai
aşteaptă liniştit,
iar el nu vânează niciodată poeme.
Eu atât de repede să mă pot scrie,
atât de repede visele să nu mi le mint
şi tot atât de repede să alerg, să
muncesc să iubesc şi să cunosc
şi să ucid la rândul meu
până nu dispare totul din faţa mea
repede..

Omul de la Argamum

Alung praful de pe hârtie, îl mătur bine
cu pleoapele
şi printre ruine, cu mâinile asudate
în lumina lunii- palidă oglindă- îi curăţ
grijuliu marginile
de ierburile uitării.
- Vezi, bunicule! şi eu îmi curăţ ograda
aşa cum m-ai învăţat să fac:
dau una câte una din buruieni deoparte
şi scap apoi de ele cu nopţile mele
arzându-le.
Mă vei întreba, aici, printre ruine singur,
la ce-mi mai foloseşte bucata asta de
hârtie.
- Pământul e de vină, bunicule,
pământul!
de două zile s-a hotărât să fugă şi ca să
nu mi-l pierd
...scriu, scriu, bunicule,
şi printre rânduri,
din nou copil,
mă ascund de frică.

despre animale şi oameni

Azi cineva m-a contrariat spunându-
mi că nu se pun pe facebook pozele
căţeilor, la aniversare,
ca şi când ar exista o diferenţă esenţială
ce mie îmi scapă
între oameni şi animale
între sentimente, în genere, şi toţi cei ce
le pot împărtăşi.
Şi atunci care să fie deosebirea?
În defintiv, şi poemele mele nu sunt decât
tot nişte jigodii
care dau bine în poză
cu botic şi floace
şi de a căror naştere mă bucur şi o anunţ
asemeni
în speranţa tulburată şi
turbată că undeva, cineva
le va înţelege
deşi, nici ele nu amintesc despre nimic
imediat şi uman,
(vorba unei prietene indience)
şi atunci îmi revin şi îmi spun
că toate încercările mele

n-au fost şi nu sunt nimic altceva
decât vorbirea câinelui meu trecută prin
cuvintele mele
ori traducerea expresiei ochilor
ori felul în care mă tulbur când îi vorbesc
ca unui om,
propria mea aproximaţie trăind
într-o asemenea vecinătate
misterioasă şi nobilă,
extensia şi transferul meu fragmentat
într-o inimă caldă de javră.
şi de aceea o sărbătoresc, omule care eşti,
întotdeauna ca pe o victorie,
singura mea victorie necesară pot să spun
pentru că în javra asta, câinele meu, stăm
cu toţii ascunşi
şi eu şi tu, care citeşti şi restul
laolaltă, după cum se cuvine
în singura lumină sinceră de pe pământ
până la cea care ni se va dărui fiecăruia
dintre noi după cât am dăruit

-adevărată şi ultimă ca o apă ce nu
mai pleacă

Introspecţie duminicală

Ah, vagabondul ăsta de suflet
Cum mai călătoreşte el nestingherit!

Se-ntâmplă ca-n praful din
jurul sandalelor sale
Lumina, meşter iscusit, să
creeze arabescuri şi filigrane
E o muzica arabă în natura tuturor
lucrurilor de care mă ating
Şi ca muşcat de fierbinţeala unei ceşti
de ceai, în soarele arid

Să tresar şi să strig: Allah!

Ieri, am intrat de-a dreptul cu umerii
într-o piaţă din Tunis
Şi de-acolo sufletul mi-a alunecat pe
mozaicul unei moschei din Maroc
Reîntors la hotel, în Cairo, am dat share
imaginii unui copil ucis în Aleppo Când
am fost eu şi când a fost el?
Şi cine, plimbându-mă prin norii ăştia de
praf,
ca pe un copil, mă îndrumă?

Delatori şi huligani

Suntem un popor de trădători,
delatori toţi: mama, tata, verii şi
fraţii mei
niciunul din neamul nostru, unu'!, nu a
fost vreodată altfel,
îmi striga el cu ochi înnebuniţi de băutură
...şi din al tău au fost toţi la fel, la fel!

Mai întâi, pe unu' Vasile, care-i era
prieten, l-a pârât tata la directorul uzinei
şi mama pe vecina de la trei (pe vremea
aia amândoi lucrau la cantină şi aveam ce
mânca)
iar eu îi ascultam cum îşi povesteau
toate astea între ei, dimineaţa,
în bucătărie, în timp ce mîinile ni le
încălzeam ţinând cănile fierbinţi cu lapte,
şi din ziua aceea am început şi eu să-i
pârăsc la şcoală pe toţi
şi tot aşa mai departe ...în liceu şi
facultate
iar tu trebuie să fi făcut la fel...la fel,
la fel! îmi striga, privindu-mă cu ură.

Şi eu trebuie să fi făcut la fel, la fel?! - îmi
spuneam,
în timp ce, amândoi stam ca abia ieşiţi
din omidă şi beam faţă în faţă

cercetându-ne. Eu îi priveam pielea
întinsă ca o umbră peste faţă,
continuându-se peste paharele de whisky
şi pe vitrina barului apoi,
de unde sticlele toate mă priveau numai
şi numai pe mine
cu ochii lui holbaţi şi cu genele lui
stufoase de cowboy...
aşa că am spart iute un pahar de
marginea tejghelei
şi sărindu-i în piept, doborându-l, am
început să-i crestez
şi să-i trag pielea de deasupra sprânce-
nelor
că să pot vedea, pe sub mască, culoarea
adevărată a omului
care-mi vorbea:
la fel, la fel, la fel...

Robinson Crusoe

"Cartea neamului lui Mark Zuckerberg şi
a lui Bill Gates,
fiul lui William Henry Gates, fiul
lui Rober Royce.
Robert Royce a născut pe Hugh Calkins;
Hugh Calkins pe William Swift; William
Swift pe Jonathan Swift
...şi acesta pe Edward Zuckerberg;
Edward Zuckerberg l-a născut pe
Mark Zuckerberg."
Cu aceste cuvinte ar trebui să înceapă
orice încercare onestă de rescriere
a Noului Testament.

*

”La început Dumnezeu a făcut lumina,
cerul, pământul, soarele-luna-şi-stelele,
vieţuitoarele, ziua de odihnă
şi imediat, după aceea,
pe Robinson Crusoe.”
Cu aceste cuvinte ar trebui să înceapă
orice încercare de rescriere
a Vechiului Testament.

*

Fericit, Robinson Crusoe şi Viaţa Lui,
cea de toate zilele,

primul şi singurul dintre
moderni care a trăit însingurarea
rămânând în lumină vie.
Restul,
toţi cei care i-au urmat,
nu au mai cunoscut decât moartea cea
lentă,
avizată, evaluată, feliată, filmată,
sintetică şi, mai nou, digitalizată.
Niciunul, dar absolut niciunul n-
a trăit şi n-a murit firesc.
Nici dintre părinţi şi nici dintre
copii. Amin!

Între ape...

Toate Mariile din jurul meu
au trupul numai şi numai de apă
şi de pe singura insulă pe care o
cunosc ca un Robinson Crusoe în
atâţia ani ochii mei n-au putut vedea
altceva decât un singur continent
-lichid, unitar şi nesfârşit-
ca o punte aruncată
între alte două ape
la fel de misterioase
şi de adânci
dorite sau refuzate:
între naufragiul meu
şi casa mea ultimă.
.
...şi de aceea-mi petrec
dimineţile şi serile înfricoşat
cu gândul prins în marama şoaptelor lor
toate vestindu-mi un drum,
greu de oprit dar şi greu de urmat,
şi de aceea la orizont
sângerează mereu
lumina peste feţele lor.
.
noaptea, însă, vine un zeu
şi-mi dă lecţii de zbor
...peste ape.

Mâine plec din nou

Mâine plec din nou
ca un luceafăr al dimineţii
să pot bea cu fraţii mei, pinguinii,
ascunşi printre gheţare,
votcă rasă din halbe de bere
şi să privesc pe cer în noapte
deasupra noastră
cum se ivesc fosforescente balene
chiar în dreptul Carului Mare să-
mi trec iarăşi şi iarăşi prin vene cu
furie şi poftă nebună
doze duble de îndurare
până va ieşi din mine
pe jumătate tocit
tot capul dorului şi răului
acumulat într-o viaţă de javră
rătăcită pe meleaguri străine.

Măine plec iarăşi, briză!
în Antarctica mea
sub o cupolă de pânze
Belgica- tu, femeie nemiloasă-
du-mă, să-mi pot respira cu nesaţ ecoul
de iubire maximă şi toxică
-vorba poetei mele-
fără de care nu pot trăi
...la prieteni, la părinţi şi la neamuri!

Şi ajută-mă, Doamne!
să pot duce cât nu pot cuprinde
şi pentru fiecare-n parte
să mă-nvrednicesc
să rămân cum mă doreşti
ca din mijlocul lor să pot striga din nou
cu toată inima:
Trăiască Prietenia!
...iar eu îţi voi ridica Ţie
în pânzele albe de nemurire
ale neamului meu
neîndreptăţit de poeţi
o veşnică monastire
doar de iubire şi slavă!

Binecuvântat fie numele Tău
în veacul vecilor
pământ al iubirii
pe care mi l-ai dăruit
şi pe care mi l-ai ales!

Simonie

unde se vorbeşte de experienţa unui spiriduş căprior, călător din secolul xx1,
pe jumătate beat, iar în altă jumătate temător,
ajuns de nicăieri în vizită la Mânăstirea
”Cocoşelul din deal de Dobrogea" (1)
taman de Sărbătoarea Sânzienelor

pipa mea borţoasă
puşca şi cureaua
fumegând de rune
încă mai tresare
azi ca şi poimâine
dârdâind ca râia
de cuminecătură
za**C(H)E-KA** (2) lămâia
pacea lumii stoarsă
s-o privească poate
un nebun se cere gata
să se-nece valurile-n
voie conştiinţa-n
farsă doar un ştreang
o ţine munte după
munte firul ei de aur

agăţat de turlă
libertatea plânge
împletind cu grijă
clopote-balaur

gâtu-i sub bomfaier
trup pe năsălie
strâns cu sârma legii
urlă, urlă, urlă
nimeni nu aude
iar cocoşul verde
prinde-n pene aer
Aer, Aer, Aer peste
noapte creşte cu
voinici o mie toţi
grupaţi în cete
sfânta pomenire
sună ca-n Rusia.

fum de stearpă fală
târla omenirii
toată e fudulă
mana mântuirii
adiind cu jele
m-a lovit cu sete
chiar la ei în poartă
mai exact în
...(surlă) cum pe
stâlp se scrie tot aşa
şi-n carte, unde
zace-un popă zac în
jur o mie feţele-s
voioase muşchii cu
iubire obosiţi de sală
plini de-nţelepciune
darul moleşirii
beţi de îmbuibare

dăruiţi de mamă vasul
îl răstoarnă ochii
exoftalmici pacea stă
pe gânduri şi la ei
priveşte cochetând
prin garduri îndurarea
Milei
o alintă apa
şi o-nveleşte vântul
fa**C(H)E-KA** visarea
iute ca mareea vinu-n
shop să verse prost şi
acru trece-n alba
mânăstire printr-un
dop de Cola duduind
ca trenu' capu' mi se-
nvârte sare acu'-n
lături
pe-un platan de pick-up
debandada-i gata
iată cum mă prinde
dănţuind vuieşte
toată turla-mi arde:
"говоритъ по-русски"
Radio Moscova:
...aici "**Mătrăguna**"!

"cine-o râde şi-o zâmbi
că-s lovit de boală
s-o mănânce coaptă"
începând din turlă
cu puroi şi usturoi şi
cu tot cu oi

cu viţei şi farisei
securişti şi popi
mai mari sau mai mici
mai vechi sau mai noi.

(1) Mânăstirea "Cocoş" judeţul Tulcea:
- garnizoană-ntr-un picior ghici CHEKA ce-i? -
urâtă şi stearpă şi cu tâţoancele ei de
preacurvie dând pe afară
precum se arătau odată şi acum epoleţii
aurii pe albastrul încătuşat al ţării
ca strugurii lehămesiţi atârnând de boala
pământului
prin sărătura arsă a minciunii
şi a misiunii evanghelisto-securisto-
colective.

(2) **CHEKA***: https://en.wikipedia.org/*
wiki/Cheka

de unde să fi ştiut

‘’-măi, ţigane!” m-am auzit strigat
şi şoaptele în chip de ape
au şi pornit cu mine
prin pietrele din vad...
cum poate un om să-mi ştie
atât de bine rostul
şi tot nesomnul nopţii
ce singur mi-l petrec,
când stau şi-aştept cu frică
ca sufletul să-mi vie
şi cum îmi urlă apoi vrăjmaşul
în piept, cu toată ura,
dorindu-mi numai moarte, moarte,
moarte totdeauna

m-am întrebat în sinea-mi:„de unde să fi
ştiut, străinul acela?!”

„.de unde să fi ştiut
când numai eu ştiu câte trag
şi nici la prieteni n-am scăpat o iotă
cum seara caii-n grajd mi-i ţin sub cheie
şi armele ascunse-n şură,
parcă-i născut pe lună, mama
lui de hoţ
că m-a furat de zile
- spurcata vietate!

„de unde să fi ştiut, străinul acela?”

de unde să fi ştiut,
dacă nici preotului eu nu i-am spus nimic
şi singur toată vara îmi muşc din pumni de milă
cum a intrat nomadul în trupul meu cu sila
în crâşmă ca un paşă, la cărţi, mi-ar pierde viaţa
iar de nu l-aş strânge iute, în chingi, cât pot mai tare,
ar bea, ar bea şi ziua de m-ar seca de sete
iar noaptea, pentru un cur de fată,
pe la vecini ar scoate dinţii şi gardul de la faţă
„de unde să fi ştiut, străinul acela?”

de unde să fi ştiut
că liber de-aş lăsa nebunu’
de dans şi surle, vara, n-ar
mai dormi tot satul...
„de unde să fi ştiut şi cine să fi fost
el oare?!”

ospăţ la Enisala

de mâine, de aici,
înţelepţi ca strămbunii, înţelegeţi vă rog,
câinii şi copiii vor pleca împreună, de mână,
la şcoală
unde încă din clasele primare
vor studia dragostea omului pe pământ
şi viaţa plantelor în natură.
fiecare bob de strugure, de-
acum, va creşte mare cât pumnul
şi din boltă, singur, vinul va curge direct în butoaie
Dumnezeu şi el, special pentru noi,
îşi va reîncepe voluntariatul Său printre oameni
reînviind pe unii, întărindu-i pe alţii toţi
vom sta cum am mai fost la masă:
frumoşi şi statornici cu paharele-n mână
la trup şi la minte sănătoşi
fără să fi cunoscut niciunul
lăcomia sau zgârcenia
alcoolismul sau demenţa prostia,
omuciderea sau cancerul
dar nici iubirea învăţată numai din carte.

faţă în faţă ca roua ierbii dimineaţa
curaţi ne vom iubi din priviri, ca pruncii
şi, din când în când, câte unul dintre noi
va pleca să rezolve

una sau două din problemele lumii.
cei rămaşi vor sta aşa în aşteptare
cum stau în marile porturi
transatlanticele
tăcute să li se întoarcă turiştii,
zilele vor creşte-n jurul nostru ca vara
şi din carnea cugetelor noastre
pentru toţi necredincioşii şi răii
va izvorî un miros de ambrozie
tânără şi fierbinte
ca din moaştele sfinte.

starea naţiunii şi ea
mirosind a mohor proaspăt cosit
pe munţi şi pe flori de soare
va dormi cu dinţii în răzoare
şi cu ochii scoşi în piaţă de oameni
va înceta să mai viseze
cum se fură din viitorul
tinerelor ei vlăstare

cu cel mai bătrân dintre poeme voi muri în braţe

Câte zboruri
nu s-au înregistrat pe cerul inimii mele, tot
atâtea poeme!
Dar nu le veţi cunoaşte niciodată! Cum nu
veţi şti niciodată
nici numărul celor rămase şi nepublicate şi nici
pe celelalte ce mi-au murit în braţe.
Deşi pe toate le-am iubit...cumva!

vezi, eu ţi-am spus!
acest Poem este cel mai bătrân poem al meu
şi, chiar dacă nu e scris de mine, el
rămâne cel mai iubit!
de aceea îţi spun:"ai grijă de el!"
nicio clipă de neatenţie nu ne este permisă,
niciun răgaz, picioarele lui duc toţi anii mei de străduinţă
şi am tot încercat. E normal să-i fie greu,
şi trupul să-i tremure.
Ai grijă când urcă şi ai grijă când coboară,
ai grijă, îţi spun, când, unde şi cum se odihneşte
şi la ce izvoare se adapă.

-un poem ca el niciodată nu se mai poate rescrie,
iar viaţa lui se află în orice secundă în pericol de moarte-

.....

Vai! Uite!
...chiar în timp ce-ţi vorbeam, a căzut
ca un copil, s-a împiedicat şi s-a lovit cu fruntea de cer
părul lui alb, pletele sale care mi-au însoţit nopţile
acum sunt roşii de sânge.
Craniul lui, ca-n poza asasinării
unei enciclopedii, ne vorbeşte.
Ce ţi-am spus eu, Muză! Ce ţi-am tot spus eu, Mamă!
poemul meu bătrân, iată-l, se întoarce cu faţa spre mine şi îmi zâmbeşte!
(cum de mai au putere bătrânii să facă asemenea gesturi,
să vină moartea să-i doboare şi să zâmbească?!)
Sunetul craniului său spart ca un munte se ridică în faţa mea
sunt fără scăpare, şi era cel mai bun şi mai nobil dintre poeme
cel mai frumos, cel mai bătrân
şi-l adoram cum numai etruscii îşi adorau poezia.
Înăuntrul rănilor sale materia încă-i pulsează,

atât de îndrăgita sa materie, şi văd
ca pe nişte arcuri electrice,
înăuntru,
ultimele sale sinapse indicându-mi drumul.

Ce ţi-am spus eu, Mamă, să nu mi-l pierzi?
Tu, Muză a mea, tu, născătoareo,
fără inimă şi fără de Dumnezeu,
n-ai avut grijă de cel mai iubit poem al meu
şi-n sunetul morţii lui azi voi urma şi eu.

Cu ţeasta înainte, ca într-un zid
mă voi înfige-n munte.
e ultima mea şansă pentru un respect deplin:
lovind sunetul căderii lui cu Toată
Iubirea Mea!

Onanismul poetului rom#n trecut de 40 de ani,

pescar flămând în umbra ideilor în floare

Singur m-am petrecut!

şi singur mă petrec pe tot
cuprinsul apelor mele,
zilnic m-am îmbrăcat singur şi ca un
nufăr răsărind de sub mulţimea apelor
tulburi
tot singur, fâşie cu fâşie,
mi-am dezbrăcat câte o mie de vieţi
posibile
în faţa focului dogoritor al vieţii;
Iar în faţa nopţilor de vise,
dintre cei vii,
nimeni n-a participat vreodată
alături de mine,
la trezirea mea
şi nici n-a însumat în somn întrebându-
mi umerii şi gambele trudite de semnele
morţii mele imanente. Toată lumea s-a
bucurat că am fost sănătos

...şi am fost
Dovadă atât-cât-şi cum am putut,
timp de 40 de ani

m-am dedat plăcerilor mele, de tot felul, singur
şi juisând pentru câteva minute sau ore
în faţa unui gând sau vers,
mie însumi mi-am fost de ajuns
şi asta a mulţumit, în genere,
şi familia şi prietenii şi "cartierul"
chiar dacă rămâneam singurul
plângând în urmă.

Cărţile pe care le-am scris, şi ele
îmi sunt martori curaţi:
nu m-am grăbit,
singur le-am scris şi tot singur
după 40
pe un ban murdar cerut de toată lumea,
le-am publicat.
Şi da! uneori, conştiinţa mea, de sine,
în atâţia ani a cunoscut şi erecţia una
minoră, desigur,
una pe care au mai avut-o şi alţii,
mai buni şi mai îndreptăţiţi decât mine,
iar printre imaginile tuturor acestor
"sfinţi"
am fost si am rămas numai
„cel care sărutându-şi obrazul
s-a urât fără se se poată sinucide”.

În cavoul orgiilor mele de sentimente şi
trăiri,
în propria-mi oglindă, până la saturaţie,
tot ce-am văzut şi am scris
am visat la fel.
Singur m-am organizat acolo,

în tăcere adesea
si tot singur m-am satisfăcut
şi n-aş fi crezut
că ce părea a fi la tinereţe
un simplu exerciţiu de creştere
îmi va fi dat să trăiesc, necontenit,
până la moarte
...cu ruşine şi fără să fie
împărtăşit. Fără rest.
Upanişadele rămân o simplă legendă!

Singur am scris şi acestea,
nu ca să mă apăr şi nici ca să pescuiesc
printre voi.
Dintre cititorii mei plecaţi fără ancoră,
demult, într-o lume deşartă
îmi ajung doi.
Doar atât vreau să vă spun,
dumneavoastră, tinerilor
- îmblânzitori ai lumii:
Am urât şi urăsc poezia la bătrâneţe
şi pe truditorii ei,
toţi ''indiferent de sex, religie sau
naţionalitate''- cum scrie la carte.
Excepţiile nu vorbesc despre o lege
dreaptă
şi-n universul acesta, aproape, autohton,
numai Labiş se poate bucura cu adevărat
de cinste
restul sunt numai pistoale cu apă,
dume
sau pisoare.
...şi niciun parfum.

Fiecare om îşi are zeii săi...

Fiecare om îşi are zeii săi!
pe unii îi alegem
noi, oamenii, şi îi
respectăm,
dar cel mai adesea
şi mai
sigură
rămâne,
numai
alegerea iubirii lor
asupra noastră. Acesta e
şi poemul vieţii mele!
care
din Olimpul visărilor unei
tinereţi risipite peste toate
insomniile şi regretele
acum îmi
zâmbeşte ca un
far oglindit de ape
...cu toată lumina strălucirii lui:
Alexandria

Poem după cuprins

Nu e nimic de viaţa noastră, iată-
ne ajunşi şi aici,
înveşmântaţi în alb şi negru, două păsări de ceaţă
aşteptând îmbrăţişaţi, aproape dispărând în acest sanatoriu,
pe această banchiză murdară de zile şi nopţi,
ca două statui grosier copiate după Rodin
naufragiate pe mozaicul unui ocean de gheaţă
cel puţin bătrâneţea...dacă nu şi mai mult.

Dacă nu şi mai mult, visători ai unor destine franjurate
speriaţi şi umiliţi şi cu trupurile tatuate
ca în batjocură de o lumină oarbă
prin praful tot mai dens al acestor
zile vom continua să patinăm
pe scena acestui ridicol teatru chinezesc de umbre
până la capăt...dacă niciodată nu există mai mult.

Dacă niciodată nu există mai mult, acolo
unde ne va duce oceanul, acolo va sta şi
mărturia noastră
şi în mormântul lui de ape, în loc de
cenuşă, ne vom acoperi tot cu ape.

Tu însă, porumbiţa mea albă, până nu ne
sfârtecă timpul
şi răutatea semenilor ce nu cunoaşte
margini
Tu, sunetul meu dulce al poeziei, să-mi
cânţi!
Numai Tu şi nu e puţin! dacă nu şi asta
de-acum
a devenit prea mul

V.

Elegii de la marginea lumii

(2019)

Vulturul

De-acum vârfurile teribile ale nopţii
se pot toci
suntem din nou
cum ne-a clădit Dumnezeu,
oameni vii,
măsluiţi de zile,
nimic nu s-a schimbat,
numai vorbele noastre mai pot ispiti
azi puţin spre stânga,
mâine spre dreapta,
un echilibru ciudat
asemenea zeilor pe care-i slăvim
credem cu toţii febrili
în tot ce visăm,
iarăşi copii:
- Sufletul tău spre ce hotar nestăvilit se-ndreaptă?
- Al meu? Întotdeauna,
chiar şi de aici de la mii de kilometrii,
ia rata spre singura destinaţie posibilă,
spre... Horia Romană!

Satul

Şi aş vrea ca apele din jurul meu
şi dorurile toate
să tacă doar o clipă
să pot lua iarăşi drumul obosit
spre dealul dintre case.

De-acolo-n vale să privesc
să-mi mângâi încă o dată satu'
un nobil cavaler ţinându-şi scutul greu
strălucitor în aurul amiezii.

Las poarta curţii larg deschisă
şi-n ochiul ei zâmbind cu trudă
rămâne un timp să mă petreacă
bătrîna casă rezemată-n prispă.

Mă recunoaşte uliţa şi nu mă latră câinii
— nebunul trece iarăşi pe la gardul lor-
sunt eu aşa cum am trăit o viaţă
doar paşii nu mă mai cunosc
grăbiţi de-acum să alerge-n altă parte.

Dobrogea

Vei veni şi te voi recunoaşte,
după obrajii tăi răsărindu-mi în palme
ca melcii în răscrucea drumului,
după lumina zorilor arşi din ochii tăi ca
două dimineţi pierdute de august,
după trupul tău de sirenă niciodată
cuprins de ape,
după gustul de lut pe care ţi-l lasă
sărutul în inima mea.

Ţi-aş trimite, Doamne, caii mei

Ţi-aş trimite, Doamne, caii mei înapoi acasă,
Pe lângă mine ei nu-şi mai găsesc rostu'
Nici câmpuri nu mai sunt să le alerge,
nici râuri să le treacă,
Nici ceruri să-ntrebe, nici inimi să le vorbească.
Ţi-aş trimite, Doamne, caii mei să pască.

Ţi-aş trimite, Doamne, caii mei acasă,
Sub copite de ieri pământul a început să le crească
Şi-n şeile lor dihăniile nopţii şi-au făcut casă.
Ţi-aş trimite, Doamne, caii mei să pască.

Ţi-aş trimite, Doamne, caii mei acasă,
Eu degeaba îi mângâi şi-i îndop cu poveţe,
Zilele toate mă privesc cum mă-ntunec
Şi-n blânzi ochii lor a căzut bruma.

Ți-aș trimite, Doamne, caii mei să pască
Raiul la tine la poartă.

Destul am crezut

Scârbit, de azi,
nu mai aştept nimic de la nimeni!
Pornite din mocirlă şi din cer
hotarele lumii mele toate
s-au strâns
şi ca fraţii unite şi ele
într-o lamă de cuţit
mi-au ajuns la os.
Desigur, voi mai dansa!
voi mai dansa pentru încă o vreme
cu spiritul meu de saltimbanc
cum am mai dansat : singur.
Pe marginea asta subţire a lumii,
sluţindu-mă şi tot făcându-mă de râs,
îm timp ce, acolo,
unde numai eu sunt,
fioros, vântul deşertului Gobi
va continua să bată de temut
răscolindu-mi amintirile,
într-un singur loc,
mereu în acelaşi loc.
Unde-mi sunt prietenii?
Lăuză, iubirea mea învinsă, plânge!

şi mioapă aproape,
iat-o, privindu-şi
copilul mort.
Se spune că îndepărtările toate
încep mai întâi şi mai întâi cu o poveste.
şi se pare că aşa e...
inimile noastre tinere
care au vibrat
cu toată forţa şi iubirea lor
la zidirea neîncetată a lumii
acum au îngheţat.
Cu zelul unor cărăbuşi
împreună am clădit şi tot împreună am sperat,
apoi deveniţi înţelepţi peste noapte
extrem de raţionali dintr-odată
ne-am trădat cu nesaţ până am ajuns
străini unii altora.
Vinovaţi sau nevinovaţi,
nu am repetat
decât lecţia ce ne deschide,
saturaţi,
către moarte.
Acum, fugiţi!
Fugiţi!
plecaţi din preajma mea...
şi voi, belicoşilor, şi voi, politicoşilor,

să ne dăm pace.
Bon voyage, tuturor!
V-am iubit!
şi destul am crezut.
doar lecţia mi-am învăţat-o:
lumea mea nu sunteţi voi!

Boi cu plai

Va fi o zi, va fi ca orişicare,
Învins, târât din satul meu de-un *car de boi*,
Vor râde pe la garduri neamurile-n ascultare,
Dar eu nu le voi râde râsul înapoi.

Va fi o zi, va fi ca orişicare,
Bătrâna casă va avea un alt stăpân,
În curte lucrurile-mi scoase la vânzare,
Din ce-am iubit, la nori,
Doar fumul drept mă va urma pe drum.

Va fi o zi, va fi o zi ca orişicare
Cu luna răsfirându-şi genele pe dealuri
Va plânge singură-n urma mea
Dar plânsul ei de viu l-am plâns aşişderea
Şi asta nu e doar ruşinea mea.

Primăvara lui Zorba

Toată viaţa am visat şi am crezut
în renaşterea omului,
simplu,
prin cea a fratelui şi aproapelui său.
Prin om! ...şi a mea asemeni.
Vai! dar câte culori nu risipeşte
primăvara,
şi totuşi fără ea, cine ar mai fi viu printre
noi?!

Acum,
când în focul crunt al neliniştii
şi al căutărilor prin beznă
am pus pe jar: şi masa şi butoiul
în jurul cărora obişnuiam să joc,
-cum numai surzii şi nebunii vieţii mai
îndrăznesc s-o facă-
în roluri de beţiv şi preacurvie,
mă-ntreb: la ce e bună viaţa?!
Vai! dar de câte culori nu se
lipseşte primăvara!
şi totuşi cum rămâne ea mereu:

Regina Florilor!

Nu, nu!
nu moartea mi-a fugărit din inimă,
nici voinicia şi nici voinicul,
şi nici măcar, cu toată durerea,
evaporarea celui mai frumos şi cinstit
surâs,
ci numai faptul
că astăzi noi dansăm şi bem ca fraţii,
iar mâine-n zori, odată cu păcatul,
tu, prietenul şi zeul meu,
de frica lui,
te vei pişa atât pe prispă,
dar şi pe visul meu.

Colonia bărbatului (#1)

Ia-mi moartea şi-o îngroapă, bărbăţelul
meu
O iau, i-am spus şi am ieşit iute afară
Am atârnat de lemnul şurii interior
O frânghie udă cu o mie de zimţi
Şi toată noaptea am pândit
În oţelul ierbii din deal
Numai oleacă respirând
Ca să nu fiu auzit.
Trebuie să vină prăpădita, îmi ziceam
Trebuie să vină s-o ia
Trebuie.
Luna se-nălţa tare
Luminoasă ca zăpada se-nălţa
Timpul de lângă mine de plăcerea ei
se legăna
Numai în fum de ţigară
Şi dealul, eu, cât şi boala muierii
ne îngropam
Ne îngropam,

Aşa ne-au găsit

Şi proştii
Dar şi deştepţii
Peste o mie de ani
Cu versurile astea îngheţate pe buze,
În casă: ea
Pe deal: eu,
Luna tare pe cer
Şi frânghia uscată de-acum cu o mie de zimţi
Bălăngănindu-se-n şură.
Iar regulile astea nu eu le-am făcut
Cum nu eu am făcut
izotopul radiocativ de carbon
Şi nici nucelul acestuia atomic
Cu cei 6 protoni şi 8 neutroni
Fir-ar să le fie ţigănia de râs!

Bea Domnul, beu şi eu

Bea Domnul vin, beu şi eu
ca o mangustă din căldarea lui
numai venin
eu nu's nichita,
nici buffalo bill
sunt doar giordano bruno
şi-n jurul meu de câte ori mă-mbăt
aliniez planetele aşa cum îmi doresc.
Nu stau pe gânduri
şi nu-ncerc să-ngreunez scenarii
din valea râului din care beau
binevenite sunt să bea cu mine
*fetiţele cu sorţ în brâu**,
iar cele care nu mai joacă când le cânt
mai bine toate sub cuvânt
să piară-n lumea umbrelor din veac
*râzând cu râsul lor nebun**
pe inima mâhnitelor şi supăratelor
Erinii.
Ce-mi pasă mie când sunt beat?
Bea Domnul vin, beu şi eu...venin
eu nu sunt nichita

nici buffalo bill
sunt doar giordano bruno
şi dintr-o pensie de om nebun
în veacul ăsta lăbărţat de ură
sorb din venin cu supra-mi de măsură.
Ce-mi pasă mie când sunt beat?
Bea Domnul vin, beu şi eu...venin
şi simţ pe toţi că vă iubesc
de parcă aş bea doar vin.

**din cântecul "Pe sub fereastră trece-un râu", Ileana Sărăroiu*

Colonia bărbatului (#2)

Colonia bărbatului nu este mai mare de
o palmă
o palmă de pământ, de fier
de durere sau de renunţare
sau una de bună-ziua primită pe obrazul
ud şi stomacul gol
De câte ori cade, bărbatul e numai în
raza coloniei sale
şi se-ntâmplă ca fiinţe mici, miloase şi
nevăzute
să-l culeagă, să-i pună inima la loc
şi să-l repună în drepturi ca rege al
coloniei
...însă de cele mai multe ori acesta e
îngropat ca un cerşetor
cu mâinile afară
undeva la periferia propriei colonii.
Unii spun că ar fi un prizonier acolo
chiar dacă în marginile coloniei el se
comportă ca o pasăre
şi face scheme de zbor;
adevărul adevărat e că bărbatul nu poate
zbura

şi e doar un tip muncitor,
care când nu zugrăveşte
taie iarbă la caii verzi desenaţi tot de el
pe umerii penitenciarului
iar noaptea de sete
patrulează împreună cu un bulldog ca
nimeni să nu fugă de sub jurisdicţia sa.
Pe scurt e un fel de profesor modern de
română
încurcat în firele presupuse ale poeziei
nord-americane.
Şi încă nu se ştie ori nu ni s-a spus tot!
cum ar fi de exemplu
care este cel mai important lucru din
viaţa unei astfel de bărbat şi a coloniei
sale.
Eu am stat de multe ori de vorbă cu el
acolo,
mulţi ani am petrecut alături
şi oricât am încercat
nu am putut încă afla clar cum stau
lucrurile
Mi-a rămas doar aşa în inimă şi mai
puţin în minte
steagul ăla bâţâindu-se deasupra
coloniei
(pe care l-am privit mereu cu invidie):

“You are on Indian Land!”
deşi sincer,
cum l-am văzut acolo, singur
şi agăţat *ca dracu* de catarg,
mare lucru parcă nu era de capul lui
şi ah! Da..mai era ceva,
polonicul ăla, plecând din bucătăria zeilor
plin de arome, flori, vise şi gânduri
şi care până să ajungă sub ochiul şi gura bărbatului
devine tot
doar un amestec de viespii, vipere şi alte rele.

Scrisoare de pe lună

Pentru un om abia mutat pe lună
nu mă pot plânge
lucrurile ţării mele şi de aici se văd la fel
de mici şi de dureroase
numai zgomotul mării
lovind stabilopozii de la Constanţa
cu fiecare zi care vine sau trece
se aude tot mai accentuat
cum sunt şi trăsăturile celei ce mă-
nsoţeşte
oarbă solitară fără a-mi spune un cuvânt
numai mângâindu-mă pe creştet
cu cele patru braţe ale sale
(în pauzele dintre excesele mele de
scriere)
dulăul din sinele lărgit
crescând şi el tot mai negru,
negru.
Împreună, toţi trei, am da bine într-o
poză
atât suntem atât de liniştiţi şi de frumoşi
abia respirând de grija tăcerii
că niciun vecin nu s-a plâns de noi până
acum
în nicio poveste.

Orele când trec, când nu trec pe aici
şi asta dă fiecăruia
sentimentul tulburător de a fi nemuritor.

...dar de unde □
când eu ştiu prea bine
că pe cei doi
chiar trupul meu îi va îngropa în sine.

Cu drag de pe lună,
subsemnatul, singurătatea mea poetică
şi depresia delicioasă plină de ifose
a sufletului (şi acesta□: tot al meu)

Sansui (motiv retro)

Toamnă şi de atâtea frunze,
Nici zilele nu mai pleacă dintre noi
Copacii moi şi mov bătuţi-n gură
De-un vânt cu iz de saramură
Privesc băuţi ca lipovenii
Trotuarele de ploi.

M-aş trage lângă un om să-mi spun povestea,
Cum cariul rău se apropie de lemn
Dar toţi sunt azi curaţi cum nu e decât piatra
Unui mormânt spălat de lacrimi şi de ploi.

Şi iată cum se furişează moda lumii în natură
Cu toamna asta-mi beau şi minţile de apoi
Şi dus de ape mă visez făcând amor
Cu o fiinţă caldă-n trup de ebonită
Şi 12 picioruşe moi.

aş vrea să-nchid uşa durerilor lumii

Câteodată aş vrea să-nchid uşa durerilor
lumii
să le las un bilet şi să le spun
că sunt plecat în vacanţă,
că am o disperată nevoie de un concediu
la mare
-precum o corabie de apă-
şi acolo, pe vele,
renăscut ca din plămada unui nou tărâm
să le pot usca lacrimile
pe care toţi mi le-au lăsat.

Dar uită-te şi tu în jurul meu:
casa mea
nu are nici măcar podele,
darămite o uşă şi o clanţă pe care să pot
apăsa
nici ziduri nu are
şi nu începe vorbă de acoperiş.
Când plouă
nu există nici măcar o picătură care să
nu mă găsească
şi când bate vântul

nu există haină călduroasă pe lumea asta
să-mi potolească frigul.

De ieri, dar şi de azi şi de mâine,
cât va exista,
tot ce va creşte pe câmpul ăsta
de fericire
va creşte şi prin tălpile mele
...şi la fel
tot ce va muri.

poemul de la ora 12

Poemul de la ora 12
A venit cum veneai tu odată
Să vezi dacă mai trăiesc,
Dacă mai respir
şi dacă mai sunt în stare să iubesc:
totul deodată şi alandala
cum obişnuiam când eram
apropiaţi şi geloşi.
Şi ca şi tine şi el a plecat
cu toate răspunsurile la zi
despre mine şi lumea mizerabilă în care
trăiesc.
Şi ca şi tine
a plecat
fără să se împreuneze
ori să-mi mângâie
măcar mâinile muncite
ori privirile obosite
de tine
ci numai aşa
fandosindu-şi buzele şi părul
a închis fereastra.
S-a dus.

Adevărul e
că nici tu şi nici el
nu aţi fost pentru mine
Pasărea de foc
pe care am aşteptat-o o viaţă întreagă.
Ci numai jocul parşiv
al minţii şi inimii mele,
un fel de-a v-aţi ascunselea
într-un con de umbră
unde nicodată nu am avut
100% acces.

Dar nu-i nimic
În curând vă voi învinge
ca un gladiator: pierzând,
şi nu mă veţi mai găsi
aşteptând
Numai atât pot să vă spun
ca-n bancul cu poliţiştii proşti
la ora 12
şi eu mă voi ascunde
după limba cea mare a ceasornicului.

Două cubuleţe de gheaţă, Monşer!

Of! nici nu am început bine anul că mi-
am şi şubrezit o balama
nu stiu cum, clasic, totul s-a întâmplat
într-o secundă,
stam ca deobicei rezemat în pervazul
Raiului,
deschis înspre lume ca o fereastră
nicio idee de îngrijorare,
înapoia mea
se auzeau ca puii de cloşcă
ghioceii
mestecând grăuţe prin zăpadă
când deodată un vânt s-a pornit
m-a cutremurat ca un gând năpraznic,
şi am alunecat,
băutura s-a dus sufletului pe pustii,
pantă mare din cer până la pământ,
penele mele toate de lebădă albă,
varză, murdare de mâl,
m-am trezit buşit
doldora de vânătăi
în plin nou an.
Să fie semn rău?

Să fie unul bun?
Ceasul ori dumnealui (Ucigă-l Toaca)?
Cine să ştie?!
Acum numai aş vrea să mă pot ridica
oleacă
şi să-mi pot recupera o ţâră din
demnitatea ştirbită
în rest...dacă se poate şi nu e cu necaz:
- Monşer!
ăl' cu barba sură din cer de nu-i mai
ajunge până-n Lună !
2 cubuleţe de gheaţă şi atât!
(vorba unui haiduc de renume)

La Mulţi Ani!

Sagrada Familia

(Turism exotic cu moaşte
şi ...audienţă)

Facem un tur...
Barcelona
...şi el, Principele,
zeu neîncoronat al Barocului
Mai întâi faţa, umerii ridicaţi
braţele ca o argintărie amanetată
apoi corpul în întregul lui
numai filigran şi dantelă
şi Da! sunt aici
ca într-un singur fetus
-eu-
cu mine însumi
în mine însumi
ca într-o peşteră,
aporia e gata,
de aproape 50 de ani
doar piatră
aşa cum ne-am obişnuit,
parapsihologia şi ea
derapând într-un picior

pe un patinoar sclipind de gheaţă
în puţin suspans
şi neîncredere
Oedip plânge ca Tristan şi Isolda la
lumânare
iar lumină e doar
cât să ne cunoaştem întunericul
faţă în faţă.
În definitiv, e vorba de o catedrală
mereu e vorba numai şi numai
despre o catedrală
ridicată ca un acrobat pe catalige
pe o grămăjoară de oase
şi bune intenţii
absolut fără nicio finalitate.

Vorbim...

Bilete încă nu se vând
mumia lui e încă aşteptată
să moară dracului
şi să se usuce
să-şi scoată gărgăuni din cap
şi să producă mir (dacă se poate)
Între timp prietenii, toţi,
beau
vin, ţuică şi orice e alcool

cât începe
unii şi pe ascuns
şi limita extremă a mesajului lor
atinge necondiţionat Cerul,
zonele cele mai incerte ale Universului
zonele cel mai greu de pătruns
dintre îngeri cad unii ca spicele
dintr-un singur mănunchi,
ca dintr-o singură flacără
numai cu un pahar şi o halbă.
Viaţa e teribilă printre atâţia zei!
NASA moare de invidie
ca în toate discuţiile ce le-am avut
despre orice şi oricum
din anii care s-au scurs

Vorbim...vorbim

Iată-mă, vin! zic
şi mă apropii din ce în ce mai bine
"Ultimul refrigerat" a plecat şi a revenit
printre voi
"Bucuraţi-vă!"
aş minţi dacă nu aş recunoaşte
cât de mult îmi place să vă spun asta:
"Aşa cum m-aţi ocrotit, iubit şi minţit"
Până la ultima suflare

Până la ultima suflare
Până la ultima suflare
Mă-nalţ ...ca să cobor
Doamne, iartă-mă!

Luna la Brăila

oraşului meu iubit

Mi-ar fi plăcut să cânt jazz cu prietenii mei
şi oraşul întreg să cânte odată cu noi
seara să ne urcăm fericiţi pe acoperişul unei case
din centrul vechi
şi mai departe de dragul dunării păşind
peste cupola de aur a bisericii lipovene,
ca fluturii-n noapte de uşori
să încălecăm obrajii lunii.
De-acolo să le cântăm salcâmilor şi străzilor
şi docurilor şi oamenilor de gheaţă
până ce înnebuniţi de strune
şi zorii unei lumi mai bune
vor dansa cu noi.
Mi-ar fi plăcut.

Mi-ar fi plăcut ca dintre noi niciunul să
nu fi cunoscut
delirul, divorţul, moartea ori exilul
şi dimineţile toate să ni le fi petrecut
adunaţi
la piticaş ori la trei saivane
în compania lui Thelonius Monk
şi miros de havane.
Mi-ar fi plăcut.

Mi-ar fi plăcut pe lume să fi venit
înaintea mamei mele
şi în oraş de noaptea învierii
să-l fi ascultat în centru' la maria filotti
pe Louis Armstrong cântând
Mi-ar fi plăcut.

Mi-ar fi plăcut, dacă asta ar fi ajutat
Eu nici să nu fi existat... în definitiv
numai toate celelate să se fi întâmplat
întocmai.
Aşa mi-ar fi plăcut.

Bătrânul copac

Bătrânul copac se pregătea să moară
deşi din cer era privit de acelaşi chip de
ceară,
deşi prin umbra lui treceau grăbiţi
aceiaşi oameni ce-l ştiau de o viaţă.

Oh, câte zile nu le vorbise el
prin tot atâtea nuanţe
şi câte nopţi nu le-a şoptit frunzişul lui
din colţul ăla înnegrit de stradă.
.

Bătrânul copac însă se pregătea să
moară,
deşi prin trup ca-n prima zi
urca aceeaşi sevă,
deşi memoria-i vorbea
acum din ce în ce mai trează.

Bătrânul copac îmbătrânea rapid

cu fiecare clipă
şi-n fiecare cerc al său simţea cumplit
cum o neştiută lamă îl străpunge
adânc,
adânc
tot mai adânc

Pe cai mari

Azi sunt pe cai mari!
Dacă mă veţi vedea trecând pe lângă voi
să nu încercaţi să mă opriţi
sunt un fuior, un taifun,
o vălmăşie de lucruri zburând alandala
având totuşi un centru
imposibil chiar şi pentru mine
de înţeles,
o mulţime de lucruri bizare puse laolalta
de peste tot şi din toate
unele minunate, altele de toată sila,
dar voi nu trebuie să ştiţi nimic din toate
astea
de aceea vă spun:
dacă mă vedeţi pe lângă voi trecând
să nu încercaţi să mă opriţi!
Vă rămâne în dar numai viteza mea,
imaginea acestui fuior trecând,
traiectoria lui prin vazduh
învârtindu-se până într-un sfarşit
şi atât.

urşii carpatini

Şi vine lumea să mă-ndrepte
Curg urşii carpatini din vârfuri de omăt
Cu labele de miere pângărită
Să-mi frângă stricăciunea şi să-mi culce
tot golul la pământ ce creşte
neauzit în pieptul meu.
.

Eu îi las pe toti să calce
Să sfarme, să lovească cât doresc
Şi nici nu stiu ce a fost mai greu
Ce simt, ce văd
Sau ce înţeleg din toate astea.
.

Şi vine lumea să mă-ndrepte
Curg ursii carpatini din vârfuri de omăt
Cu labele de miere pângârită
Să-mi frângă stricăciunea si să-mi culce
tot golul la pământ ce creste
neauzit în pieptul meu.

Călcâiul lui Ahile

Poezia e durerea de călcâi a lui Ahile
La mine însă se manifestă rar
Şi nu-mi aduce moarte

Doar ceva disperare, consum mare de băutură
implicit costuri,
o proastă reculegere şi multă, multă ruşine.
Slavă Domnului, ea are în schimb
şi o latură de farmec şi basm:
mă face nevăzut
cât ai clipi din gene: Hocus-Pocus!

Totul ca la carte

Ca să-l înţelegi bine pe Don Quijote
Nu trebuie să te naşti mecanic şi să te pricepi la mori.
Trebuie numai să treci de pragul a cinzeci de ani
Să fii deja reumatic şi prin colţul gurii
Să-ţi zâmbească parşiv secera lunii
Înfiptă acolo teribil cu dinţii, în solul inimii tale,
Atinsă de o înduioşătoare iubire târzie.
Altfel e literatură la radio.

Dacă vrei însă să-l pricepi pe însuşi Cervantes
Asta e cu mult mai complicat
Trebuie până la cinzeci de ani să nu fi scris nimic,
Dar absolut nimic important,
Să fi divorţat cel puţin o dată
Şi de povara datoriilor să nu te fi eliberat niciodată.
Să-ţi fi riscat viaţa în nenumărate bătălii navale

Şi de-o mână să te fi lepădat la Lepanto
Să fi fost deja vândut ca sclav la barbari
Şi cinci ani să te chinui să evadezi
De pe tărâmul Africii negre
Fiind trădat de colegii de temniţă.
Altfel e numai şi numai wikipedia pentru cei mici.

Dar să cunoşti cu adevărat toate astea
Şi-n acelaşi timp să rămâi sănătos la trup
Şi zdravăn la cap
Tot timpul egal cu tine însuţi bând şi visând,
Iubind din nou şi din nou bând
Pur şi simplu aşa ceva e imposibil
Şi nu s-a mai înregistrat pe pământ
sau trebuie să ai stofă de critic literar
şi să te cam doară în cur de toată facerea lumii.

De câte ori...

De ce tot cade versul meu răsfrânt şi trist
în astă lume
Când eu în trupul lui ascund atâtea
bucurii sub tot atâtea nume?

De ce se duc şi nu se mai întorc atâtea
clipe-n care am râs
Când numai lor le-am fost poet şi numai
lor eu le-am vorbit
De câte ori am petrecut
Pierdut pe drumul meu de rime.

De căte ori să mă hrănesc cu vânt
Când l-am urât ca nimeni altu'
Şi atâtea frunze am plâns privind
încât şi ochii mei au devenit tomnatici.

De câte ori să cad şi să mă ridic de câte
ori?
Când visele ca clipele în jurul meu se
aprind

Şi ard ca sarea-n focul minţii.

De câte ori să-mi spun că sunt
Şi inima-mi de câte ori să prindă iarăşi viaţă?
Când numai ei m-am închinat
Şi numai ei i-am recitat
cu aceeaşi neschimbată voce.

de câte ori? de câte ori?

Agonie

Este doar apa murdară infiltrată în
"bureţi" mi-ai spus
Impurităţi. Există muşchi şi microvietăţi
care asta fac,
absorb totul, chiar şi corpul uman
Dovedeşte şi tu că poţi mai mult
şi filtrează, omule. Filtrează

asta fac i-am răspuns eu nervos peste
obosit de toată munca
zi şi noapte numai asta fac
cu voie sau fără voie tot timpul
de nu mai ştiu ce şi cât să mai arunc
peste bord
în plus, să fiu cinstit
a ajuns să-mi fie frică
dacă nu-mi mai rămâne nimic,
nimic.

deloc singuri în vieţile şi depărtările noastre

La moartea lui John Lennon, Salvador
Dali a lipsit
Dar când l-am întrebat cum a fost cu
putinţă
Din vârful mustăţilor sale spadasine
Catalanul mi-a şoptit doar atât:
Dar oare pentru cine dacă nu pentru el
Am pictat eu singurul meu Crist?
Când a murit Fredie tocmai ce ieşisem
cu soţia
De la fimul *Unforgiven* al lui Clint
Eastwood
Şi auzind teribila veste amândoi am
amuţit.
Bulevardul Karl Marx forfotea afară de
lume
Ca după un cutremur
(extrem de ciudat pentru un oraş de
provincie)
Şi brusc m-am simţit ca şi cum aş fi
păcătuit.
Însă dacă nu şi pentru Freddie

Filmul acela oare pentru cine s-ar fi produs?

La fel şi cu filmul *Philadelphia*, ori cu muzica lui *B.B. King*
Ori cu paşii lui *Samy David Junior*, ori cu picturile lui *Lucian Freud*
Sau chiar până şi cu discuţiile mele despre *Sansui* cu Stelică
Şi tot aşa ...cam cu tot ce facem fiecare dintre noi
ori de câte ori ne agăţăm de stele
cu micile noastre puteri
ca de-acolo să ne putem privi
şi teama
dar şi speranţele
drept în faţă.

Doar să o facem.

Amintiri, amintiri, amintiri

Zilele trecute aşezase Vakulovski o poză
pe facebook
Cu Lorca recitând în faţa plutonului de
execuţie
Nici nu cred că era una autentică
cum e cea a partizanului sârb
râzând şi privind fără pic de frică
spre focul mitralierelor germane,
poză devenită reper pentru specialişti.

Desigur gestul rămâne şi îl credem toţi.
Faza asta mi-a reamintit de o mulţime
de alte lucruri
În primul rând de vara aceea petrecută
în Granada
şi de colierul înzăpezit al munţilor din
zare,
de dincolo de casa lui Lorca
apoi de reacţia extrem de agresivă a
ghidului acelui muzeu
când l-am întrebat unde le este
înmormântat Poetul.

La fel îmi caut şi eu azi trecutul şi amintirile
cum Spania îşi caută şi ea
adevărul şi trupul ascuns al poeziei sale.

Şi de o altă poză în care sunt fotografiat
stând la o masă
într-un club de dans cu două persoane
scumpe inimii mele
pe când aşteptam să fiu ridicat din clipă în clipă
şi trimis înapoi în ţară.
Pe atunci asta mi se părea sfârşitul lumii
abia acum înteleg
că ar fi putut fi doar începutul unei lumi
mai bune pentru mine
însă timpul şi emoţiile omului sunt atât de schimbătoare
şi cu ele odată ceva mereu se desprinde din noi
şi pierdem definitiv
că apoi să putem pierde şi mai mult
fără sfârşit... mai mult.

Ironia face ca acea poză să fie tot aşa
prinsă cum am vazut-o în prima zi
într-o ramă comună cu un ceas care s-a
răsucit ce s-a răsucit şi a murit
Tic-tac, tic- tac... nici măcar în
imaginaţia mea el nu se mai aude
şi e clar că nu recitam poezii acolo
nici prin gând nu mi-ar fi trecut,
după trei ani de supravieţuire ca
emigrant pe străzile Londrei
ajungi un bun practicant zen fără să-ţi fi
propus
şi paharul ăla de guineess de pe masă ce
se vede în dreptul meu în poză
stă mărturie clară pentru asta.
Purtam cămaşa împrumutată a unui
prieten, fără să-i fi spus
şi o geacă la fel
scaunele erau îmbrăcate toate într-un
pluş verde ce se dorea luxos
dar era de fapt de prost gust
peste tot candelabre, lumini, oglinzi,
reflectoare
şi într-o margine a sălii un bar uriaş
unde pentru 5 lire ţi se livra un poitin
adevărat.
Pe scenă cânta super o trupă irlandeză

faimoasă pentru acele timpuri
: The indians
şi chiar mă fascinau, câte pene aveau ei
în recuzită numai văzusem de la filmul
cu Pierre Brice în rolul lui Winnetou,
Femeia de lângă mine era ca un interior
pictat de Velazquez,
într-atât de elegantă şi sofisticată
şi amândoi priveam către gardă cu figuri
de ceară,
iar în spatele meu de undeva, de unde nu
se ştie,
se ivise umărul dezgolit al unei femei
necunoscute
ce comanda cu voce puternică
şi mai multă băutură
sau poate era doar aripa ocrotitoare a
unui înger
Fotografia e însă taiată în ambele laturi
ale ei
persoana din faţa noastră nu se vede nici
ea
numai paharul de bere abia început
scrumiera la mijlocul mesei ca un
sacrilegiu pentru privitorul de azi
şi în partea de jos a fotografiei
un singur picior al acelei domnişoare

frumos încălţat într-un pantofior clasic, de cabaret
briliant de strălucitor.

Eu imi ţin mâinile ca şi cum ar fi fost deja încătuşate
Jucam al naibii cât puteam de bine şi jucam prost
rolul unui spaniol cu puţine cuvinte în limba sa maternă
Toate filmele îmi explodau în cap ca nişte artificii
România încă nu intrase în Uniunea Europeană
şi la metrou şi în staţiile de autobuz se făceau puternic razii.
(şi vor reveni după brexit, năravurile tind să se păstreze)

Trupa tocmai anunţa un mare hit al lor
şi am zburat fericiţi că puteam dansa,
când mai aveam ocazia s-o facem apoi?
de aici a apărut şi salvarea
Am dansat cât mai aproape de scenă
neîncetat câteva ore,

iar la sfârşit "regizorul" a încremenit sala
se intona imnul irlandez
şi garda a trebuit să se oprească şi ea.
Atunci eu am ieşit să fumez o ţigară
afară
prin uşa "*Personalului tehnic*"
cu băieţii ce începuseră să care deja
la autocar
din echipamentul acustic.

îmi surprind viaţa...

Îmi amintesc cum stam în unele veri
cu câte un prieten, la joacă, obraz lângă obraz
privind de aproape minuni de lucruri, amândoi.
Fiecare trăia în respiraţia celuilalt ca într-o mantră
iar bătăile inimilor noastre pe cerul copilăriei
alergau norii cu rezonanţa lor puternică.
...mult mai târziu aveau să sosească...ele, cuvintele,
cu perversitatea şi indecenţa lor ascunsă, indusă, complementară, cifrată
întotdeauna însă au fost şi au rămas
doar emoţiile care au contat
...până târziu în adolescenţă.
Acum cu un exerciţiu al privirii
de aproape 50 de ani
îmi surprind viaţa, respirând tandră
şi de nerecunoscut pentru mine
lângă o nouă prietenă a sa,
obraz lângă obraz,

arătare ciudată,
întunecată
aş spune ca moartea
dacă aş fi cunoscut-o.
Amândouă de-acum mă privesc
într-un mod batjocoritor
şi în serile nesfârşite de iarnă
prietenia lor
din ce în ce mai strânsă
pe solul inimii mele
lasă urme adânci de sănii
ca nişte răni
şi sufletu-mi îngheaţă.

Cum altfel?

post & pre...

Am luat Crăciunul şi l-am pus tot într-o cutie
moşii cu barbă, piticii, globuleţele,
bradul, jucăriile pentru cei mari
şi mici,
îngerii, căprioarele, beteala şi instalaţiile de lumini
iar pe Domnul Isus şi pe Maria
alături de păstori şi de cei trei magi,
i-am înfăşurat cu grijă într-o folie cu bule.
Până la viitoarea Sa naştere
toţi vor sta aşa,
bine împachetaţi
şi nimic nu li se va putea întâmpla,
numai eu tremurând ca varga,
fir năuc de praf,
voi aluneca pe apa lucrurilor din jurul meu
neştiind dacă mâna care îi va despacheta
va fi tot a mea.

Din punctul suprem de vedere al vieţii la plecarea unui zeu

Viaţa mea nu l-a citit pe Plotin, nici pe Platon
şi nici nu a ros buchea vreunui text al sfinţilor părinţi
şi de câte ori eu am trăit cu entuziasm
şi ea a trăit în mine cu un entuziasm egal
şi de câte ori eu am fost la un pas de zbor
şi ea tot la un pas a fost
indiferent de natura mediului ce ne transporta.
Pentru că nu?! ... şi lucrurile aşa stau cu adevărat,
nu e deloc uşor să păstrezi vie
toată aceasta tensiune şi
imponderabilitate
neprimejduită
în interiorul unui vas atât de fin,
de porţelan.

De aceea de câte ori se moare

amândoi privim la fel de bâlbâiţi
şi îngrijoraţi în jurul nostru
şirul nemuritorilor ce se duc,
pentru că restul, oricare ar fi acesta,
-şi asta e bine să ne intre odată şi
definitiv în cap-
e numai spirală fără început
şi necunoscut deplin.

metamorfoze (1)

mă uitam azi la o listă cu nume pe care
am scris-o în alt secol
cu un creion chimic pe o bucată de lemn
- de atunci s-au întâmplat multe -
şi la numerele de telefon trecute acolo.
Mi s-a părut a fi o culegere de date
încifrate.
Tot ce puteam citi era numai "el", “ea”
şi apoi de fiecare dată
eram aruncat cu violenţă, dincolo de
tărâmul memoriei,
de un nou val de cifre, la fel de lipsite de
orice importanţă.
...aşa m-am convins că devenisem
deodată...o pasăre!
şi zburam liber,
dacă nu (cumva)...un lucru şi mai mic,
mai ascuns şi mai de preţ,
cum ar fi un greiere beat lângă tulpina
unei ierbi ameninţătoare prin înălţimea
ei,
ori un purice de apă aflat pe uscat şi fără
colac de salvare.

Începusem aşadar...să dezvolt pentru
prima oară
o nouă conştiinţă, o nouă viaţă
în mine,
încălzită de un limbaj propriu,
intraductibil,
pentru oricare dintre numerele aflate în
lista aceea
a mea
învechită
în creionul ei chimic cum se afla
pe o bucată de lemn.

metamorfoze (2)

în casa-n care ne-am mutat
"*înfăşurată cum e, cochet, în kimono-ul ei de Pyracantha*",
înaintea noastră a trăit un cuplu de englezi, acum trecuţi de 90 de ani,
alţi doi afacerişti celibatari (însă aceştia doar pentru puţin timp)
iar înaintea acestora, două familii de refugiaţi
din timpul celui de-al doilea război mondial:
o familie de japonezi şi o alta de poloni.
Pe vremea aceea încă se mai vedeau
de jur împrejur, pe dealuri,
livezile înflorite de măr.

Fiecare a lăsat pe lângă casă
cel puţin un semn al timpului şi trecerii lui:
unul ne-a lăsat mărul din mijlocul curţii,
un altu' firul acela de Pyracantha pe zidul casei,
iar polonu' e cel care a zidit buncărul ăla

zdravăn din beton şi piatră
pe care eu m-am chinuit să-l dărâm
acum câteva veri
şi pe locul căruia am ridicat apoi - în
semn de victorie - o terasă străjuită de
struguri.
Doamnele, în timpul ăsta, şi-au
continuat desigur una alteia munca,
în grădina de flori.

Bătrânii încă ne mai întreabă de măr, de
răsadurile din spatele curţii şi dacă mai
ţinem magazia veche-n picioare,
-ne scriu aşa, cam o dată pe an, de
undeva de prin Yorkshire-
despre ceilalţi nimeni nu mai ştie nimic,
iat acum urmăm noi,
un drac de irlandez şi o bomboană de
fată româncă,
desi am înţeles că viaţa nu se retrage
niciodată cu adevărat
din casele în care au locuit oameni vii.

metamorfoze (3)

cum toate florile mele vorbesc de la sine
doar de bogăţie,
lângă mine săracite rămân numai ele,
dintre toate îndurările firii
cele mai puţin norocoase:
poeziile
şi nostalgia lor
după timpul în care,
spiritul omului se lepăda singur de carne
şi din albia sa de lapte
ca pruncul Isus se hrănea
din ţâţa fecioarei Maria,
direct de la esenţe.

distonanţe

între a vâsli împotriva apei şi a vâsli
împotriva deşertului,
nicio diferenţă.
cum nu există o diferenţă considerabilă
- folosindu-ţi pânzele -
între a naviga
pe apă, pe nisip sau pe zăpadă
(nu am spus pe cer!)
poate numai gustul săgeţilor de sticlă
din nisipul înghiţit să fie mai dur
decât al celor ce se nasc din salinitatea
mării
sau din zăpadă...
pentru o minte de copil.
Cum tot pentru ea,
gustul celor pe care i-a cunoscut
şi al celor de care abia acum se apropie,
precum şi al celor pe care i-a iubit
cu al celor pe care abia de-acum încolo
se va strădui să-i iubească,
nu poate decât să semene
ori cel mult să rănească la fel.
Prietenia ca şi viaţa îşi are mimetismul

ei,
în special pentru un navigator vicios:
ieri trecând printre banchize mari de
gheaţă,
azi desprinzându-se din împresurarea
unor ape calzi,
mâine salutând pe alţii
ce par a fi o nouă insulă de fericire
în mijlocul unui deşert.

...dar nu este deloc aşa.

...la 50 de ani

Am scris şi am fost mereu împotriva
poeţilor trecuţi de 50 de ani,
i-am urât şi mă urăsc.
Am visat la libertatea lui Labiş
Doar mă ştiţi cât de cât ...
nu mă joc şi nu fac concesii
dar azi doi îngeri
cu aripile pline de lumină
au venit şi mi-au şoptit altfel.
Altfel cu totul.
Îmi pare sincer rău şi îmi cer scuze
că nu mă mai pot păstra acolo
aşa cum mi-am dorit, dar
l-am văzut ca-n vis pe Arghezi
tremurând căutându-şi ochelarii în timp
ce muncea la un vers,
pe Vasile Voiculescu gândind încă strofe
pe patul greu de suferinţă
şi încă, şi încă pe mulţi alţii... în
temniţele comuniste la o vârstă

înaintată, vecină cu moartea
şi nu mai pot să îmi păstrez înaltul...
ideal
Am greşit! ştiu
sunt vinovat
dar nu despre mine e vorba
Vă implor
iubiţi-vă poeţii!
Adeseori vă iubiţi mai mult frigiderul
şi vă costă bani cât consumă
Noi însă nu consumăm nimic
Dimpotrivă până şi ce bem e pe datorie
Dar măcar lăsaţi-ne sentimentul că vă
suntem aproape.

The Blues Brothers

Când ajungi în noapte şi te visezi
discutând, bând şi drogându-te cu John Belushi
ca apoi tot cu el să arunci totul într-o învălmăşeală
trecând ca o furtună prin birourile de la Universal Studios
asta nu înseamna că a doua zi vei juca la Hollywood
sau că vei petrece două zile într-o celulă a poliţiei din Chicago
în compania unor proxeneţi.
Nu! nu vei rupe gura târgului nici în comedie, nici în R&B
şi nici nu vei primi bileţele de ”amor”
de la Aretha Franklin sau Ray Charles,
chiar şi aşa, de unde sunt ei acum,
sărmane sufletele lor.
Nu!
Înseamnă doar că te vei trezi mai bine dispus,

îţi vei face cafeaua şi împreună cu ea
vei aluneca absent pe suprafaţa
lucrurilor din casa ta,
vei mângâia câinele şi ecranul ipadului
la fel,
feţele celor 5000 de amici,
vei igonora cerul gri
aşezat drept deasupra capului tău
la o distanţă egală cu cea la care se
îngroapă un cadavru
şi vei fugi în oficiul tău de 3 pe 2 şi-un
sfert
să-ţi întâlneşti muza,
fratele tău numai blues, blues
albastru de blues,
până şi-n cerul gurii dat cu metil,
berea din capul dimineţii
şi înfrigurarea că iarăşi vei arde o zi
tot atât fără de rost
cum a fost şi cea de ieri
şi toate celelalte dinaintea ei.

Un poem are
220 de cuvinte

Un poem are 220 de cuvinte,
toate în hemoragie sau supurând
şi lumea în loc să cheme o ambulanţă
cheamă redactori şi nu-ştiu-ce directori
de reviste literare
să te umfle şi să te afunde cât mai repede
în cloaca lor bine orânduită
e şi asta o formă simplă de iubire,
ca o desprindere,
o pasiune vădit socială,
un copy/paste în colaj,
fără să vrei
faci parte din marea ”pictură”
ia iute o lamă şi ascunde-o sub limbă
ca până la premiere
să poţi rade orice urmă
din ce-a mai rămas.

Combustie

Staţi, staţi, nu vă îngrămădiţi!
-lumea dând buzna în uşa oficiului meu-
atâtea vietăţi şi vieţi, pe rând
le strig, vă rog! Vă rog!
ştiu! avem probleme şi toate-s urgente
dar azi simt că nu vă mai pot primi pe
toţi
lăsaţi afară măcar o parte din durere
iar tu, Universule,
dă-le asteroizilor tăi să se joace cu ceva
prin grădină
unde să începem?! deja cu planetele tale
atingem nivelul de avarie
şi nu-mi mai arde pragul uşii
că m-a costat o grămadă de bani.
Domoleşte-te!vezi bine cât sunt de
aglomerat, de ocupat
cât să ne mai înghesuim
când aici e spaţiu doar pentru o inimă
de javră, sau pentru o crimă,
şi nici metri pătraţi nu prea avem,
în plus mai sunt şi ăştia de la Jethro Tull

cântând,
başca românii mei cu politica lor
vegetală
Suna telefonul, of! asta mai lipsea
Alo! da, iartă-mă Dăncuş
nu, nu pot vorbi acum
tocmai ce a ajuns Trump prin dreptul
ferestrei mele
cu zidul lui chinezesc
şi-o grămadă de mexicani îmi cad în
braţe.
Unul câte unul.
Mi-a văzut cineva creionul?
Staţi, staţi domnişoară, am înţeles că nu
aţi fost iubită
dar aici nu e sală de travaliu şi nu puteţi
să naşteţi
chiar pe biroul meu
peste, peste, aceste poeme
Sylvia! Sylvia, dragă! închide odată
aragazul ăla
că simt că mă sufoc,
pleznesc de nervi

şi mi-e frică să nu sărim la naiba
cu toţii în aer.

S-a întâmplat în Kenmare

S-a întâmplat în Kenmare,
zi însorită şi eu vagabondând fără lesă
prin puburi şi cafenele,
un anticar mustăcios cu două căţele
tinere
salvatoare ambele de iubire
şi apoi de jur imprejur ne respira un cerc
verde
oraşul ca un sfânt ni se odihnea pe gene.
Am petrecut minunat
apoi am încălecat pe şaua unui cal care
tocmai trecea
şi dus am fost.
Când am plecat
un porumbel alb a pornit odată cu noi
zbura paralel chiar lângă mâna mea
gerul din mine încă îmi încreţea pielea
şi abia atunci şi lenea asta de inimă a
mea
a catadicsit să se ridice
zburam toţi trei acum
peste necunoscute meleaguri
toate clădite de viaţa din mine,
în mine,

Câtă risipă am gândit şi brusc
ziua s-a întunecat
şi am ajuns beat, târziu, acasă.

(O viaţă nouă)

F***! am luat marea, luna şi toate
iubirile
şi le-am împachetat
azi le vând pe ebay
la licitaţie, fără rezervă de preţ
pornind de la un leu
ca doar nu degeaba a venit primăvara
să începem aşadar o viaţă nouă
(mâine va fi deja veche, vorba lu' Cătă)
odată cu ghioceii
care au început să moară şi ei
unul câte unul
cum am mai murit şi eu
.....

iar asta nu e ceva nou
vorba ţiganului
- Ce faci ţigane aici la mal?
- Mă înec.

Iarna ghioceilor din firele de iarbă

Cât de naiv am putut să fiu şi iată-mă
acum ajuns,
după 50 de ani, fără puterea de-a mai
crede că vreodată ceva
se va schimba în bine,
copil uitându-mă la steaua umanităţii
atât de puţin am reuşit
şi Dumnezeu mi-e martor cât de mult
mi-am dorit,
la fel şi lumea toată în vâltoarea a două
mii de ani.
Numai pulovărul acela a mai rămas
cu izul lui de mucegai din lâna murdară,
deşirată
mereu aproape
şi umbra sa de zeghe şi stigmat
ca o veşnică rană şi ocară
vorbindu-i sufletului meu în şoaptă
de câte ori exaltat şi cu speranţă
am strigat înnebunit de bucurie
spre victoriile Omului.
...dar imediat am îngheţat.

cineva întodeauna a venit destul de
repede şi a învăţat să tragă cu arma.
....şi atunci cum să mai pot iubi această
fiară
şi cum să nu-mi pierd credinţa în
umanitate?
dar în visele acestui ins ce mă locuieşte,
atât de neştiut şi de neînţeles pentru
mine?

Da, e drept, sfârşitul acestei ierni
ca orişicare alt sfârşit
va naşte iarăşi muguri puri prin iarbă
din fibre ce rezistă tainic
Dar asta numai pentru a-i strivi.

Şi stau atunci şi ascult
povestea bătrânului fir de lână
prin veacuri deşirându-se
cu izul lui de mucegai şi teamă
printr-o lume niciodata schimbată
îndeajuns
şi suficient de bolnavă,
gata mereu
de alte şi alte,
nenumarate crime.

pasăre măiastră

mi-a crescut o pasăre măiastră-n cap,
în inimă, în trup
şi cum până de curând
lucrurile se prezentau cu totul altfel
abia de azi
voi o puteţi vedea
de mine
...o puteţi vedea.

abia acum când iată,
sub greutatea ei mă clatin ca omul beat
şi printre aripile ei de foc
abia de mă puteţi zări la faţă;
Abia acum
când din ce beau şi ce visez
cu pliscul ei de aur
bea cel puţin pe jumătate;
Abia acum
când din ce scriu,
în pana ei, de pasăre deşteaptă,
de două ori ea scrie şi mai mult
şi este şi înaintea mea acasă.

abia acum
când sub sclipirea-i rece,
a ochiului ei de răpitoare dulce,
inima-mi când nu tresare
doar tace.

Despre sentimentul de-a fi viu azi

De vii nu mă lipesc deloc,
De morţi nu mă pot desprinde,
Lângă bătrâni îngân uşor.
Privesc înmărmurit
Cruciada copiilor.
Şi ca-ntr-un somn greu,
nu-mi pot răspunde:
care să fie rolul meu,
în şirul acesta neîntrerupt de vişini?

Doina Cornea, Cezar Ivănescu, Lucian Blaga

Îmi răsucesc o ţigară subţire de calic
apoi iute, lipa dintr-un degetar de ţuică,
să nu-i treacă efectul
şi zâmbesc Sansuiul care mă-nsoţeşte
cu toată electronica lui
de parcă ar avea suflet.

Atâtea crime

Îmi spun totuşi că sunt
Şi îmi pare totul ...de parcă ar fi trecut.

În parcul lui Gulliver

Azi am mâncat o iarbă aşa de măruntă
încât nu credeam că o să-mi ajungă
dar mi-a ajuns.
În parcul ăsta mai suntem doar câţiva
dinozauri rămaşi,
iarba e în tundră,
şi e mereu tunsă.
Pe lângă noi fericite
vieţuiesc
şi câteva ierbivore mici.
Azi am mâncat
cât să-mi ajungă.
lângă noi numai: boi, cai de povară şi
vaci.

aşa de 1 iunie

(colaj tată-fiu (1))

Toţi ştim că poezia are picioare lungi

TEQUILA, GIN, DAIQUIRI, MARTINI,
VINO,
CUSQUENA, ALGARROBINA cocktail

şi toate-s numai fetiţe,
doar fetiţe - când eşti un copil cuminte
şi-ţi faci lecţiile vieţii conştiincios
cu puţa-n praf
lângă un copac de coca
ele doar ţie îţi vorbesc
coca, coca
COCA

ce dacă ai barbă
şi cu ochi sticloşi şi plângăcioşi
te holbezi la străinul din buletin
shit
ce să-nţelegi din toate astea?!
că tot o cocă eşti,

o cocă eşti
şi continuui să te imaginezi
fragil la ţâţa aia universală
cum te alăptezi
cu cât îmbătrâneşti,
cu cât îmbătrâneşti,
numai bikinii îţi vorbesc
coca, coca,
cocă.

TEQUILA, GIN, DAIQUIRI, MARTINI,
VINO,
CUSQUENA, ALGARROBINA cocktail

toate-s doar fetiţe,
de câte ori abia rezemat de un gard
salivezi cu gândul la o sfântă palincă
rămâi acelaşi copil cuminte
înghesuit groaznic într-un cocon
ghem neştiut şi necrezut de fire
fluture visându-se
Alexandru Macedon:

"Tequila, sexo y marihuana
Welcome to Tijuana
Con el coyote no hay aduana
Binevenida a Tijuana

Binevenido mi amor!"

1.*colaj scris la două mâini, Francisc şi Manuel,*
Londra, iunie 2019

Vertigo

În ultimul timp am ajuns să privesc cerul
din ce în ce mai puţin,
de câte ori îmi ridic ochii spre el,
o senzaţie de vertigo
mă cuprinde ca o anemie uşoară
şi mă gândesc
că nu sunt altceva,
decât o bilă aruncată aiurea,
alunecând fără suport
pe suprafaţa unui joc
infect de billiard.

Cu Isus în lume

Mi-ar fi plăcut să beau vin cu Isus Să ştiu
că sunt cu cel mai bun dintre noi la masa
Şi indiferent cât de setos m-aş fi dovedit
De nimic să nu duc lipsă Mi-ar fi plăcut
...

Mi-ar fi plăcut să-L car beat pe Isus
acasă Maica Lui să ne deschidă uşa şi să-
mi iau două palme peste bot Cum
încasam când îl duceam pe Grigore la
mă-sa Mi-ar fi plăcut...

Mi-ar fi plăcut să nu-l las pe Isus să
plece Şi amândoi să stăm aşa răstigniţi
În cârciumă ca pe cruce Mi-ar fi plăcut ...

Mi-ar fi plăcut să nu existe niciun "după"
Nici pentru mine şi nici pentru ceilalţi Şi
să trăim ca într-un pub toţi În tot
această lume Mi-ar fi plăcut...

Mi-ar fi plăcut ca prietenia noastră Să fi
fost de demult Şi Bătrânul Lui văzând
cum stau lucrurile Altfel pe toate să le fi
gândit Altfel să le fi gândit ...Mi-ar fi
plăcut.

La aniversare

"până vine moartea să ne sărute
ameţitor
mirosind a migdale amare
şi a zăpezi nespus de adânci şi sătule"
(1)
hai să ne mai aruncăm o dată
cu toată puterea
în marea cu gust de
Rom de Havana de 100 de ani
şi dezlegaţi definitiv de morală
să ne purtăm prin valurile ei,
îndârjiţi, turbarea poetică,
ca pentru ultima oară,
braţ la braţ
înotând
spre Insula Fericirii,
insulă visată,
dar necunoscută
de om
vreodată.

Acolo, printre firele de aur

ale acestei, nemaivăzute,
fete blonde,
în soarele inimii ei,
ne vom aşeza
fiecare cu şevaletul său în tihnă
şi-n culcuşul scoicilor din jur
vom înfige cu pricepere
instrumentarul,
greu de pensule.

Pe lângă noi viaţa va curge lent apoi
ca şampania dintr-o cupă-n alta
din care din timp în timp
preocupaţi fiind numai de ce pictăm
vom gusta amândoi absenţi,
dar cu sete.
Sirenele şi delfinii ne vor privi miraţi
de dimineaţă până seara
pânzele,
cântându-ne din harpa luminii.
În timp ce-n carnea solzilor
crescând din nimic pe picioarele noastre
ca muşchiul pădurii
poeme de ebonită şi sare
se vor scrie singure, SINGURE!
singure!

Nu ştiu cât va dura totul,
cum nu ştiu cine
va lăsa să-i cadă, primul, penelul
şi se va arunca definitiv în apă
cum numai în somn
omul trist adânc se scufundă.
Nu ştiu!
nu ştiu şi basta!

Tot ce ştiu însă e doar
că din acel moment
mie mi se va spune *"Vameşul"*
şi tabloului acolo pictat de
mine: *"Tigru în furtună"*
Iar pe tine
oamenii te vor striga peste ape
cu numele tău de fată
..."*Frida*"
şi tot ce le-ai lăsat lor mai important
spre păstrare
va călători lângă inima vie a insulei
până la sfârşitul vremurilor de apoi,
purtând imaginea unică
în penel redată

a unei *"Căprioare rănite"*

1. *versuri ale poetei Dorina Brândusa Landén*

Cea mai bună pizza...

Cea mai bună pizza
Nu o face Eduardo din piaţa Constituţiei
din Palermo
Şi nici Antonio de la restaurantul Casa
Mia din Hatch End-ul meridional
Ci prietenul meu Bulgaru
Din Sarmaţia Superioară
Şi asta în ciuda numelui său
Rătăcit, alunecând
Nimeni nu ştie sub ce chip
Pe o spirală necunoscută vreodată.

Brăila e un oraş martir...

"- Ce faci, Gelu?
- Îl iau pe D-zeu
chiriaş."

Brăila e un oraş martir
Cu deschidere la Marea Egee
Prin trupul ei de plasă marinăresc
Hoinăresc şi se pierd
Corăbieri cu nevăzute feţe.

Un astfel de lup de mare
A fost şi prietenul meu:
Gelu.

Îmi sunt zilele-ntinse...

Apold

Îmi sunt zilele-ntinse
Ca solzii de şindrilă
Singur închis în trupul vieţii
Ca într-o casă
Stau şi beau
...şi beau şi praful de pe masă!

Va veni un timp...

Va veni un timp
când îmi vei bate obrazul
şi el va deveni nisip.
Va veni o vreme
când inima mea
în loc să cânte
va sta.
Cum îngheţaţi
stau doar merii
după furtună

Aşa vor sta şi iubirile toate
cum eu însă nu am stat
şi am trăit cum nu credeam
că am să pot trăi,
cu toată,
toată fiinţa mea.

Va veni un anotimp
când vei atinge numele meu
si el ca niciodată de întreg
va deveni pământ,
numai pământ.

poem scris la două mâini, Brânduşa şi Manuel, Brăila, august 2019.

Palatul Congreselor

Palatul Congreselor se va închide
Cu numele meu într-o singură dare de seamă
Ce s-a hotărât hotărât rămâne
Atât cine pleacă dar şi cine se uită
Trupul meu legănându-se
Nu va mai flutura pe lângă aburii
fabricilor din Bucureşti
Şi doar umbra unui câine părăsind rapid
graffiti-ul unui cazan de fontă
va marca trecerea mea
neîndoielnică
din realitatea imediată
în realitatea profundă:
ham- ham!

Am aşteptat odată la Cotroceni

Am aşteptat odată la Cotroceni,
O femeie frumoasă,
Câteva sute de ani.

Era o iarnă ca şi asta de-acum
Extrem de geroasă
Şi-mi amintesc cum i-am ghidat
încălţările-i fine
prin jungla minunatelor ei volănaşe
să găsească scăriţa trăsurii.
La vremea aceea puţine mai erau
persoanele de pe strada Venerei
să ceară "*La Palat!*"
Sau poate că nici nu a existat vreodată
vreuna, nu ştiu
că eu îs numai un ţăran prost ajuns
birjar, din cartierul Dămăroaia.
Oricum când am plecat duşi am fost de
cai ca într-o clipă
şi la Palat am găsit o mare de lumini
iar printre ele, domniţa mea cu o mie de
volănaşe
aproape că nu urla de fericire,
...ba încă mi-a mulţumit şi frumos
şi-n mâna-mi bătucită

mirosind a tutun şi a rachiu ieftin
a lăsat să cadă
unul dintre cerceluşii ei de aur
: *să fie şi pentru întoarcere!* mi-a spus
zâmbindu-mi uşor.

Am aşteptat odată la Cotroceni,
Câteva sute de ani,
O femeie frumoasă.

Şi în timpul ăsta tot atâtea s-au
întâmplat,
caii mi-au murit de bătrâneţe,
trăsura, un boier fără noroc la zaruri
a pus-o pe foc
Iar eu mai nou, de ieri angajat
la Pizza Hut,
între două comenzi şi ceva drumuri
revin
şi aştept credincios
cu scuterul la Palat.

Am aşteptat odată la Cotroceni,
Câteva sute de ani,
O femeie frumoasă.

Întunericul

mai înainte de orice
era o cameră inimaginabil de scundă
cu pereţi umezi şi reci
şi undeva acolo jos, în jurul unei mese
ne mâncam toţi de vii
o lumină verde asemenea aurorei
boreale
ne învăluia pe fiecare tăcut,
ca un magnet
şi din castronul aşezat pe suprafaţa
mesei ce aluneca
numai aburii nu dispăreau rapid.
Iar în rest,
în rest nu era niciun rest,
numai pasărea paradisului zbura undeva
sus,
atât de sus
încât părea că nici nu există.

Doamne,
cât de uşor e

Doamne, e atât de uşor să-ţi dai foc
singur la valiză
E suficient să te aşezi pe canapea
Într-o rână
Să deschizi o bastârcă
Să-ţi aprinzi o papiroasă
Şi trecându-ţi creionul de la un deget la altu'
Fluierând să încerci a repara volumul de faţă.

Doamne, e atât de uşor să-ţi dai foc
singur în casă
În timp ce te prefaci că mai adaugi o idee,
Ori vreunui vers, pe ici, pe colo, să-i mai dai borşul pe faţă
Apoi e timpul care trece, ţuica şi ea la fel
Şi când nu ţi-a mai rămas decât atât
cât să-ţi umezeşti buzele
devenite pară, iască
te abonezi la o ultimă mahoarcă
şi în modul ăsta
nu e greu deloc
să te trezeşti ca adormi
cu ţigara pe faţă.

Doamne, cât de uşor e să-ţi dai foc
singur la casă
Şi cum altfel?! cu asemenea versuri
după ce deja tot tu le-ai rumenit
pe toate feţele
şi chiar ai ars
de nenumpărate ori
cu ele, în tine,
acasă.

în loc de încheiere

Am avut convingerea că voi muri aşa, în linişte, purtat şi înconjurat de ape străine pe nava asta construită din lemnul unor lumi disparate. Dar nu, continentul semenilor pe care prea devreme l-am părăsit continuă să danseze cu luminile şi vocile lui în depărtarea nesfârşitului ocean. Noaptea, valuri zdrenţuite scăpate de sub tăişul Lunii îmi aduc veşti dinspre acesta şi atunci, singura fiinţă care mă-nsoţeşte începe să mă tulbure profund, reuşind pentru ceasuri întregi să-mi domine gândurile cu zbuciumul ei.

Mi-am început viaţa cu un paşaport expirat. Nu aş fi crezut şi nici părinţii mei, care de comun acord cu cei ai lui Borges m-au zămislit pentru „jocul riscant şi frumos al vieţii". Nu mă întrebaţi cum au

reuşit ai mei pe sub cortina de fier a comunismului să intre în rezonanţă cu părinţii poetului argentinian. Nu i-aş fi bănuit şi nici nu-mi mai bat capul căci, în definitiv, niciodată nu voi putea desluşi durata unui ecou. Rezultatul însă a confirmat modelul ales şi am ajuns să înfăptuiesc la rându-mi *„cel mai grav dintre păcatele pe care le poate comite un om: n-am fost fericit."*(1)

Dar viaţa omului nu se poate împlini din seva unui singur adevăr, fie acesta şi unul major. Şi, din inerţie, ori din compasiune pentru păcatul meu, m-am pornit prin lume să-i găsesc pereche.

Recunosc, nu a fost uşor şi, în pofida străduinţelor mele, abia am reuşit... după mai bine de 20 de ani să-i aduc tovarăş bun: Singurătatea.

Biet animal adulmecându-şi încă pe ape sălaşul, scrijelind zi şi noapte în carcasa unui mort.

De-acum nu-l mai pot minţi ca altădată. La început şi nava asta arăta altfel. „Focul” îi era foc, tambuchiul zdravăn, iar măiastrele vele — aripi crescute firesc din fernambucul catargului. Încă-mi mai amintesc muzica speranţei din ziua în care am părăsit portul. Flick-flack-urile tovarăşului meu de drum şi mulţimea pe chei ovaţionând ori de câte ori acesta atingea cu arcuirea trupului său flamura arborată sub semnul tinereţii. Era vară. Cineva a strigat: apele vă vor potoli avântul! Am râs. Oceanul în radă fierbea. De aceea, ori poate şi din alte cauze, am decis atunci să smulg ancora acestei corăbii aruncând-o pradă definitiv uscatului. Nu aveam nevoie de ea şi fierul ei ruginit nici măcar nu a vibrat prin aer mai înainte de a-şi înfige râtul în piatra caldarâmului din docuri. Cei de pe mal amuţiseră. Temerar le-am strigat: „Oceanul va fi mai primitor decât umanitatea voastră!” Nu-mi păsa, numai aşa mă puteam bucura de

orizont şi fără a privi înapoi, alunecând pe ape cu uşurinţa visării, mi-am desprins nava din împresurarea portului.

Îl aud urlând şi-n torentul vocalelor sale drugii de fier ai tăcerii mele vibrează căpătând vinovaţi strălucirea disperată a colţilor săi.

Cu anii, acest jurnal de bord a devenit doar un presspapier al gândurilor şi între copertele lui ca într-un ierbar s-au aşezat docil laolaltă tot ce am ucis: speranţele căutării şi cele ale regăsirii. Navigând după poziţia stelelor, îmi părea uneori că aş privi pământul din apropierea lor, ca pe o ţintă... aflată la ani-lumină distanţă. Alteori însă simţeam că mă apropii de ţărmul semenilor mei şi, tulburat, porneam să-mi pregătesc discursul revederii: *„ce am eu de spus Umanităţii?”*(2)

Doar aparţineam aceluiaşi continent, nu? Numai aşa mă puteam încredinţa că regăsirea nu-mi va fi refuzată

şi, fugind din vecinătatea păcatelor mele, uitam pentru câteva ceasuri că minima penitenţă impusă oricărui fugar reîntors acasă era tăcerea. Dar

rătăcirile mele m-au ajutat în cele din urmă să înţeleg: nu eu eram cel ce visa sub bolta stelelor imune, ci doar singurătatea-mi reitera batjocoritor prin fiinţă ecourile unei lumi apuse.

De aceea am hotărât să nu răpesc nimic din puterea timpului şi mă bucur acum că nu sunt un zeu nevoit să-şi supravieţuiască.

Îi privesc silueta. Gândul de-a îmbătrâni împreună mă-ngheaţă. Au existat desigur momente în care am încercat cu disperare să-l rechem aproape. Trădările însă întotdeauna au însemnat mai mult pentru fiecare dintre noi şi da, „nu am reuşit nicicând să-i fiu prieten". Mai mult de atât, nici măcar acestui secret nu i-am putut găsi un

confident.

Avatarurile omului singur sunt greu de înţeles şi, deşi în singurătatea deplină e uşor a renunţa, a trebuit să treacă ceva timp până să-mi dau seama că există un singur mod maritim de-a străbate: am hotărât să-i redau matelotului meu libertatea.

... fără regrete apoi îmi voi putea priveghea în linişte singurătatea.

S.O.S.! Animal la apă!

1. Jorge Juis Borges, Remuşcare

2. Mihail Bulgakov

Cuprins

I. ***Voinicul în piele de javră (2015)***
.....pag.7

II. ***Suntem cameleoni (2016)***
.....pag.67

III. **Voodoo child (2017)**
.....pag.133

IV. ***Elegii de la marginea lumii (2019)***
.....pag. 211